ஐந்து முனாஜாத்துஞ் சேர்ந்த

பெரிய

முஹியித்தீன் மாலை.

ஹக்குத் தஆலாவினுடைய கிருபாகரந்தங்கிய
நபி முஹம்மது முஸ்தபா (ஸல்) அவர்களுடைய
ஹிஜ்ரச் 471-வரு மகாதவந்தங்கிய பகுதாதில் வாழும்
அபுஸாலிஹு நாதா ஜெயிலானியில் கற்புடைய
பாத்திமா அவர்களை மணஞ்செய்திருக்கும் நாளில்
அல்லாஹுத் தஆலாவுடைய கிருபையினால்
கற்புடைய பாத்திமா அவர்கள் வயிற்றிற் கருவா யுதித்துப்
பூமியின் கண்ணே எல்லா வொலிமார்களுக்கு மேலொலியாக
ஜெயிலானியில் உதித்த முஹியித்தீன்
அப்துல் காதிரவர்களின் காரணங்களைப்பற்றி,
சோதரக்குடியிலிருக்கும்

பக்கீர் மதாறுப் புலவரவர்க ளியற்றியது.

ஐந்து முனாஜாத்து.

ஷெய்கப்துல் காதிறு நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர்.
அவர்களால் இயற்றி
பீர் முஹம்மது சாஹிபவர்கள் குமாரர் வித்வசிரோன்மணி
நயினார் முஹம்மதுப் புலவரவர்களால்
ஹிஜ்ரீ 1278-வரு பரிசோதித்து அச்சிட்ட பிரதியின் பிரகாரம்

சென்னை திருவல்லிக்கேணி
ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்,
அவர்களால் தங்களது
ஷாஹுல் ஹமீதிய்யா அச்சியந்திர சாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை] 1945 [அணா. 8.

Q7 : 417
N45.

ஐந்து முனாஜாத்தின் அட்டவணை.

பக்கம்.	பாடல்கள்.
3	ஹக்குபேரில் முனாஜாத்து.
4	நபியுல்லாபேரில் முனாஜாத்து.
8	நபியுல்லாபேரில் ஒருபா ஒருபஃது.
9	நபியுல்லாபேரில் இன்னிசை.
11	கிலுறு நபிபேரில் ஒருபா ஒருபஃது.
12	முஹியித்தீனாண்டவர்கள்பேரில் முனாஜாத்து.
15	முஹியித்தீனாண்டவர்கள்பேரில் இன்னிசை.
17	முஹியித்தீனாண்டவர்கள்பேரில் ஆசிரிய விருத்தம்.
19	ஷாஹுல் ஹமீது ஆண்டவர்கள்பேரில் முனாஜாத்து.
22	ஷை ஆண்டவர்கள்பேரில் அட்டகம்.
23	ஷை ஆண்டவர்கள்பேரில் அகவல்.
24	ஷை ஆண்டவர்கள்பேரில் சிலேடை மாலை.

முஹியித்தீன் மாலையின்

உள்ளடங்கிய சரித்திர விபரம்.

பாடல்கள்.

முஹியித்தீனப்துல் காதிரவர்கள் தாய்வயற்றிலிருக்கும் நாளில் நடந்த
துயிலுடுத்திப் பிறந்த காரணம். [காரணம்.
நோன்புவைத்த காரணம். [வளைந்த காரணம்.
பகுதாதுக்குப் பிரயாணமாகி வருகையிற் றிருடர்கள் வியாபாரிகளை
ஷெய்கு ஹம்மா தொலியிடம் குலுனேதி வருகையில் மலடிக்கு வாக்
மிஸ்கீன் விருந்து செய்த காரணம். [களித்த காரணம்.
மையித்தான மடமானுக் குயிர்கொடுத்த காரணம்.
வியாபாரிக்கு வாக்குகொடுத்த காரணம்.
ஷெய்கு ஹம்மாதொலி குதுபை நதியிற் றள்ளிய காரணம்.
சூகையான கரத்தைச் சுகமாக்கிய காரணம்.
விருந்துகள் குதறத்தாலிரங்கிய காரணம்.
மலையில் வணக்கம் செய்த காரணம்.
திருடனொலித்தனம் பெற்ற காரணம்.
பாதகூரடு திருடர்களை யடித்த காரணம்.
நகுறுபதிக் குபிரோர்களை இஸ்லாமாக்கிய காரணம்.
மக்கம்போய் ஹஜ்ஜு செய்த காரணம்.

பாடல்கள்.

கஃபத்துல்லாவை வலம் சுற்றிய காரணம்.
மையித்துக்கு உயிர்கொடுத்த காரணம்.
மஹல்லதீவுக்குப் பிரயாணமாகிய காரணம்.
வனத்தில் வணக்கஞ்செய்த காரணம்.
வேதாளங்கள் காற்றுகள் வந்த காரணம்.
ஜின்னனது பம்பாய் வந்த காரணம்.
பன்னிரண்டு வருஷம்போன கப்பலைத் திரையில்மைழத்த காரணம்.
மையித்தை எழுப்பிய காரணம்.
மஹல்லதீவுக்காகக் கப்பலேறிய காரணம்.
கரையிலிறங்கி மடத்தில் வந்திருந்த காரணம்.
கொய்யாக்கனி கொய்த காரணம்.
தேவை கூசிலடைத்த காரணம்.
புத்துகான் களொன்றுக்கொன்று சண்டை செய்த காரணம்.
கிஷ்தியில் எழுகடலுண்டாகிய காரணம்.
யகுதாதாரில் முஹியித்தீனப்துல் காதிரவர்கள் வந்துமாதா பிதா [வைக்கண்டு மனம் பூரித்த காரணம்.

சரித்திர விபரம் முற்றுப்பெற்றது.

எட்டயாபுரம் இராஜ ஸமஸ்தான வித்வான்
உமறுப்புலவர்ரவர்கள், வாலை வாரிதியென்ற

அமிர்த கவிராயர்

சண்வர் திகைக்கப்பாடிய கவியின் குறையைக்
குண்டெழுத்தாணியார் கூறி வென்ற

கவி.

சமரதுர கததுங்க மனருஞ் சபாசென்று
சரிசமா சனமீதிலே
அமரவொரு நரகொம்பு தினமும் சுமாசெல்லு
மமிர்தகவி ராஜனனே
திமிரபகை வரைவென்ற பதிரியெனு மெமதெட்ட
தீரனெனி வாயில் வித்வான்
உமறுகுமு றிடிலண்ட முகடும் படீரென்று
முள்ளச்சம் வையும்பிளாய்.

பிஸ்மில்லா ஹிர்றஹ்மா னிர்றஹீம்.

ஹக்குபேரில் முனாஜாத்து.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

காவலாய் நிற்கும் வல்லோன் கத்தனைச் சீவனல்ல
மாவலாய்ப் போற்றி வாழ்த்தி யதற்குண வளித்த கோமா
னவின லெளியோர் கேட்கு நாட்டத்தின் படியே தந்து
தாவிலா றஹ்மத்தாலே தற்காக்கும்பொருள் தாமே. (1)

வேறு.

அருவாயால மடங்கலுக்கு மரிய பொருளாய் விளங்கி நிற்குந்
திருவா யமையாப் பேரொளிவாய்த் திகழ்ந்து நாளும் பராபரிக்குங்
கருவாய்க் கருவி லுண்மையாய்க் காட்சி யருளும் றஹ்மானே
யுருவாய்த் துலங்கு மன்னனே யுனது கிருபை யருள்வாயே. (2)

நாடு நாட்டப் பயனதுபோ னனிகொ ளால மடங்கலையு
மோடு பெறவே படைத் தெனைக்கு முன்னு மிரண மிகக்கொடுத்து
வீடிலாது காத்தளிக்கும் வேதப் பொருளே றஹ்மானே
கூடு நின்ற னடியார்கள் குறைகள் தீர்ப்பாய் காதிறுவே. (3)

உனது கிருபைக் கடலிடத்தி லுதித்த மணியாய்த் தீனோர்க
டனது சேமப் பொருளாகுந் தாஹீம் நபியார் பொருட்டாலே
கனதி இலாஹி நாயகனே கதியின் பயன்யா ஹாபிலுன
மனது கலங்கு மெளியோர்கண் மறுக்கந் தவிர்ப்பாய் றஹ்மானே. (4)

புவியில் விளங்கு நபிமார்கள் புகழும் பொருட்டான் முன்னுள்ள
அவுலி யாக்கள் ஷஹீதாக்க ளரிய பெரியோர் பொருட்டாலுங்
துவமே முகீதே தூயோனே துளங்கு நாசிறு னவனே
கவலைநீக்கி பலாய்க ளெல்லாங் காணு தகற்றுய் றஹ்மானே. (5)

துன்ப நீக்கி யறிவிளக்குந் தூய வேதமொரு நாவி
னின்ப முனது பொருளாலே யினிய வுன்றன் பொருட்டாலே
அன்பு புரியும் ஹபீபேயெம் மாகத்துயிரே தையானே
வன்பு மாற்றி நல்வரிசை வண்மை யருள்வாய் றஹ்மானே. (6)

உள்ளங் கலகிற்தத்தளித்தே யுணர்வு மயங்கி நின்னடியார்
வெள்ளங் கண்ணுன் மிகவோட வெருளுந் துயர மணுகாமற்
கொள்ளுங் கிருபை மவுலானு குதாயே வதூதே கப்பாறே
கள்ளநோய்க தங்கடங்கள் காப்பாய் காப்பாய் றஹ்மானே. (7)

வேதம் நிறைந்த சூறத்தொடும் விளங்கும் ஆயத்ததனாலே
யோதும் பொருட்டால் மூமீன்க ளுள்ளும் பொருட்டா லாணையிருற்
போதம் பெருகு முன்னுடைய புகழுஞ் சிறப்பின் ஆக்கினையாற்
காதும் பலாய்க ளணுகாமற் காப்பாய் காப்பாய் றஹ்மானே. (8)

வள்ளள் மஹ்மூதெனு நயினார் வழியி லொழுகி யுன்னுடைய
விள்ளு மார்க்கந் தனையெடுத்து விளக்குந் தீனோ ராகையினாற்
றெள்ளு மறிவே மெய்ப்பொருளே தெளிவா யெங்கள் கண்மணியே
யெள்ளு மாபத் தணுகாம லின்பம் புரிவாய் றஹ்மானே. (9)

அடியார் செய்யும் பிழைகளெல்லாம் ஆளுமிறைநீ பொறுப்ப தல்லாற்
படியோர்வேறே யில்லைமன்னா பயனு நயனு மருள்வோனே
நெடியோ னிம்மை மறுமையி நீதி யுடையோ னாகையினாற்
கொடிய பலாய் கடணுகாமற் குறைக தீர்ப்பாய் றஹ்மானே. (10)

முன்னு நீயே யுடைய பொருண் முழுதுநீயே யாண்டருளும்
பின்னு நீயே யிரப்பை யெல்லாம் பேணிநீயே யன்றியில்லை
யென்னு நீயே மென்மேலு மென்று நீயே காப்பாயே
யுன்னு மடியார்க் கொருதீங்கும் வாரா தருள்வாய் றஹ்மானே. (11)

முற்றிற்று.

நபியுல்லாபேரில் முனாஜாத்து.

அலிபெழுத் தொன்றுமூன்ற யைந்துமா யேழுமாகி
அலிபினா லமைந்தபேரி லறிவுமா யுஜூதுமாகி
அலிபுக்குள் லாமுமாகி யம்முறைக் கலிமாவாகி
அலிபுக்குள் முளைத்தமீமின் அஹ்மது நபியுல்லாவே. (1)

பகுரொரு நான்குமூன்றிப் பரிவுற விருந்துவல்லோ
னிகராறுஞ் சமூகத்துற்று நெடுந்தினம் வணங்கநின்றீர்
மிகுபுகழ்த் தலங்கணான்கு மேவியெவ் வுருவும்பெற்றே
யகமகிழ்ந் தொளிவாய்நின்ற அஹ்மது நபியுல்லாவே. (2)

தகுத்துடன் பகுவமின்றித் தன்னிடங் குறிப்பொன் றின்றி
அகதியத் தென்னுமச்சி யனுபெரும் வாகிதிய்யா
வகைநடுக் குறிப்பின் மேலும் வழியினும் பறுசக்காதி
முகமொரு மூன்றும்பெற்ற முஹம்மது நபியுல்லாவே. (3)

தவாபுடன் பகுவமின்றித் தன்னிடங் குறிப்பொன்றின்றி
அவாவிக்கு யூன்றுமேலு மப்புற மூன்றினுக்கும்
பவாவித்த மகுலூக்கெல்லாம் பரவிய கருவாய்த் தோன்றி
முவாப்பொரு ளாகிநிற்கு முஹம்மது நபியுல்லாவே. (4)

ஜமாலுடன் ஜலாலு மோதித் தாக்கிய நடுவிற்றோன்றிக்
கமாலியத் துடனே தானாய்க் கலந்திரு வினையின் பாலாய்
அமானத மெடுத்தியார்க்கு மரும்பொரு ளளிக்குங் கோவே
மூவாவுரு வொன்றாய்நின்ற முஹம்மது நபியுல்லாவே. (5)

ஹயாத்துட னேழுஞ் சேர்ந்த கணக்கிருபதிற் றேழாய்
வியாபிக்கு மட்சரத்தின் விளங்கிய சட்டை யிட்டுத்
தயாநித்ய முத்த மேவுந் தாலிமே காலிமேதன்
மையாநிற்ப தென்கொலையா முஹம்மது நபியுல்லாவே. (6)

கைறுடன் சற்றும் நாயன் கற்பனை சற்பனைக்குஞ்
செயிரறும் பொருளாயாலத் தெளிதரும் விளக்காய்த் தோன்றும்
பயிரரும் நபியே நுந்தம் பாதமே போதங்கொண்டேன்
முயாற வேண்டு மையா முஹம்மது நபியுல்லாவே; (7)

தவாத்துடன் கலமுந் தாங்குந் தவநிலை லவுகுமூவார்க்
கவாநிலை யெழுவர் தம்பாற் காட்டும்பன் னிருவரன்னார்
ஓவாநின்ற விருபத் தெண்ம ருவர்களா னடக்குமாலம்
மூவாப்பொரு ளிவையுன் மூலமுஹம்மது நபியுல்லாவே. (8)

தம்முடன் மதிலத்தோடுந் தன்மையுங்கொண்டு வஞ்சம்
பம்மிய வடிவேனுந்தம் பதமலர் கெதியே யல்லா
விம்மகி தலத்தில் வேறே யெவருண்டு கருணைசெய்வார்
மும்முறை யுலகம்போற்று முஹம்மது நபியுல்லாவே. (9)

றஹ்மத்துக் குரியபேரும் றிசாலத்தும் பொதிந்து நிற்ப
அகமுற்ற மணியாய்நின்ற அஹ்மதா மறுவாக்குக்கும்
பகுமற்ற மூன்றினுக்கும் பரவிய பொருளாய்நின்றே
முகமொய்த்த வள்ளலான முஹம்மது நபியுல்லாவே. (10)

சுகுதுடன் றிலா அத்தாவுந் துலங்கிய தகுவாயோடுந்
தகுதியுஞ் சபுறு மில்முன் தன்மையுங் கொண்டகோவே
அகுலொரு நான்கும்பெற்ற அவ்வலு மாகிறுகி
முக நிலை காஸீமான முஹம்மது நபியுல்லாவே. (11)

சிற்றினிற் பிறந்த நாறுஞ்சிறந்ததொழு நாறுங்கேயுந்
துற்றத்தின் மீமுந்தேயுந் தொக்குறுந் குற்றத் தோடும்
மற்றத்தின் மற்றத்தாக மற்றெல்லாம் படைத்த மூல
முற்றதொன் றில்லா வள்ளல் முஹம்மது நபியுல்லாவே. (12)

சகாதத்துங் கைபுக்கும்பண் ணுறநடுத் தங்கி மோங்கி
இகாதத் திரண்டினுக்கு மிறையனெ வுதித்த கோவே
நகா நிலையாள னென்னை நவம்பெறக் காலம்பூண்டு
முகா வஜீகரத்தின் மேவு முஹம்மது நபியுல்லாவே. (13)

சதுபிடம் பிறவா முத்தத் தண்கதிர் மறையாத்திங்கள்
கதமது தோன்றாத் தீபங் கமழ்ந்தலர் மாறாப்பூவே
நிதநிதம் பிகுறினோடு நிலைத்திடு மிறஸூலென்ன
முதனிலை புரிந்த வள்ளல் முஹம்மது நபியுல்லாவே. (14)

லற்றத்தாக் துணியா வென்ப தலைவியா மாகிறத்தின்
குற்றத்தா னவனைத்தேடுங் கெற்றவருடனே சேர்த்துப்
பற்றத்தி லாக்கியென்னைப் பரிவுடன் காத்தல் வேண்டும்
முற்றத்தொன் றில்லா வள்ளல் முஹம்மது நபியுல்லாவே. (15)

தையிபா யாலமெங்குக் தகாரத்தை விளக்கு வித்த
ஐயனே மெய்யனேயென் னகத்தி னுயிராய்நின்ற
பொய்யில்லா னுண்மைத்தூதே புன்மையன் பிணிக ணீக்கி
பொய்யணி கிருபை நல்கு முஹம்மது நபியுல்லாவே. (16)

லாகிறாய் பாத்தினாகி நவநிதங் கொண்டு முன்னம்
ஆகிறாயவ்வலாகி அவற் றிற்குச் சதாகத்தாகி
யாகிய மைபுமாகி அறிவுடன் றெளிவுமாகி
மோகமா மயிலுமான முஹம்மது நபியுல்லாவே. (17)

இல்முடன் குதுரத்தோடு மிருகத்துங் ஹயாத்து நான்கும்
நல்மதி பொருந்துங் குன்பா னளிபெற ளெழுந்தமூன்றும்
பன்முறை படைக்குங் கோமான் பண்புறு மிறஸூலாகி
முன்முறை யுதித்த கோவே முஹம்மது நபியுல்லாவே. (18)

காரினி லிருக்கும் போதிற் கலங்கபூ பக்கருக்கு
வாரியும் வங்கத் தோடும் வள்ளமு மழைத்துத்தந்து
நேரிய லாக்குங் கோவே நினைப்புட னறிவுமீந்த
மூரிட னருளும் வண்மை முஹம்மது நபியுல்லாவே. (19)

பகுமுடன் வகுமுந் துன்னும் பன்னிலை கியானுஞ்சூழ்ந்து
மிகும் அகு லலைந்து போத வேண்டிய வருளுமீந்து
தொகுநந்தம் புகழ்பாடத் துணைசெய்வீ ரிணையில்லாத
முஹம்மதே முஸ்தபாவே முஹம்மது நபியுல்லாவே. (20)

காயிமாய் நினைத்த வல்லோன் ககனரு மற்றுமுள்ள
மேயதோர் செந்துஞ் சொல்லு மேன்மையின் ஸலவாத்தாகில்
நாயினுங் கடையேனுங்க நவநீதங் காணற் காமோ
மாயிலாக்குணப்பன் புள்ள முஹம்மது நபியுல்லாவே. (21)

காபுடன் கேயும் பேயும் ஐயுடன் சாதுமாகிக்
காபுடன் பேயுமாக்கிக் காமுத லைந்து மாக்கிக்
காபுட னூறு மாகிக் கலந்திடும் வரவுமாகி
மூபுவ னங்களான முஹம்மது நபியுல்லாவே. (22)

வவுலாக்க ஆலமெல்லா நான் படையே னென்றோதும்
அவுலாநீ ராகையாலும் அறுவாருக் குயிர் நீராலே
வவுலான துள்ளநோக்கி சட்கடை யென்பாணேக்கும்
மவுலா அலா முறுதி முஹம்மது நபியுல்லாவே. (23)

மாலிக்காய் நின்றவல்லோன் மணிமுத்தாய் விளங்கி நன்மை
காலிக்கா ளவர்கள்காணுங் காட்சியாய்த் தவங்கள் செய்யுங்
கூலிக்காதர வுள்ளோனைக் கொண்டுய்ய வேண்டு மையா
மூலக் காரணமாய் நின்ற முஹம்மது நபியுல்லாவே. (24)

நூறினிற் பிறந்த கோவே நும்பத நம்பும்பையல்
நூறிரண் டைம்பானுறு நோக்கிய இஸ்மி னுள்ளே
வேறிரண் டில்லா வண்ண மேவிடச் செய்யவேண்டும்
மாறிலை யாகிநின்ற முஹம்மது நபியுல்லாவே. (25)

வதூதெனு மிறைபோன் பையில் வருமொழி தானுய்நின்றே
ஹதீதுகள் பலவும் போற்றுங் காத்திமுல் லன்பியாவே
ஹதீதுள்ள ஆலங்காக்குஞ் சையிதே வெளியேன் பாலின்
மதா யிது புரியுமையா முஹம்மது நபியுல்லாவே. (26)

காதியாய் முகை மிணுக்கிக் காவிக்கா ருசிக்காகி
ஆதியாய் நின்றவல்லோ னருளிய விருதுறைக்கும்
நீதியாய் நின்ற கோவே நெறியிலான் றனக்குவெற்றி
மூதுரை யளிக்கவேண்டு முஹம்மது நபியுல்லாவே. (27)

யாதுட னினைவும் பூண்டி யாவர்க்கு முதலாய்நின்ற
வேதியர் மூவருக்கும் விளக்கென் விளங்கி யெங்கும்
போதகம் பெருமையான புன்மயன் றுன்ப மெல்லா
மோதிடா தகற்ற வேண்டு முஹம்மது நபியுல்லாவே. (28)

இருவகை யெழுத்துமீனி னினமுமாங் கவிதை சொல்லுந்
திருவகை யருள்ஹபீபு முஹம்மதின் சிறந்த மைந்தன்
கருவகை யுணர்ஷெய் கப்துல் காதிறென் றுணக்கும்பேரான்
மருவகை கொள்ளுமையா முஹம்மது நபியுல்லாவே. (29)

முற்றிற்று.

நபியுல்லாபேரில் ஒருபா ஒரு பஃது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

சத்தத் திருப்பயத் தாமரை நாதன்றன் வல்லமையாற்
சுத்தத் திருப்பயத் தாமனத் திற்றொடர் காந்தமதிற்
பத்தத் திருப்பயத் தாமரு நேசப் பலனருள்வீர்
முத்தத் திருப்பயத் தாமரைப் பாத முஹம்மதுவே. (1)

அழுக்கப் படிப்பித்த நாட்டிய தீமையினா லுணர்வே
மழுக்கப் படிப்பித்த னாயலையாது மன திரங்கிப்
பழுக்கப் படிப்பித்த னாசையின் வஞ்சி பணிந்துவர
முழுக்கப் படிப்பித்த நாயகமே யெம் முஹம்மதுவே. (2)

செப்பு விக்கும் மிடறேக முறையைச் செயவிலதா
லப்பு விக்கும் மிடறே கசக்கும்பொழு தல்வினைக
டப்பு விக்கும் மிடறே கலிமாமொழி தந்தருளீர்
முப்பு விக்கும் மிடறே கவருமெம் முஹம்மதுவே. (3)

பிடிக்குஞ் சரமடவா ரமனத்தர் பெரும் படையு
மிடிக்குஞ் சரமடவா ரமர்நீதி யிசை படைத்தி
ரடிக்குஞ் சரமடவா ரகமாமறுசைக் கடக்கு
முடிக்குஞ் சரமடவா ரணி யேத்து முஹம்மதுவே. (4)

மின்னிற் கவந்தனடித் துமிழ்மேனி மென்பூமகளாற்
பொன்னிற் கவந்த னடித்துணை நுந்தம்புறத் தடைந்தேன்
பின்னிற்க வந்தனடித் துதிமன்னர் பெரும்படையுன்
முன்னிற்க வந்தனடித்துயர் வேற்கை முஹம்மதுவே. (5)

அதிரும் பலனை யகத்தருகாம தத்தம் புவியோ
டெதிரும் பலனை யகத்தரும் பெற்றி யிமையனியி
னிதிரும் பலனை யகத்தரு மச்சா ணோந்து நின்றேன்
முதிரும் பலனை யகத்தருள் சோதி முஹம்மதுவே. (6)

சுகத்துக் கவலைக் கணியுறு வேடன் கருவியிட்ட
வகத்துக் கவலைக் கணியடர் மானி னறிவுழற்ற
மகத்துவக் கவலைக் கணியற் றரும்பின் மனத்திலென்றன்
முகத்துக் கவலைக் கணியருடாரு முஹம்மதுவே. (7)

திருக்க தரப் பரமார்க்க வுணர் வினர் சிந்தையினிட்
டுருக்க தரப் பரமாக வுறைக்கு முயரறிவே
பெருக்க தரப் பரமானந்த நாளும் பெரும்புகழே
முருக்க தரப் பமாதர் துதித்துக்கும் முஹம்மதுவே. (8)

ஆரணத் தமருமர பத்தளமு மழித்தளிகள்
கரணத் தமருமர பத்தகையுங் கணிபுயத்தி
ரிரணத் தமருமர பத்தவமு மியைவிதத்தா
முரணத் தமருமர பத்தரேத்து முஹம்மதுவே. (9)

இத்திப்பதத்துக் கரும்பயலாய்ச் செழுந்தேன் மறைகள்
சித்திப்பதத்துக் கரும்பய நோய்வினை தீர்த்தழகின்
சுத்திப்பதத்துக் கரும்பய லாக்கித் தொடர்பருள்வீர்
முத்திப்பதத்துக் கரும்பய் ஞன முஹம்மதுவே. (10)

முற்றிற்று.

நபியுல்லாபேரில் இன்னிசை.

பூவுலவு வாசம் பொருந்தியபோ லெவ்வுயிர்க்கும்
பாவுலவுமாதி பராபரன் முன்னன் மணியாய்
மேவுலவி யெல்லாம் மிகவாக வந்துதித்த
மூவுலகுங் காக்கு முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (1)

நித்தமன வஞ்சகமு நெறிமேடுந் தீவினையும்
பத்தியுடன் பூண்டசிறு பையன்முகம் பார்த்தருள்வீர்
கத்தனருளா லடியார் கவலையரக் காத்தளிக்கு
முத்தியுயர் மக்கா முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (2)

என்போலப் பாவியர்க ளெத்தனை பேரானலு
முன்போற் கிருபையுள்ளா ரொருவரையுங் காணேனே
பொன்போ லருமணிபோற் பூங்கனிபோ லியாவருக்கு
முன்போ லுதித்த முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (3)

வாதாடுங் கள்ளமன வஞ்சியர்கள் கஞ்சமுக
மீதாடு மாசைவினை மேலாட லெவ்விதமோ
சூதாடு புன்காபிர் கொண்டநிலைப் புண்டுவிழ
மூதாடு மின்சொன் முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (4)

ஊரார் மனநோவ வுற்றார் மனநோவப்
பேரார் மனநோவப் பேதகத்தார் போதாரோ
சீரார் மறைநாவின் செங்கனியா லிவ்வுலக
மூரார் புகழின் மக்கர் முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (5)

வன்னமதியார் செய்வினையால் வண்ணமயிலா தாகமிகப்
புன்மதியா லெண்ணியெண்ணி பொங்கியுளம் வாடுவனே
நன்மதியே பூம்பாத நாடிவந்து தாழ்ச்சிசெயு
முன்மதியே பேறருளே முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (6)

இழிக்காளர் வஞ்சநெறிக் கெட்டாமல் வந்தொரு
வழக்காளர் மாண்டமண வாடைகொண்டு சூடாரே
மழைக்கா லஸ்ஹாபி வாய்ந்தவன மட்டாக
முழுக் காரணங்காட்டு முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (7)

வேதநெறி யாதியுரை வித்தாக முத்திநிலை
பேதநெறி யென்ற வொன்னார் பேரலைந்து பாராரோ
காதநெறி வீசுமுயர் கஸ்தூரி மேனியுங்கண்
மூதறிவு நல்கு முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (8)

திக்கலருங் கீர்த்திமதி செல்வமுடன் பெற்றாலும்
ஹக்கனருள் பெற்று மருள்பெறாத தெவ்விதமோ
மக்கநகர் வந்து மதீனநகர் நல்லரசு
முக்கியமாய்நின்ற வெங்கண் முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (9)

மறையோர் நெறியோர் வழியோர் மொழிக்கிழிவே
குறையோர் குறைநோய்கள் கொண்டலைவ தெந்நாளோ
நிறையோர் சபையிலுமை நிந்தைசெய்தோ னவர்காணா
முறையோது மெங்கண் முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (10)

தீங்குடைய வஞ்சகர்தஞ் செய்கையினா லுள்ளயர்ந்து
பாங்குடனே யென்னாளும் பரதவிப்ப தெவ்விதமோ
தேங்கமழுங் குங்குமப்பூஞ் செழுப்புயர்த்தீர் வாய்வழங்கா
மூங்கனுய்யக் காத்தருளா முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (11)

பொற்காட்டு நற்மேனிப் புன்காவி தந்தநகை
வற்காட்டிக் கண்காட்டும் வஞ்சியர்க்கே யாவேனோ
விற்காட்டும் வெள்ளிமுடி மேற்காட்டி ஜிபுரீல்க்கு
முற்காட்டு மூப்புடைய முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (12)

பொய்யுரை யுஞ்சூதும் பொல்லாங்கு நிந்தனையுங்
கையுரைசோரளாந் துணியர்க் கையுரையி லாவேனோ
பையுரகம் பேசிப் பணிந்தழகு பெற்றுவர
மெய்யுரை கொடுத்தாளா முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (13)

சழக்குடைய மேன்மைசொண்டு சார்புபற்றிப் பொய்கொண்டு
வழக்குரைக்கு மொன்னார் மதிக்கேற்ப தெவ்வினையோ
வுழக்கரை கொண் மாவதனா லோராயிரர்க் குமுனா
முழக்குவித்த காரணத்தின் முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (14)

வேட்டமுற மேவும் விபரமுடன் கொஞ்சிநயங்
காட்டமுத வாய்மடவார் கண்வலைப்பட் டேங்குவனோ
காட்டகத்தின் வேடன்மதி காணப்புலி நேர்வழியே
மூட்டவருண் மூட்டுவித்தா முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (15)

புன்னெஞ்சி சிரக்கமில்லாப் பொய்யுரையா பாற்சென்றன்
னன்னெஞ்சி னாவெல்லா நச்சியிட லெவ்விதமோ
கன்னெஞ்சிற் கொண்டோரைக் கைதாங்கும் வள்ளலுக்கு
முன்னெஞ் சுரைத்தழைக்கு முஹம்மதுற் றஸூல் நபியே. (16)

முற்றிற்று.

கிழுறு நபிபேரில்

ஒருபா ஒருபஃது.

திருவா யுலகமனைத் தினுக்குஞ் சிறந்த வொளியாய்த் தெளிவாகி
மருவா யெவையு மிகமருவு மலிந்தவுயிர்க ளிடையரிய
கருவா யமைந்த வல்லவன்றன் கருணைநபியா யெந்நாளு
முருவா யுயிராய் நின்றோங்கு முண்மை கிழுறு நன்னபியே. (1)

எறியுந் திரைசூழ் புவியிடத்தி லிருக்கு மனுடர் பல்லருக்கு
வறியும் பொருளாய்க் காத்தோம்பி யரிதாய் நோக்கும் பெருங்கருணை
செறியு மதியீர் வண்மையெலாஞ் சிறந்த கறத்திற் கரமுணராச்
சிறியார்க் கன்பு மிகவுதவுந் தெளிவே கிழுறு நன்னபியே. (2)

துடரின் பவத்தி னுள்ளமெல்லாஞ் சோர்வுற் றறிவு மதிகலங்கி
யிடரினுளன்ற சிறியவர்கட் கினிதி னெதிர்வந் துரைத்தருளு
மடல்சேர் பெருமை யுடையீரெம் மாகத்துலவுந் திருவொளியே
கடல்சூழ் தீவுமற்றிடமுங் காக்குங் கிழுறு நன்னபியே. (3)

எண்ணங் கலங்கி நினைவிழுந்தே யிரங்கும் பற்றொன் றில்லாமல்
வண்ணங் கலங்கு மரக்கலத்தும் வந்தாதரவுஞ் செய்யுங்கோவே
புண்ணு மிழிவு கோலத்திற் பலர்க்குமறிய வொருகப்பல்
நண்ணும் பகைஞர் தமைக்காக்கு நலஞ்சேர் கிழுறு நன்னபியே. (4)

பொய்மை யுடைய வொலிமார்கண் மேன்மைபுரிய ராகவிறை
யைமையேவ னிதமருளி யழகாம்பெருமை தருங்கோவே
கைமையுடைய மூஸாதங் கருத்தின் மகிழ வல்லோனுஞ்
செய்மை யறிவின் மிகப்போற்றுஞ் சிறந்த கிழுறு நன்னபியே. (5)

காற்றுங்கடலு முறுகுறிப்புங் காணு திருக்கு மப்போது
வேற்று துறையு மரியாத வேளை தானு மாதரிக்குந்
தேற்றப்பொருளே நிலையுயிரின் சிறந்தபுனலே மிகவண்டு
போற்றப் பொலிந்த மணிவிளக்கே புகழ்சேர் கிழுறு நன்னபியே. (6)

அச்சமகற்றித் துயரகற்றி யகந்தையகற்றி மேனிலையி
னிச்சைபெறவே யுதவிபுரிந் தின்பமருளு மணிமதியே
யுச்சப் பொருளாற் படுஞ்சுவரை யுயரநிறுத்தி மேனடக்கும்
விச்சைவிளக்கு நாயகமே வென்றி கிழுறு நன்னபியே. (7)

வாரியிடத்து மலையிடத்தும் வனங்களிடத்துந் தீவிடத்தும்
பாரினிடத்து மற்றிடத்தும் பாதுகாத்து நிறநோக்குங்
காரிணனைய கொடைக்காக் கையைக்கொடுத்து விலைபட்டுச்
சீரின் மீண்ட பெருமானே செய்ய கிழுறு நன்னபியே, (8)

வாசமருவு முளத்தாலு மலர்ந்தவரிசை யொருவேந்த
னேசமருவு யுறவமைச்சாய் நினைவினின்ற வரிவுடையீர்
பாசமகலா வெளியோர்கள் பரத்தினளூ மிகவாய்ந்தே
தேசம்புகழக் காத்தோங்குந் தேவே கிலுறு நன்னபியே. (9)

கரையுங்கடலுங் காட்டகத்துங் கலந்துவிரண்டு கடவிடத்துந்
தரையினிலவும் பெருங்கோவே தவத்திற்சிறந்த நாயகமே
யரையரெவர்க்கும் பேரரசா யரியபொருள்கள் கைப்படுத்தி
நிறையின்மனுடர் தமைக்காக்கு நீத கிலுறு நன்னபியே. (10)

திசையிலெவனுஞ் செல்விடத்துந் திகைத்தவிடத்து மெளியவரை
நகைகொண்டுதவி புரிந்தாலு நன்புபெருகும் பேரரசே
யிசையும்பொருள் மகவுணர்ந்தே யென்றுமுயிர்பெற் றினிதிருக்கும்
பசைகொணிதியே யுண்மதியே பலனே கிலுறு நன்னபியே. (11)

முற்றிற்று.

முஹியித்தீனண்டவர்பேரில்

முனஜாத்து.

அதியத் திருந்தசேதி யடங்கிலா வுகதத்தாகி
மிகுபுகழ் வாகிதிய்யா விளங்கிய வொளிவாய்நின்ற
நகைவுளா ஹக்கானென்பா னலங்கொலும் பொருளேபெற்றுக்
ககனமும் புவியும் போற்றுங் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (1)

பாத்தினய் லாகிருய்ப் பார்வையுங் கேள்வியாகி
யேத்ததோர் வாசமாகி யெடுத்ததோ ரின்பமாகித்
தோத்திரஞ் செய்யக்கூடாச் சொரூபமா யமர்ந்தசோதி
கார்த்ததோர் வடிவாய்வந்த கவுதுயா முஹியித்தீனே. (2)

தபாவத்தோன் றில்லாநாயன் றனதின்ப மேவிவாழுஞ்
நபகுள்ள தாறுல்குல்தில் நன்மணித் தொட்டின் மீதில்
ஸபுறுடன் றுயில்செய்கோவே தாக்கத்தில் லாதவேளை
கபுலத்தை யகற்றுமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (3)

தானியாய் தாலிதாகிச் சாற்றவு மடங்கனுகி
மோனியாய் நாத்திக்கர்கி முடமுடனகமோடங்க
மேனியாய் ஜிசுமாமுன்ன மிதானுமாய் நின்றவென்றன்
இயானியா யிலகும்வாழ்வே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (4)

ஜாயிசும் வாஜிபோடு குஸ்தகீ லானகோலம்
ஜாயிசு முஸ்தகீலுஞ் ஜாய்சாய் வாஜிபாகும்
பாயிசு மென்றுசொல்லப் பசுவுட னறிவனகக்
காயிசை யகற்றுமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (5)

காமிலா யிருப்பதென்னோ காமிலா யிருப்பதென்னோ
ஜாமிஆ யிருப்பதென்னோ சாரிமா யிருப்பதென்னோ
நாமியா யிருப்பதென்னோ நானில முழுதுந்தாங்கள்
காமிரா யிருப்பதாலே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (6)

காதிமாய் நாளுந்தங்கள் கதமென்றன் றலைமேல்வைத்து
நாதிமா யிருப்பதென்னோ நாடின பேர்களுள்ளம்
யாதுமா யிருதுமாகி யெங்குமோர் பொருளாய்நாளுங்
காதிமாய் நின்றகோவே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (7)

தாயிமாய் ஹம்துசொல்லுந் தகுதியு முடையனாகில்
வாயுமாய் வயிறுமாய்மேல் வழிவிடு நாவுமாகிப்
பாயமா யின்பந்துய்க்கும் பரிசுமாய் நிறைந்தகோவே
காயிமா யாளுமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (8)

தாத்தினில் சிபாத்துமாகித் தகைமையு முடையனாகி
லேற்றதோ ரிருதுஞ்சேர்ந்த அகுவாலும் அபுகாலும்போல்
பாத்துறு முடம்புங்கூடிப் பல்வினைக் காளாகாமற்
காத்தருள் புரியவென்றுங் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (9)

றத்தில்லா மீட்சியில்லா றப்பெனும் பெரும்பேரில்லா
லொத்தொரு மிறையோன் யார்க்குங் கத்தனா மெனுமோர்கத்த
மத்தலால் வேறுமுண்டோ மானிடர் துன்பத்திற்குக்
கத்தனா யிருப்பதென்னோ கவுதுயா முஹியித்தீனே. (10)

சாயிதா வினையினாலுந் தயங்கியே நெறியில்லாமல்
பாயிதாக் காணாதாலோ பழையதென் றெண்ணத்தாலோ
நோயில்லா வாழும்வாழ்க்கை நன்மையா மையாமெய்யா
காயிலாக் கிருபைசெய்யுங் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (11)

சுரூயிலும் வெளியுமொன்றாய்த் தாங்கிய பெரியோனுள்ளங்
தரூயிருய்த் திரண்டசோதி தங்கரிப் பானதாலே
மரூயிரு ன்தையோர்செய்கு மனமைதி லாக்குவித்த
கரூயிதில் கரூயிறேநீர் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (12)

ஷாகிதுக் கானபேர்கள் சாட்சியா மல்லால்வேறு
மாகுவா ருண்டோவாயா லறைகுவார் கலிமாப் போலாம்
வாகுட னடிமைநோதல் வழியிடஞ் சோரச்செய்யுங்
காகிறே காதிரிய்யே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (13)

சிபாத்தொரு வேழுஞ்சேரா சிபாத்தொரு வேழுமேழாய்
கபாத்தரு மறுத்தமாவுங் கலந்தோர் தோற்றமேழும்
ஒபாறஹ்மான் றன்னணை யுடையவே சேராதுன்பக்
கபாடத்தை யகற்றுமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (14)

விருநினான் மனங்கொணாந்து நினைத்துள முருக்கிக்கண்ணாற்
கிருபொருடு மருவிபாயக் கிசுமெல்லாந் துயரமென்னா
முறுதுள வின்பந்துய்ப்ப முடுகுதல் தருமோவென்னாள்
கருணாட ளமருங்கோவே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (15)

தாகிருகிய தோர்மாது தனதொரு மைந்தன்செத்துப்
போகவே யழுதவேளை புகழுட னெழுப்பியீந்த
போகவாழ் வுடையகோவே புண்ணியப் பொருளேயென்றன்
காகநோய் போக்குமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (16)

ளுல்மிலே நடந்துநித்தஞ் சொல்லொணாப் பாவந்தேடி
இல்மிலே யிணங்காதரக்கை யெடுத்ததோர் பிணியால்வாடி
நன்முனா ஜாத்துஞ்செய்ய நலந்தெரி யாதபாவிக்
கன்மநோய் போக்குமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (17)

ஆரீபி னானபேர்க ளடங்கலுந் துதிக்கத்தக்க
நேர்மையே கொண்டபாத நினைக்குமுன் ஜனனபாவந்
தீருமே தங்கள்காதிம் செயலகு வாலைபார்க்கக்
காருமே கடைக்கண் பாருங் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (18)

காயிதுக்கிருக்க வெண்ணுங் கருத்துள்ள செய்கைக்கூவி
வாயுரை கேட்பதாக மருங்கினில் விடுத்ததுன்பத்
தீவினை யகற்றிவிட்ட தேவரீர் திருப்பேராணை
காம்பிணி போக்குமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (19)

பருமில்லா தொருசீன்கொண்டு போனதோர் பாவைதன்னை
யகமியப் பொருளைச்சொல்லி யவடந்தைக் கறிவித்தின்ப
மிகையிடன் றேவைகொண்டு மெல்லியுங் கிடக்கச்செய்த
கவுதியே சரணமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (20)

குற்றத்து ஜனியாயக் குவலயத் துதித்தவள்ளல்
துற்றத்துல் பைலாவானோர் பேர்வழித் தோற்றமல்ப
மற்றத்து நாமஞ்சொல்லி வருமொரு வுதவியென்றீர்
கற்றதொன் றிலாதகோவை கவுதுயா முஹியித்தீனே. (21)

ஹபீதுநீர் ஜிசமும்நீரே மைனுநீர் கல்பும்நீரே
சுபுகும்நீர் மிதாலும்நீரே கனதும் நீர் பறுலும்நீரே
அபதும்நீர் அசலும்நீரே ஆலிம்நீர் இல்மும்நீரே
கபிறும்நீ ரானகோவே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (22)

ஸாயிலர் ஹாஜைநீக்கி நாட்டமில் லல்லாதன்னில்
கூயிரு தத்திற்பூட்டிக் கூட்டித்தம் பனிரண்டின்
மாயில்லா தத்தைசேர்த்தி மன்னிய கல்பினூன்றி
காயில்லா திருக்கச்செய்யுங் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (23)

மீமதே முஹம்மதாகி முஹம்மதே அஹமதாகி
மீமில்லா தகதுமாகி மேவுமுன் னெழுத்தினின் றும்
ஆமெனுந் தொனியுஞ்சொன்ன அலிபிலா னுக்கத்துந்தானாய்
ஹாமிதும் ஹம்தும்நீயே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (24)

நாறினி னாறும்நாறில் நுண்ணிய புனலும் நீரிற்
கூறியமணலும் மண்ணிற் குறித்தெழும் ஆதமாகித்
தேறிய இஷ்கேஹவ்வாத் தியங்கிய வொடுக்கமக்கள்
காறிய வெதிலுநாளுங் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (25)

ஒயிலெனு நரகதுன்ப முயரத னின்பமாக
மயமுறு மிருளும்வெள்ளி மருவின வினையும்பற்றி
நயமுறவட்கை வைத்தால் நாடிய நபுகசிக்கிக்
கயமுலு மாகாக்காருங் கவுதுயா முஹியித்தீனே. (26)

கூவதே கையுமாகிக் கூவதே காவிலாகிக்
கூவதே சாகிருகிக் கூவதே ஹமீதுமாகிக்
கூவதே பசீறுமாகிக் கூமுத்தக் கல்லிமாகிக்
கூமுரீ தானே கோவே கவுதுயா முஹியித்தீனே. (27)

ஏயதே மூலமாக வெடுத்ததோர் றாகுமேவுங்
காயமா மிதனைக்காணக் கருத்துட னறிவுநல்கி
மேயதோல் நீங்குருது மீறிய கிருபைநல்கிக்
காயிமா யாளுமையா கவுதுயா முஹியித்தீனே. (28)

வான்வளர் வெள்ளியென்ன வரிசையி னிருபத்தேழாய்த்
தான்வரு மெழுத்துப்பற்றித் தகுதியின் பாடல்செய்தான்
கோனருள் அப்துல்காதிர் கொண்டன்மென் ஹபீபுலெப்பை
தேனிலு மினியபிள்ளை ஷெய்கப்துல்காதிரன்றே. (29)

முற்றிற்று.

முஹியித்தீனாண்டவர்பேரில்
இன்னிசை.

ஆதியரு ளோங்கு மண்ணல்நபி பேரெனப்
பூதலங்களெல்லாம் புகழவரும் புண்ணியமே
மாதவங்கள் செய்யு மகத்துவர்கள் கண்மணியாய்க்
காதகல வந்துதித்த கவுது முஹியித்தீனே. (1)

உள்ளமிகக் கலங்கி யுண்ணு துணர்வழிந்து
தள்ளுந் துயரரும்பத் தாங்கா துழல்வதுவோ
கொள்ளைகொள்ளும் வெம்பூதக் கொடுமையொடு வஞ்சகமும்
கள்ளமெல் லாம்போக்குங் கவுது முஹியித்தீனே. (2)

ஊக்கமிகத் தளர்ந்தே யோயாது பாழுங்கவலை
யேக்கமது கொண்டடியா ரோங்கித் தயங்குவாரோ
தேக்குமுயர் மெஞ்ஞானச் செழுஞ்சுடரா யிவ்வுலகங்
காக்குதற்கு வந்துதித்த கவுது முஹியித்தீனே. (3)

நெஞ்சமிகக் கலங்கி நினைவழிந்து நும்மடியார்
தஞ்சமொன்றுங் காணரிதாய்த் தவக்கங் கொண்டு நிற்பாரே
மஞ்சு தவழ் பூஞ்சோலை பகுதாது நாயகமே
கஞ்சமலர்த் தாளாரும் கவுது முஹியித்தீனே. (4)

சிந்தித்துஞ் சிந்தை செயலழிந்து நும்பாதம்
வந்தித்து முள்ள மறுகுக் கலங்குவதோ
சந்தித்துத் திண்டோட்டா ரதிபரே நன்மையெல்லாங்
கந்தித்த நாயகமே கவுது முஹியித்தீனே. (5)

வெம்பித்த வஞ்சயின் வெங்கடியா லுள்ளமெல்லாஞ்
சம்பித் தவத்தங்கொண்டு தத்தளித்து வாடுவதோ
தம்பத்தின் வந்துதித்த தாபரமே பன்மையெல்லாம்
சம்பித்து நின்றவெங்கள் கவுது முஹியித்தீனே, (6)

வாட்டம் படமனமும் வண்மைபட வுள்ளமெல்லாம்
சோட்டம் படவடியார் கொண்டதுய ராற்றுவரோ
நாட்டப்பட மகிழ்ச்சி நல்லுடலே வளம்பெறவே
காட்டும் பதிநிதியே கவுது முஹியித்தீனே, (7)

நீரா னொலித்தோட நெஞ்சகத்துங் கண்ணிடத்துங்
கோராற்றினா லெளியோர் கொள்ளுந்துயர் போக்குமையா
பாராருங் கீர்த்திப் பதிஜயிலான் மன்னவரே
காராரு நன்கருணை கவுது முஹியித்தீனே, (8)

மைந்தரோடு மெந்தையரு மக்களொடு சுற்றங்களுந்
தந்தமன்மே வெறுக்குந் தற்காலம் போக்குமையா
சிந்தைவள ரானந்த ஜெயிலானி நன்னகரா
கந்தமலர் தாளருளுங் கவுது முஹியித்தீனே, (9)

கோப்புடைய வெங்கடியின் கோட்டி யணுவும்வணுகா
நேர்ப்புடையா ரிம்மையல்லா னீணிலத்தில் வேறிலையே
யேப்புடைய பூதமெல்லா மெப்புறத்து நாடாது
காப்புடைய வல்லவரே கவுது முஹியித்தீனே. (10)

ஓராயிரத்திலுங்க ளுயர்நாமமே யுரைத்தார்
தீராத வன்மையெல்லாந் தீர்ந்துமுன்ன மெய்துனென்
றூரா ரமிர்தமொழி யப்படியா மிப்படியென்
காரார் தவப்பேறே கவுது முஹியித்தீனே. (11)

முற்றிற்று.

முஹியித்தீனாண்டவர்பேரில்

ஆசிரிய விருத்தம்.

சீருலவு கருணையா லெவ்வுலகு மெங்தெந்த ஜீவஜெந்தும் புகழவே
செய்துதங் நிலையோ டுற்ம்காக்கு முறைவாழி தேடரிய மெய்மைவாழி
பாருலவு மன்பதைகள் மற்றவைக ணேசர்வாழி பயின்றுநற் கதிபெருகுவான்
பண்ணரிய மறைகொண்டு தூதாகி வந்தநம் பார்த்திவர் முஹம்மதிறஸூல்

பேருலவு தவமென்ன வருகின்ற பெண்பிள்ளை பெற்றபிள்ளைப் போராய்ப்
பேதகத் துழல்கின்ற சிறியோர்க ளுறுதிநிதி பேறென வருங்குரிசிலே
ஸூரியங் தவமென்னர் வாழுநகர் பகுதாதின் முச்சுடர் னின்றிலங்கு
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

நன்னெறி பிழைத்துமற் றெங்நெறியி னுஞ்சிந்தை நனிகொண்டுவண்மையதனை
நானிலத் துறுபண்ட மேனயத் தவையென்ன நகைபூண்டு திரியுமெளியோ
புன்னெறி யினைப்போக்கி யறிவா லெடுத்துவளர் புகழ்நெறியி லாக்குமாசே
புண்ணியத் துறையிடயினண்ணி நடனத்தகை புனைந்துவிளையாடுமொலியே

சொன்னெறி யினுக்குவமையாத வன்மைத்தவொரு தொல்லைவிதிகைக் கனவெனத்
தோற்றுவித் தறியாத காரணம் விளைத்தமெய்ச்சோதியே யாதிகுருவே
முன்னெறி விளக்குமுழு மதிமயமே பகுதாதின் முழுமணியி னேங்குநிதியே
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

கண்டபல வினையுறுதி யானடைகள் கணியாது கருதாது முயலுமனமுங்
கபடமொடு வஞ்சகமு நிந்தைய்வ ஞானமுங் கனியாது கனியமுணர்வுங்
தண்டனையி லாதமத கரியென்ன வெட்டவெளி தனிலேறு மகவீரமுங்
தகையுடைய முதியவர்க டம்மோ டெதிர்க்குமொரு சண்டாள வன்குணமுமே

கொண்டவன் கடைகெட்டபாவியான் றுயரினெரு கொடுமைக்கு ளின்றுழல்பவன்
கொண்டோடி நும்பாத கெதியாக வந்தனன் குளிரன்பு தந்தருள்குவீர்
முண்டக மலர்த்தடஞ் சூழுமுயர் பகுதாது முதுநகர் தரந்தவொலியே,
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

பாதகத் தொடரினுன் மரியாத யின்மையாற் பலபோகமுங் துயத்தலாற்
பவகாரி யென்பதா லவகேடு நிலையினுற் பலனுறுதி யொன்றுமிலவாற்
ஞேதகப் புன்மையான் மடமாத ருறவினுற் ருதிமுன்றகள் பேணலிலதாற்
சோர்வுதரு பிணிகளா னீர்விழிததும்பலாற்று யரமெனுமொருபாவியான்.

மீதகத் தருளினு லன்பினு லாளுநவ மிக்குடைய குருநாதரே
மேன்மைதரு நும்பாத வுபயமே யபயமினி வேறில்லை வந்தடைந்தேன்
மோதகத் துணியினுல் வெகுநோய்க ளர்த்தவா முதியபதி தாதினரசே
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

வாடிமெலி பயிர்போல வெரியிலிடு தளிர்போல வலையிடு பறவைபோல
வளியிலுழல் புனைபோல நிலைதவறு மதிபோல வறுமையட ரிளமைபோல
வோடிமறு குழைபோல குழியில்விழு நரிபோல வொளியினதி ராவுபோல
வுணர்விலை தடுமாற வுடலினிலை தடுமாற வுறுதிபெற வழியின்றியே

தேடியுரை குழறிநுந் திருமுகத் தோற்றமே தேறுமா தாரமெனவே
தெரிசிக்க வந்தன னன்னபினருள் செய்குவீர் சமயமிதுவே
மூடிய வருந்துயக்க ளியாவுமகள் வித்தபுகழ் முதியபகு தாதினரசே
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

சுத்தமா தவரொருவர் மலவாதை சபையினிற் சுகமாக வருள்செய்தவா
சோரனுக்கு குள்ளஞ்சு முறைநீக்கி யொலியாய்த் திலங்கவர மருள்செய்தவா
சுத்தமார் பறவையைத் துண்டாக்கி யுயிரோடு தானேக வருள்செய்தவா
தடைகொண்ட முடவனுக்கு கடுபிணிக ளற்றவுட றந்தறிவு மருள்செய்தவா

கத்தனே டெப்போது மகலாது தெளிவாற் கலந்தடியார் தமையாளுதற்
காவல்கொண்டு லகத்தை யொருநொடிப்பொழுதிலே கண்டுணருமென்கண்மணியே
முத்தியே யாயநகர் பகுதிதாதின் வள்ளலே முறைகேட னெனையாள்குவீர்
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

உடலெரிவு கைகால்க ளெரிவுநஞ் செரிவுமுட னுலர்தலொடு வெப்பமுழலு
மூட்காந்த லதிசார மீளையொடு பாண்டுகய மூதைவலி குன்மமேகப்
படல்முக வாதமது மேகமிழி சூலைசொறி பங்கினொடு புண்கிரந்திப்
பட்சவா கந்தாக பழிகுட்ட முதலாய் பன்னோய்க ளெங்நாளுமே

கடலுலகி லுங்கடிரு நாமத்தை யொருபோது கருதுவார்க் கும்மணுகிடாக்
காரணக்குருவென்றெ னுள்ளத்தின் மாறுத கனிவாய்த் துதிக்குமெளியேன்
முடலையுள பிணிபாவ நீக்கியருள் புரியுமெம் முதல்வரே பகுதாதில்வாழ்
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

மதிவிட்டு மேலவர் சொனிலைவிட்டு நல்வினையின் வகைவிட்டு மாறுநடையின்
வழிவிட்டு மானமுள முறைவிட்டு வேசியரின் மயல்விட் டிடாதபடியாற்
கொதிவிட்டபாவவன லெதிரிட்டு வெம்பிணிகள் கொளவிட்டுடத் துயரெலாங்
குதிவிட் டுடற்பொறையை மிதியிட் டலைப்பவினர் குலைவிட்டுழன்றலறியே

துதிவிட்ட பெயலிரு விழுவிட்ட நீர்மழை சொரிந்திட்டு வாய்விட்டுருய்
தொனிவிட்டு நும்மடியின் முறையிட்டடைந்தனன் றுணைவிட்டிடாதருள் செய்வீர்
முதுவிட்டிடா துறவு தொடர்விட்டிடார்வளரு முக்கியநகர் பகுதாதில்வாழ்
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு பேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

நன்மறை விளக்குநபி நாயகர் பொருட்டினு னனிபொருள் பொருட்டினுலு
ஞானெறியி னுக்குரிய வொலிமார் பொருட்டினு னுட்டியதவப்பொருட்டாற்
புன்மதி கலங்கவரு வெம்பிணிகள் பல்வாதை புனையும் பலாய்களெல்லாம்
புறமே யகன்றொழிய வகமே மகிழ்ந்தினிய புகழே புகழ்ந்துகொளவே

வென்மதியி னுமிறை யிடத்தாற் பலன்பெற வியந்தருள் சுரந்தருள்வீர்
வெப்புமுதல லானவையை வேறிடத் தேகவழி விட்டவலுமைக்குரிசிலே
முன்மகிமை யுள்ளவரு நும்மகிமை கொள்ளுமொரு மூதெழில்கொள் பகுதாதில்வாழ்
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

வேதம்மொழி யாலவறிவின் மேலவர்க ளாளெரிகண் வெகுநா வினர்களாலும்
மீறுமய லார்கற்பின் மடவியர்களால் ஜின்னின் வெம்மையாற் பிணியணுகி
யாது முராணாகன் றப்புரங் காணா திரிந்தோட நுக்கருணையின் [னும்
இருவிழிக ளோடலர்ந்தெழுசந்த்ரமாமுகமெனதிர்காண வந்தருள்செய்வீர்

நீதநபிநாதர்மரு மகனாகி வந்தவரு ணிமலரலி தம்பேரனார்
நினைவுறுதி மாறா வரத்தபூ ஸாலிகுயர் நெறிவள்ள லீன்றமணியே
மூதறிஞர் போற்றவரு தீபமே பகுதாது மூவுலகு வொளிர்சோதியே
முஹியித்தீன் முஹியித்தீ னென்றவரு மேத்தவரு முஹியித்தீன் முஹியித்தீனே.

முற்றிற்று.

ஷாஹுல் ஹமீதாண்டவர்பேரில் முனாஜாத்து.

அகதாய்க் குறிப்பொன் றில்லானா யளவுமறிவு மெட்டானாய்
நிகராப் பொருளா மிறையவன்றனெறிகொள்பெருமைக்குறுபொருளாய்
அஹ்மதி றஸூல் நபிபேர அவுலியாக்கள் கண்மணியாய்த்
தகுதிபெருகுந் தென்னாகை ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே. (1)

பதுறை யழைத்து வகிளர்ந்து பின்னும் படர்வானுப்பு நபியிறஸூல்
புதல்வியீன்ற மணிவழியே புதுமைகொண்டு வருங்கோவே
நிதமேவிளக்குங் காரணமே நிலவுங்கருணைப் பெருங்கடலே
சதமேதங்க டிருப்பதமே ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே. (2)

தவபா வென்னுங் குற்றநிலை தாங்குமாரிபீன்களெல்லா
நவமேகொள்ளுந் திருக்கழலே நாளும்நம்பி மடியவர்கள்
பவமேசெல்லு மருணயம் பார்த்தேயிதங்கடரவேண்டுந்
தவமேநிதியே தென்னாகை ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே. (3)

தாலிதீர்குந் துறைநடுவே தங்குந்துறையி னசுமாக்கண்
மோவிலங்க துகூறுக முழங்கும்மணியா யம்மணியே
காலமுழுந் திகழ்சுடரே கவலையாவுஞ் செலுமருந்தே
ஸாலிகானோர் தயப்பயனே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (4)

ஜெவுகருக்க் கபூலாவாய்ச் சிறந்தஆரி லாகியது
குவிகொண்டுமிதாலா யவையோடுங் குன்னியிற்பிறந்த றாகாகி
யெவையுமாகி நின்றவர்த மினியபுதுரா யுதிராத
தவமும்பயனு மாகிநின்ற ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே. (5)

ஹறமாம்பைத்துல் மகுமூறு மதுவாங்கஃபா நாடினவர்
திறமாம்படியே யருளுமருள் செய்பிதொலியே நும்பொருட்டால்
அறமம்பலாய்கள் சதாயிதுக ளணுகாதடியார் தம்பாலிற்
றறைமேல்வாரா தகற்றுமையா ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே, (6)

காசாயினுன இவ்விடத்தில் கதித்ததுற்றத் துல்பைலா
மிசாய்ந்த மணியிற் றிருமணியாய்வித்தாய் முத்தாயெத்தாத
அசாவாற்களை தனையெழுப்பு மறத்தன் முகத்தியாகிநித்தந்
தசாமாதவத்தி னரசுவையும் ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே. (7)

தாயிமாக சதுபுடையோர் சாலிக்கவுத்த ரூனவர்கள்
காயிமாக விரண்டிடையார் கதிக்கும்விழியாய் விதிவிதிக்கும்
ஆயுங்கலைக ளுரைநாவா லாலம்பரிக்கும் பெருமானே
சாயுந்துன்பந் தென்னுகை ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (8)

தாத்தாய்சிபாத்தாய் அசுமகலாய்த் தங்குமறுவா குடன்கலந்த
பூத்தாய்சி பாத்தாய் அஜ்சாமகவாய்ப் புகழுமின்சான் காமிலுமாய்க்
கூத்தாயிவைகள் கூவாகிக் கொள்ளுமறிவாய் விளங்கிநிற்குஞ்
சாத்தாப்பயனே நயனுகும் ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (9)

றஹுமானென்னும் பியரிடத்தே நிலையுமறுகூ மடங்களுக்கு
மகமாயப்புறவா யனுபவிக்கு மஹ்மதி றஸூல் வழிப்பொருளே
மிகவேநம்புமடியார்கண் மிடிமைத் துயரமணுகாமற்
றகைசேரருட்கண் டருவீரே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (10)

சீனத்துடைய துனியாவைச் சிறந்தமனைவி யெனக்கலந்து
மானத்துடைய ஆகிறத்தை மறக்கும்புல்லோர் நல்லோரென்
றீனத்துடனே யுறவாடி யிதயமறுகுஞ் சிற்றடியேன்
ரூனத்துடையீ ரபயமையா ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (11)

சிற்றிலவுரூது மனுகளுக்குஞ் சிற்றிலக்கீக்கா யெவைகளுக்குஞ்
சிற்றிலசுரூ றல்மிடத்தில் சிற்றில்கதரு யிருதாவில்
சிற்றிலசுமா வுடையநபி திருக்கண்மணியே பெருமணியே
சற்றென்றணுகா தாண்டருளும் ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே. (12)

சவுனுஞ்சூழும் பெரும்பொருளே ஙசைகுல்மஷாயி காகிநிற்கும்
கவுனுளடங்கு மகுலூக்குக்கருத்துங்காட்டும் சுகூதுடையீர்
கவ்னமியாவு மணுகாமற் காக்குங்கிருபை நிறைகடலே
தவமுந்தகுதி யுடையவரே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (13)

சிதுருக்கிதுபுங் கலந்தவுடற் றினமும்பொருளே விருப்பமுற்றுக்
கதிகொண்டறிரா துளவோர்தங் கவலையகற்றும் பரஞ்சுடரே
மதியேநிதியே பொன்னினெடு மலையே நிலையே நம்பினவர்
சதமேபதமே யருள்புரியும் ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (14)

ஙலாத்துடைய விருணீக்கி நன்மைவிளைக்கு நிதிப்போதியே
விலாயத்துடையோர்க்க கணக்குருவே மிடியோர்க்குதவு மகமேரே
கலாபந்திகழு மயில்வடிவங் காட்டு நயினர் மகமகவே
ஸலாமும்பேறும்பெறுமரசே ஷாஹுல்ஹமீது நாயகமே. (15)

தாகாவென்னும் மஹ்மூதர் தம்பின்புடவிக் கிறையவன்சொல்
வாகாய்நிற்கும் படியாக வகுத்தேன் சிலரென் றருளுடையோர்
மேகாங்குதுபாய் வருமரசே மோட்சப்பதிவாழ் பெருமானே
சாகாவரிசைத் துறையுலவும் ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (16)

பூல்லாங்காட்டும் பேழையறு நறும்புருசைத்தும் பெரும்படையிற்
கல்லாமனைவி விடுத்தசையிற் றெருக்கும்விடத்தை யறுதாக்கு
நல்லாருவக்கு நபிபேரா நானுயுவக்கு மகமேரா
சல்லாபங்க ளுறைமணியே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (17)

ஆதியாய் நிலையதனி லடையுஞ்சப்பு முசப்பிடவும்
நீதியாகக் கண்டுயரு நெறியுங்குறியு முடையவர்க
ளோதியோதி யுவகநுகத மொளிரதாண மலரேயெனக்கறிவே
சாதிமேன்மை யுறுங்கோவே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (18)

கய்பாயுள்ள பொருள்களெல்லாங் கண்டேயுணரு மகக்கண்ணும்
அயாபாவுள்ள காரியங்க ளனைத்துமறைக்கு மெனகுருவே
மெயபால்வியார மனுகாமல் விரும்பிநாளு மாண்டருளுஞ்
சயபாயுருமைப் பெருங்கடலே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (19)

பனுவல்பனுவாந் துறையடைந்தார் பண்புந்தவமுந் தருங்கோவே
யதினுயுரைக்கும் சுகூதுடைய வருசைநிதியே பொன்னிதியே
சனுவாமென்னு முலகமெனிற் கதிதத்தெளியோன் முகம்பார்த்துத்
தனுதெனறுவப்ப தெப்போதே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (20)

இந்திவிடத்திற் சிறந்தவொளி கிளருமெகீனி லெழுந்தகனி
சிந்தாகுலங்க ணீக்குமணிச் சேர்ந்தார்சுவர்க்கப் பெருஞ்சுடரே
நாதநவரிசை வளர்நாகை நாவூர்பாவூர் கோவூரே
சந்தாடவியே கற்பகமே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (21)

காவேமுதலா னையந்தெழுத்திற் காட்டுநடுவே நாளாக
மேவுமுதற்போ புவியிடத்தும் விரிந்தபுறப்போர் மற்றிடத்துங்
கோவாய்நிற்கு மாதியெனக் குறிகொள்வினையை யுடையவரே
தாவும்பெருமைத் தென்னுகை ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (22)

லாமும்கேபு மகரமுமாய் நான்கு மூன்றாகி விளங்குவது
ஆமாமுண்டு மதினமரைய வடக்கும்பொருளுமுமதுறையாய்
நாமம்பெற்றோர் வழிபெற்றே நாடும்விலாயத் தியல்புபெற்றே
தாமம் பெற்றே வளர்ந்தோளீர் ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (23)

முஹம்மதிறஸூல் மணிபோன்று முழுதுணர்ந்த ஹுஸைன்மரபிர்
புகழுமிருபா னொருவரருள் புரிந்தஸையிது ஹமீதுத்தீன்
மகவாம்பாத்தி மாவுதவு மணியாயணியா யுலகமெல்லாந்
தகைகொளமுத குணாலயமே ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (24)

நாலுமுதலாம் நான்குபொரு னாற்றெண்ணான்கு பதவியினி
வீறிலிருக்கு மடியார்க ணிதயமுணரு மணிவிளக்கே
வீறுந்தவமும் பெருஞ்செல்வமும் வெற்றியனைத்து மருதுந்தந்
தாறுமணிப்பொன் றவுலாவின் ஷாஹூல் ஹமீது நாயகமே. (25)

வாசித்தாவாய் வருநயினார் வழியிலொழுகு நெறிபூண்டு
நேசித்தனேக மாட்டாரை நினைவுட்படுத்துந் தவப்பேரே
பூசித்தறியாச் சிறியவனும் பொன்னின்பதமே கெதிகொண்டோன்
ருசத்தொழிலே னாளுமையா ஷாஹூல் ஹமீது நாயகமே. (26)

ஹாவாவிலெழுந்த நாகமதைக் காட்டுந்தகுதித் திருமணியே
உலாவிமதியாய் வரும்ஷைகு யூஸூபினையே தாணியென்
ஜவாபினிறுத்தி முறைமுறையே தயவுபுரியுந் தென்னாகை
தவாபுபுரியும் றவுலாவின் ஷாஹூல் ஹமீது நாயகமே. (27)

யாதுவளரு முளத்தூடு மினிமைபெருகுங் கண்ணாடும்
போதமமுதக் கனியறிவே பொங்குமென்றன் றவப்பயனே
கோதுவிளையாக் கொடுத்துன்பங் கொள்வரியாருஞ் சுகம்பெறவே
தாதுமலர்த்தா டரவேண்டும் ஷாஹூல் ஹமீது நாயகமே. (28)

சிந்தைபெருகுங் களிபூண்ட ஸெய்து அப்துல் காதிரென்போன்
வந்துதிக்கும் பயனுதவி மகவென்றுரைக்கு நயனுதவும்
புந்திமகிழ்கா மாணிக்கப் பூர்வாழ் அசன்குத் தூஸூத்வுஞ்
சந்தநிதியே தென்னாகை ஷாஹூல் ஹமீது நாயகமே. (29)

முற்றிற்று.

இதுவுமது.

அறிவிற்கறிவா யதினிலங்கு மரியவொளிவா யுலகனைத்து
நெறியிற்புறக்கும் வல்லவன்ற னிறைந்தகருணை யுறையகமே
பெறுதற்கறிய பெருந்தவத்திற் பிறங்கு முஹம்மதி றஸூல்தஞ்
சறகிற்கனியே நாகைவளர் ஷாஹூல் ஹமீது நாயகமே. (1)

நவமேயுலகந் தனைப்படைத்து நடுவுநிலைகொண் டடையவைக்குந்
துவமேபுரக்கும் லல்லவன்பாற் சுகமேது ஆவின் பலனருள்வீர்
பவமேயணிகாத் தனையபலர் பயன்கொள்சாந்தா சாஹிபுக்கும்
தவமேயருளே நாகைவளர் ஷாஹூல் ஹமீது நாயகமே. (2)

இங்குமுள்ளப் பொருளனைத்து முதவுமகிமை பலகோடி
தாங்குமுஹம்ம திறஸூல்மெய்ச் சுருதிகருதி விருதுடையீர்
தாங்குநிலைமை பெறமைந்தர் தவப்பேருங்கள் காதிமுக்குப்
பாங்கினருக நாகைநகர்பதியே ஷாஹூல் ஹமீதொலியே. (3)

வரிசையோங்கும் நெறிகான்கும் வழுவாதாளும் பெருங்கருணைக்
குரியமகமே யெவ்வுலகு மொளிருந்தூண்டா மணிவிளக்கே
தருவேசெல்வந் தழைத்தோங்குஞ் சந்தாசாஹி பென்பவர்க்குஞ்
சரணபேறு பேறருள்புரிக ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (4)

உங்கள்பாதந் தனைவிளக்கி யுளமேகொள்ளத் தொண்டியற்றித்
தங்குமடிமை களிலெளிய தகைமை யுடையராதலினு
லங்கங்கவலைக் காகாம லகத்தின் மகிழ்ச்சி குலவிவரச்
சங்கையருள்வீர் வண்ணுகை ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (5)

விளங்கும்பொருளிற் சிறந்தமறை வேதக்கடலாகிய நயினர்
வளங்கொள்பேர ரெனவிளங்கும் வழியீர்நன்மை யொழியீரே
துளங்குஞ்செல்வப் புதல்வரொடு சுகமேபயில்வா னன்னவர்க்குக்
களங்கமிலதா யருணகை கபுது ஹமீது நாயகமே. (6)

பெருகுநபிமார் பொருட்டாலும் பேறுமொலிமார் பொருட்டாலு
முரியமூமி னவராலு முண்மையுறைந்த வறையாலுங்
கீருணையிறையோன் பாலிரந்து கவுது முஹம்ம தென்பவர்க்குந்
திருவுமருவு மருணகை ஸெயிது ஹமீது நாயகமே. (7)

கெஞ்சிற்கவலைப் பிணிநீங்கி நினைத்துப் பொருளும் பெருஞ்செல்வந்
தஞ்சையாசன் பெறவளித்த தமமேயெங்கண் ணருமணியே
வஞ்சமறவுட் களிப்பேற வளருஞ்சாந்தா சாயபுக்குத்
தஞ்சநிதியே நாகைவளர் ஷாஹுல் ஹமீது நாயகமே. (8)

முற்றிற்று.

இதுவுமது அகவல்

ஆதிமெய்பொருளா யாயிரெல்லாஞ் சோதிமெய்ப்பொறுளிற் றுலங்கியவறியும்
பற்பலகோலப் பயனெலாமுணர்ந்து, சொற்பயனுதித் தோற்றியவருளு
மின்பமுந்துயரு மிதற்குளவினையு, மன்புளஜீவ னனைத்தினுங்காட்டி
யொன்றியுமொன்று வுறுபொருளாகி, நின்றவன்கருணை நிறைதருமணியின்

காரணமாகிக்கணக்க றந்தொகையும் பூரணமாகிப்பொலிவு கொண்டெங்கும்
பொறையுமறிவும் புநிதமுமிரக்க, நிறையுநடுவு நீதியுங்குணமு
மானமுந்தயவு மாட்சிமையியல்புந், தானமுந்தவமுந் தாங்கியநயினர்
முழுமதியென்னுமுஹம்மதுநபித, மொழில் பெறும்பேர ரெனவிளங்கரசே

குருவேநவமே குலந்தருநிதியே, திருவேயருளே செவ்வியவாழ்வே
விளக்கொளிச்சுடரே வேத மெய்பலனே, களக்கறுஞ்செந்தேன்கமழ் தருங்கனியே
கருத்தொருமதியே கண்ணின்மணியே, பொருத்துஞ்செயலே பூரணப்பண்பே
நந்நபிபொருட்டால் நாயகனிடத்தில், முன்னிநல்லது ஆவேமிற்றருண்முறையே

நாடொறுங்கேட்டு நயனருள்புரிக, வீறுமடியா ரெவ்வமதகற்றிப்
பேருடற்றுன்பம் பிணிகளச்சங், காமழற்குணமற்றகன் றினிநாமந்
நேத்திரஞ்செய்யத் துணையாயிணையிற், பாத்திரம்பெற்றுப் பாக்கியம்பெறவே
முந்திசேர்நாகை முதுநகர், நத்துவம்பூண்ட ஷாஹுல் ஹமீதே.

சிலேடை மாலை

இருபொருள்

கட்டளைக் கலித்துறை.

ஆரணத்தானரு ளோங்கியமக்கத் தஹ்மதுதம்
பூரணத்தாலுயர் பேரரிசைபல பொங்களித்தேன்
வாரணத்தார்பகு தாது பதிமலர் நாகைவருங்
காரணத்தார்திரு டின்னளித்தாரப் துல் காதிறுவே. (1)

முட்டுப்படும்பிணி யானொந்துடல் முழுதயுர்ந்தே
தட்டுப்படுமற னுக்கெழிலாறுந் தடமுந்தருங்
கிட்டுப்படுங்குறட் டாற்றுயர்போக்குங் கிளர்பகுதாத்
கட்டுப்படும்புகழ் நாகையருளப் துல் காதிறுவே. (2)

வேட்டுமுணவு கறியிடும்வாரண மீண்டுலவ
வீட்டுமெழி லியனாகையதிக விருள்பெருக
லோட்டுமறையத னல்லையாவொலி யோங்குநீதி
காட்டுபணிபகு தாதுயர்மன்னரப் துல் காதிறுவே. (3)

பூகமடன்மண நாகையரும்புகழ் பூண்மணியி
னாகநிறைபகு தாதுயர்செல்வத் தரசர்சுகம்
போகவசத்தினிற் போகாதிருந்தவன் பூவிலருள்
தாகவிழிமணி யொன்றியவன்யப் துல் காதிறுவே. (4)

வீழியனஞ்சுக வெஞ்சகரர்ச்சுடு வேகமிக்கு
மீறியபுன்சொலிற் றுஞ்சியமூரி வெளியிறப்பக்
கூறியசோக மழித்தருனாகை கொண்டேற்றவண்மை
யாறியவ்விற்றரு வீர்பகுதாதப் துல் காதிறுவே. (5)

நாதந்தருமின் பகுதா துதிபுகழ் நாளுநின்றீர்
போதந்தருபுண்ணிய யத்துரையீர்பஞ்ச பூதவுடற்
கோதந்தருஞ்செய லுள்ளுரிந்தோடக் கொடுமைகொன்று
காதந்தராது கதிநாகையீரப் துல் காதிறுவே. (6)

மயிலானிகட மாதரினாசை நறுநிழலிற்
செயிலானுலவிய நாவூர் புகழிற் சிறப்புடையீர்
பயிலாதவனைப் பயிற்றிவைத்தீர்பதி நேர்மைபெறக்
கயிலாதவனுக்குங் கைகொடுப்பீரப் துல் காதிறுவே. (7)

சொற்பகுதாது பலனிறைவாகத் துதிக்கும்படி
நற்பகுதாபதர் நாவூர்ப்புகழ்ச்சி நராதிபரே
பொற்பகுதாகிய மண்மகணீக்கிய போதவின்பங்
கற்பகுதாவரு ளாலுணர்ந்தீரப் துல் காதிறுவே. (8)

முற்றிற்று.

பிஸ்மில்லா ஹிர்றஹ்மா னிர்றஹீம்.

கனம்பொருந்திய நயினா முஹம்மது ஆலிம் ஸாஹிபவர்களிடம்

உரை வாங்கிப்

பக்கீர் மதாருப் புலவரவர்களியற்றிய

முஹியித்தீன் மாலையின்

உள்ளடங்கிய சரித்திர விபரம்.

முஹியித்தீ னப்துல்காதிரவர்கள் தாய் வயற்றிலிருக்கு நாளில் நடந்த
துயிலுடுத்திப் பிறந்த காரணம். [காரணம்.
நோன்பு வைத்த காரணம். [காரணம்.
பகுதாதுக்குப் பிரயாணமாகி வருகையிற்றிருடர்கள் வியாபாரிகளை வளைந்த
ஷெய்குஹம்மா தொலியிடம் குருனோதி வருகையில் மலடிக்கு வாக்களித்த
மிஸ்கீன் விருந்து செய்த காரணம். [காரணம்.
மையித்தான மடமானுக் குயிர்கொடுத்த காரணம்.
வியாபாரிக்கு வாக்குக்கொடுத்த காரணம்.
ஷெய்கு ஹம்மாதொலி குதுபை நதியிற் றள்ளிய காரணம்.
சூகையான கரத்தைச் சுகமாக்கிய காரணம்.
விருந்துகள் குதறத்தாலிறங்கிய காரணம்.
மலையில் வணக்கம் செய்த காரணம்.
திருடனொலித்தனம் பெற்ற காரணம்.
பாதகுரடு திருடர்களை யடித்த காரணம்.
நசுருபதிக் குபிரோர்களை யிஸ்லாமாக்கிய காரணம்.
மக்கம்போய் ஹஜ்ஜு செய்த காரணம்.
கருபத்துல்லாவை வலம்சுற்றிய காரணம்.
மையித்துக்கு உயிர்கொடுத்த காரணம்.
மஹல்லதீவுக்குப் பிரயாணமாகிய காரணம்.
வனத்தில் வணக்கஞ்செய்த காரணம்.
வேதாளங்கள் காற்றுகள் வந்த காரணம்.
ஜின்னானது பாம்பாய் வந்த காரணம்.
பன்னிரண்டு வருஷம்போன கப்பலைத் திரையிலழைத்த காரணம்.
மையித்தை எழுப்பிய காரணம்.
மஹல்லதீவுக்காக சப்பலேறிய காரணம்.
கரையிலிறங்கி படத்தில் வந்திருந்த காரணம்.
கொய்யாக்கனி கொய்த காரணம்.
தேவைக் கூசிலடைத்த காரணம்.
புத்துக்கான்க ளொன்றுக்கொன்று சண்டை செய்த காரணம்.
கிஷ்த்தியில் ஏழுகடலுண்டாகிய காரணம். [கண்டு மனம்பூரித்த காரணம்.
பகுதாதூரில் முஹியித்தீ னப்துல் காதிரவர்கள் வந்து மாதா பிதாவைத்

சரித்திர விபரம் முற்றுப்பெற்றது.

பிஸ்மில்லா ஹிர்றஹ்மா னிர்றஹீம்.

முஹியித்தீன் மாலை.

பக்கீர் மதாருப்புலவரவர்க ளியற்றியது.

காப்பு விருத்தம்.

பூவினில் மருவும் பொற்பாற் மணியினுள் ளொளிவும் போலென்
னுவினி லறிஞர் நெஞ்சி லுரைந்திடு நாதன் தன்னைப்
பாவினி லுவமை யொவ்வாப் பயன்மறை யுதவ ருட்பூங்
காவினி நலருள் வாழ்க்கை கத்தனைத் துதிசெய்வாமே. (1)

தொங்கல்.

எல்லாம் படைத்தவன் கிருபையாலே இரஸூல் முஹம்மது நபியைப்போற்றி
நல்லோர் யார்களோ டஸ்ஹாபிமார் நாதர் தமையெல்லா முவந்து வாழ்த்தி
மல்லி மலர்வாச முஹியித்தீனின் மலரடி யென்றன் சிரமேல்வைத்து
வல்லோ னுதவியால் மணிமாலையில் வரலா ரதனையே யுரைசெய்குவோம். (2)

இந்த மணிமாலை படித்தபேரு மின்பமாகவே கேட்டபேர்களும்
அந்தமில் ஹக்க னுதவியாலே யாலந் தனிலுள்ள முஸ்லீம்களே
எந்த நாளிலும் பறக்கத்தாக இரஸூல் ஷபாஅத்தும் சுவர்க்கப்பதியும்
தந்தே யிறையவன் கிருபை செய்வான் தாலந் தனிலான தீனோர்களே. (3)

திங்கள் வதனத்த றஸூலுல்லா சிறந்த தலைமுறை பனிரண்டிலே
சங்கையாகிய பகுதாதினில் தவத்திலிருந்தாரே அபுஸாலிக்கு
எங்கும் நிறைந்தவ னருளினாலே யேகி நாதரும் ஜெயிலானியிற்
செங்கை யுளநீதர் பாத்திமாவைத் திருமணஞ் செய்து இருக்குநாளில். (4)

அறுப தாண்டகச்சே யில்லாம லவர்க ளிருவரு மிறையைப்போற்றி
வறுந்தி யிருக்கின்ற நாளதனில் வல்லோன் கிருபையால் பாத்திமாவும்
சிறந்த அமலாகிக் குதறத்தாகத் திங்க ளதுபோலத் திரேகமாகி
இறையோ னுதவியென் றிருவர்களு மின்புற் றிருக்கும்நாள் ஜெயிலானியில். 5

வல்லோன் கிருபையால் பாத்திமாவும் வணக்கந்தான் செய்து துயிலும்நேரம்
நல்லோர் கிலுறவர் கனவில்வந்து நவிலுவாரப்போ தமுதம்போலே
யெல்லாப் பறக்கத்தும் பெற்றமாதே யிசைநும் முதரமார் பாலர்நாமம்
எல்லா வொலிகட்கு மேலொலியா யிலங்கு முஹியித்தீ னென்றோதினர். (6)

கனவுதான் கண்டே பாத்திமாவும் கணவர்க் குரைசெய்ய மகிழ்ச்சியாகத்
தனமும் பறக்கத்தும் மிகவுண்டாகிச் சங்கையாகிய நாலாம் மாதம்
மனமு நலமுள்ள மாதவமே வாவிக்காகவே குடிகொண் டேகக்
கனமும் பொருந்திய பூதம்வந்தே கறுத்த கிரிபோலே முன்பிலாக. (7)

அன்ன நடைமாதர் பயமதாகி ஆயாசங் கொண்டே நிற்கும்போதே
தன்னு லொருவேங்கை வெடிவாலோடும் சரகெதியாக வோடிவந்தே
முன்னும் பூதத்தி னுடலைக்கீறி மூர்க்கமாகவே யெடுத் தெறிய
முன்னில் மீதிற் காணுதலே யிறைவி மனைவந்தே யிருக்கு நாளில், (8)

பனிரண் டாண்டுக்கு முன்பதாகப் பறிபட் டேகிய தொறுவானதும்
தனியே தான்வந்து மனைமீதினிர் சங்கையாகவு நிற்கும்போதி
லினிதா யாவரும் புதுமையானா ரிறையோன் குதரத்தின் றிருபேர்களும்
கனிவா யிருக்கையில் ஜெயிலானியிற் காரண முள்ள சரிதைசொல்வாம். (9)

மனைகள் தனிலேதான் பாத்திமாவு மன்ன ரபுஸாலி கவருமாகத்
தனியோன் கிருபையாற் றுயிலும்போது தால மிருளாகி யிரவானதிற்
றுணிவாய் திருடனு மனையில்வந்து துலங்கு முடைமைகள் திருடியவன்
மணியின் மாளிகை விட்டகல மாதா வயிற்றுறும் பாலர்சொல்வார். (10)

எந்தன் மாதாவே களவாளியு மிலங்குமுடைமைக ளெடுத்தேகிறான்
சுந்துமணியானவென் தாயாரே சிறந்ததலை வாசலடைமினென்றார்
அந்த மொழிகேட்டு பாத்திமாவு மப்போதெழுந்தேகித் தலைவாயிலை
வந்தா ரடைத்தவர் நிற்கும்போதில் மனந்துணிவுடன் திருடன் தானே. (11)

ஏகியவனுமே தலிவாயிலே யிருகரங்கொண்டு திறக்கும்போதில்
யூகமாகிய பாத்திமாவு முடையோனிருக்கிறா னெனநினைத்தார்
வாகாய் வயிற்றுறும்பாலகரும் வல்லோன் குதறத்தாற் கரத்தைநீட்டிச்
சேகையுடன்வந்த திருடன்றன்னைச் செல்வரடிக்கவே அவனிறந்தான். (12)

ஈதுகாரணந் தன்னைக்கண்டே யியம்பினாரப்போ கணவனார்க்குப்
போதவிருவரும் வந்துபார்த்துப் புலம்பினார்களே மனங்கலங்கி
நீதிபெரியோனே யர்குதாயே நிலத்திலொருவருமறிவாரில்லை
யேதுநாம்செய்வோ மிறையவனே யெப்படியுயிர் பிழைப்போமென்றார். (13)

அன்னகாலையிற் சகலபேரு மதனையறிந்துதா னரசர்க்கோத
மன்னர் கோபமாய் அபுஸாலிஹை வாகாயழைத்துதான் வரச்சொல்லியே
முன்னும்சேவகர் தமையனுப்ப மூர்க்கமாகவே யவர்கள்வந்து
தன்னால்மனங்களு மயங்கிநின்ற தவத்தோர் தங்களை யழைத்தேகினார். (14)

முன்னாற் கொண்டுவந்து சுல்தானிட முடுகியிருவரை நிறுத்தும்போது
மன்னர்தான் கேட்ட ரபுஸாலிஹே வள்ளல் முஹம்மது கோத்திரமே
தன்னா லொருபொய்க ளேந்திடாமற் சாற்று நிசந்தனை மிகநீதரே
பின்னா ளிரவிலே களவாளியு மிறந்தவகை யென்னவென்றுகேட்டார். (15)

ஈது மொழிகேட்டங் கபுஸாலிஹு மிதயமிக வாடியுரை செய்குவார்
கோது மிகவான திருடன்வந்து குலமா னுடைமையை யெடுத்தேகையில்
மாதா வயிற்றுறும் பாலர் சொல்ல வந்து தலைவாச லடைக்கும்போது
வாது மிகவான களவாளியும் வாசற் றிறந்தேக நினைக்குநேரம். (16)

மருவின் குழன்மாதர் வயிற்றிலான மதலை யடிக்கவே யவனிறந்தான்
தருவின் மயில் சொல்ல யானறிந்தேன் சங்கை மிகவுள்ள அரசேயென்றார்
இருந்த ஜனங்களும் சுல்தானுமேயிது வெறும் பொய்கள் சொன்னாரென்றும்
பெருகுந் தவமுள்ள பாத்திமாவைப் பின்னா லழைத்துதான் கேட்கலானார்.

காட்டு மானுக்குப் பிணையாய் நின்ற ஹபீபு முஹம்மது கோத்திரமே
வீட்டில் களவாளி யிறந்தவிதம் விபரந்தனைச் சொல்லும் நிசமென்றோதக்
கோட்டி யாகிய வசனங்கேட்டுக் குலமானமுதவாய் திறந்துசொல்வார்
கேட்டீர் நிசமென்னப் புவிமீதிலே கிருபை மிகவுள்ள சுல்தான் கேளீர். (18)

எந்தன் மனையிலே திருடன்வந்தே யிலங்கு முடமைக ளெடுத்தேகையில்
அந்தமில் ஹக்கன் கிருபையாலே யருளினா ரெந்தன் வயிற்றின் பாலர்
சந்திப் பாகிய தலைவாசலைச் சாற்றியா னிற்கும் சமயத்திலே
வந்தான் களவாளி முன்பதாக வயிற்றி லுறும்பால ரடித்தானென்றார். (19)

சங்கையா யோதும் வசனங்கேட்டுச் சகல பெயர்களும் பிசகென்றோதத்
திங்கள் வதனத்தின் பாத்திமாதம் சிறந்த வுதரத்தின் பாலர்சொல்வார்
எங்கள் தாய்தந்தை வசனமெல்லாம் யாவரும் நிசமென்றே நினையாதாலே
பங்க மின்றிய அபுஸாலிஹ் பாலர் முஹியித்தீன் யானென்றாரால். (20)

ஈது வசனங்க ளறிந்த போதங் கிருந்த சுல்தானும் மந்திரியும்
ஆதிபெரியவன் குதறத்தென்றே அனைவோர் மனங்களு மதிமயங்கி
யேதுபிழைகளும் பொருத்தாளுவா யேகனே யுந்தன் குதறத்தென்னும்
நீதம் பொருந்திய விருவர்களே நீங்கள் மணிமாட மேகுமென்றார். (21)

வந்தே யிருவரு மனையுளாகி வல்லோன் தனைப்போற்றி யிருக்குநாளில்
அந்த மிலியவன் கிருபையாலே அறமும் வளர்ந்தோச் செயிலானியிற்
சந்திர னுதயம்போல் பாத்திமாவும் தனியோன் தனைநித்தம் மிகவணங்கி
யெந்த நாளிலும் பறக்கத்தாக விலங்கும் பதுமாசந் தானாகியே. (22)

இருக்கு நாளினி லாதிநாய னியம்புவா னப்போ தமரோருக்குத்
திருக்க னுடையவன் சிரோமணியாய்ச் செல்வர் முஹியித்தீ னுதிப்பதாலே
பெருக்க மாகிய வானலோகம் பிருதவுச தனையே யலங்கரித்தே
யுருக்கு மெரியின் நரகமேழு மொழுங்கா யடைந்திடு மெனவோதினான். (23)

திட்டமாகிய வசனங்கேட்டுச் சிறந்த வானோர்கள் மனமகிழ்ந்து
மட்டி லடங்காத கனல்ததும்பு மறத்தோர் நரகங்க ளடைத்துப்பூட்டி
யெட்டுச் சுவர்க்கமு மலங்கரித்தா ரிலங்கும் சுந்துசுப் பட்டினாலே
கட்டி லதுமெத்தை மரகதத்தாற் ககனத் தரம்பையர் சிங்காரித்தார். (24)

ஈது படிநிற்க வானலோக மிறையோன் கிருபையால் ஜெயிலானியில்
நீதம் பெருகிய ஹிஜ்ரத்தாண்டு நேராய் நானூற்றி எழுபத்தொன்றிற்
சித மிகவுள்ள றமலான்மாதம் சிறந்த தலைநோன்பு கிழமை திங்கள்
மாது பாத்திமா வயிற்றிருந்து வல்லோன் சுவனத்தின் துயிலுடுத்தி. (25)

உதித்தார் முஹியித்தீ னப்துல்காதி றும்ப ருளவானோர் புவியில்வந்து
பதித்த மணிமுத்தா யிலங்குமான பாலர் தமையுமே யெடுத்தேகிய
மதிக்க முடியாத வயிரங்களு மரகதமான சுவானமீதில்
புதியோன் ஹௌலல் கவுருத்திற் பெரியோன் குதுபை முழுக்காட்டியே.

சுந்து சதனாலே கதந்துடைத்துத் துய்யோ னருளினால் தவுசில்வந்தே
யெந்த அமரோரும் ஹூருகளு மிருகரந் தொட்டு முத்தியிட்டே
சந்திர வதனத்தின் தயாபரரே தனியோன் முஹம்மது பேரனாரே
சிந்தை பூரித்தோம் வதனங்கண்டு சிறந்த பாத்திமா வீன்றகண்ணே. (27)

எல்லா வொலிமார்க்கு மேலொலியே யிறையோ னருள்பெற்ற நவமணியே
அல்லா அறுஷிலே யிலங்குகோவே அபுஸா லிஹ்தவந் தனில்வந்தோரே
நல்லோர் யாவரும் போற்றும்பூவே நபிமா ருவந்திடுங் கனிவர்க்கமே
எல்லோ ஞானியினிற் சுடர்மணியே மதியே முஹியித்தீ னென்றோதியே. 28

மின்னு மலர்ப்பாத மிகவும் போற்றி விண்ணோர் யாவரு மிருக்கநேரம்
என்றும் பெரியவன் குதறத்தாக வியம்புவானப்போ தமரோக்கெல்லா
மின்னு டன்னிலே குதுபொலிக்கே யேதா மொருகண்ணே றணுகிடாமற்
றன்னான் மிகத்திட்டி கழித்துமாதா சமுகந் தனில்வைத்துவார்மி னென்றான்.

ஈது மொழிகேட்டு வானோரெல்லா மிலங்குந் துயிலாலே திட்டிசுற்றிச்
சீத மதியான பாலகரைச் சிறந்த வானோர்க ளெடுத்துவந்தே
மாது பாத்திமா சமுகம் வைத்தார் மயக்கந் தீர்ந்தன்னை தெளிவதானார்
போதர வுள்ள மகனைநோக்கிப் பெரியோன் றனைபோற்றி மாதாவுமே. (30)

தறஜா மிகவுள்ள குதுபொலிக்கே தாயார் பாலுண்ணக் கொடுத்தபோதில்
வருசை யாகிய நோன்பானதால் வள்ளல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிற்
மருவின் மலர்வாசர் பாலுண்ணமல் மாதா மடியின் மேலிருக்குநேரம்
இறையோன் பறக்கத்தென் றின்பமாகி யிலங்கும் பாத்திமா மகிழ்ச்சியானார்.

பருகும் பலாது சபர்நேரமும் பாங்காய் மகரிபு நேரத்திலும்
பெரியோன் கிருபையா லொருமாதமும் யிருசத்துடனோன்புதானிருந்தே
யிறையோன் பறக்கத்து மிகவுண்டாகி யேகன் குதுபொலி வளரும் நாளில்
வருஷ மதுபின்பு றமலானிலே மதியுந் தோணுமை விருக்குநேரம். (32)

அந்த மிலியவ னப்துல்காதிறமுதமுண்ணமல் நோன்பிருந்தார்
சந்தர வதனத்தார் தமையும்பார்த்துச் சகல ஜனங்களு நோன்பாகினார்
சிந்தை யுவப்பான கைத்தாயாரும் சிறந்த முஹியித்தீனுண்டகையை
மந்த ரக்கதிர் மணித்தொட்டினில் வாசமாய் வைத்தே தாலாட்டினார். (33)

தாலாட்டு.

மாணிக்கத் தொட்டிலின்மேல் முஹியித்தீனொலி நித்திரையிற்
காணிக்கையா யவர்கள் பதம் காண்பரே ஹூருலீன்கள்

ஏணிப்படியேறி யிலங்கு மிஃறாஜில் நபி
தானோனிடம் பேசவவன் தாலாட்டும் கண்மணியே

ஒட்டுச் சுவர்க்கத் திலங்குமது கீந்திலாய்ப்
பட்டு முடுத்திப் பாரிலுதித்த கண்ணே

மட்டி லடங்காத வானோர்கள் போற்றி செய்ய
அட்ட திசைமீதி லனைவர்க்கு மேலொலியே.

தொங்கல்.

தாலாட் டருளவே கைத்தாயாருந் தனியோன் முஹியித்தீன் துயின்றே
ஆல முஹம்மது நபிபேரரை அருமை யுடனேதான் மருகில் வைத்தே [ழுந்தார்
காலை மீதினில் முஹியித்தீனைக் கைத்தா யிருக்கியே வரும்போதிலே
மேலே கதிரவ னுதயமாக விளையாடப் பிடித்துத் தாவென்றார். (34)

என்னுங் குதுபொலி நாயகமே யென்னால் முடியாதென் றவருமோத
தன்னால் முஹியித்தீன் மருங்கைவிட்டுத் தனியே பறந்தேகும் சமயத்திலே
முன்னார் கதிரவ னெதிரிலாகி முதலோ னருளினால் வருஞ்சுற்றியே
பின்னு மலர்ப்பாதந் தன்னைப்போற்றி வியக்கந்தான் செய்தான் கதிரவனே.

ஈது படிநிற்கக் கைத்தாய்தன்னை யிறையோன் குதுபையுங் காணாததால்
மாதா விடம்வந்து வரலாறோத மனது கலங்கிய தந்தைதாயார்
ஏதுநாம் செய்வோ மிறையவனே யெங்கள் றஹ்மானே யாகுதாயே
சோதி பெரியோனே துயிலுணில்லாத் துய்ய பராபரச் சுடர்மணியே. (36)

பதம்.

அறுப தாண்டிலும் செல்வரில்லாமல் நாம் ஆதியைப்புகழ்ந்து
தினமுகந்து மனங்கள் நொந்து மகனே யிறையாதியே யாதியே
அருள் புரிந்தான் கனியே.

என்னசெய்குவோ முங்களின் தாய்தந்தை யிருதயக்கனியே
நவமணியே தவமிகுந்த குதுபே நாங்கள் எங்கேதான் எங்கேதா
னுமைத்தேடுவோ மகனே.

கத்தாவாயிறை சித்தங்களானதும் காரணமிஃதோ மதியறிவோம்
குதுபொலியேமகனே யென்னகாலமோ அறிகிலோமே கனியே.
கந்தம் மாசங்கமழ் நபிபேரரைக் காரணக்கடலை மறைநேசரின்
துரைராஜரை யொலியை இப்போ காணவே கிருபை செய்வாய் றஹ்மானே.

தொங்கல்.

இந்த விசனமா யிருபேர்களு மிடைந்துமனம்வாடி யழுகும்போது
வந்து மனைமீதில் முஹியித்தீனுக்கு மதிபோ லிருக்கவு மவர்கள்கண்டே
தந்தை தாயாரு முத்தியிட்டுச் சங்கை யாகவே மிகவும்போற்றி
அந்த மியவன் குதறத்தென்று மவர்கள் மனத்தெண்ணி யிருக்குநாளில்.

வானின் மதிபோலே புவிமீதினில் வளர்ந்து முஹியித்தீ னப்துல்காதிற்
நாளில் லந்தனில் வயதுமூன்றில் நாதர் கிலுறுநபி சமுகம்வந்தே
மானின் பாத்திமா மகனார்க்காக குறுஆ னோதியே கொடுத்துவந்தார்
தேனி னமுதலாய் திறந்தோதியே செல்வ ரிருந்தங்கே வளருநாளில். (38)

முஹியித்தீ னப்துல்காதிறவர்கள் பகுதாதுக்குப் போய் ஷெய்கு ஹம்மாதவர்களிடத்தில் குருஆனோதிய காரணம்.

தொங்கல்.

அஞ்சு வயதான போதினிலே அருமை மிகவான அப்துல்காதிர்
தஞ்ச முடையவன் றனைத்தொழுது சங்கையாகவே யிருக்குநேர
மிஞ்சுபுகழான ஆதிநாயன் விளப்பந் தான்செய்தான் குதுபைநோக்கிக்
கஞ்ச மலர்தட பகுதாதிற்போய் ஹம்மா தொலிபாலி லோதுமென்றே. (39)

ஆதி பெரியவ னுரையைக்கேட்ட யண்ணல் முஹியித்தீனப்துல்காதிற்
மாதா பிதாவின்பால் குதுபுநாதர் வழுத்தினா ரப்போதிதுசேதியை
நீத ரிருவரு மனமகிழ்ந்து நேர்மை யாகவு முரைசெய்துவா
ரேது காரிய மனமுற்றாலு மியம்பாதே பொய்கலைமது கண்ணே. (40)

தீர்க்க நிசமென்று பகுதாதிற்போய்ச் செல்வரே யோதி வாருமென்று
நாற்பது தங்கக் காசெடுத்து நல்லமகனுர் தம் செலவுக்காகக்
கூற்பா யொருதுயிற் றனில் முடித்து குதுபுசோலியாத் தனிலேவைத்து
மார்கந் தவருத வெங்கனியே பகுதா தினிலோதும் செலவுக்கென்ருர். (41)

மல்லிகை வாசர் முஹியித்தீனு மாதா கொடுத்திடும் சோலியாவை
நல்லோர் கரத்தினு லதனை வாங்கிநாதர் தந்தோளில் மிகவும்போட்டே
யெல்லர் பேருக்கும் பயணஞ்சொல்லி யெழுந்தார் யாபாரி தங்களோடு
வல்லோன் கிருபையால் பகுதாதுக்கே வர்த்தகர்களுடனே ஏகும்போதில்.

காடு வனங்களும் சோலைகளும் கடுகி நடந்திடும் நேரத்திலே
பாடியூர் வந்தே யெதிராகவும் பாங்கா யதிலிருந்தேகும்போது
நாடும் யாபாரி நாற்பதாளும் நல்லோ ரொட்டக மிருநூறுடன்
கோடும்பூஞ் சோலைக் காவும்நீக்கிக் குதுபுமவர்களும் வருகுநேரம். (43)

சுற்றி வளைந்தார்கள் களவாளிகள் சுயம தாகிய முஸ்லிம்களாம்
கத்தியதனுலும் கிறிசினுலும் கடினமா யோங்க வெழுபது பேர்
வித்தி யாசமா யவர்கள்பேசி விரட்டி யடிக்கவே யெடுத்தாரோட்ட
முத்து மணிபோலே முஹியித்தீனு முகமுந் துலங்கியே நிற்கும்போதில்.(44)

தொழுக்கள் தனிலுள்ள துயிலானதிற் சுமக்கும் பாரங்கள் தானெடுத்துப்
பெருக்க மாகிய களவாளிகள் பெயர்ந்து வழிகூடும் சமயத்திலே
திருக்க னுடையவன் குதுபொலியைத்திருடர்தான்கண்டங் குறைசெய்வார்க
ளிரவு காலத்தின் மதிபோலவே யிலங்கும் பாலரீர் யாரென்ருர். (45)

யேலோன் முஹியித்தீ னிதனைக்கேட்டு விளம்புவாரப்போ வமுதவாயால்
ஆல முஹம்மது நபிதம்பேர ரண்ணல் முஹியித்தீ னெனது நாமம்
வாலாயம தாக வழிநடந்து பகுதா தேகுகிறேன் யானென்ருேதச்
சேர்லை யாவினி லிருக்குமான சொத்தென்ன வென்ருர் களவாளிகள். (46)

அந்த மொழிகேட்டு முஹியித்தீனு மருமையாகவே யுரைசெய்தன
ரெந்தன் சொலியாப் பையிலேதா னிருத்தல் நாற்பது தங்கக்காசு
சொந்தமாய் நீங்களெடுத்தேகொள்ளும் சோரரேயென்று முன்னேவைத்தார்
வந்த திருடர்கள் மனமிரங்கி வழுத்துவா ரப்போ துரிமையாக. (47)

நல்லோர் குழந்தாய் நீ ருண்மைசொன்னீர் நமக்கு மிகவேண்டா முமதுகாசு
எல்லாப் பறக்கத்தும் பெற்றகோவே யிறஸூல் முஹம்மது பேரனுரே
வல்லோ னருள்பெற்ற தயாபரரே பகுதா துக்குநீர் போகுமென்றே
உல்லாசம தாக திருடரேக வுரைப்பார் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர். (48)

அந்த விரவினி லவர்களைப் பார்த் தருளுவா ரெங்கள் குதுபொலியும்
வந்து திருடிய முஸ்லீம்களே மார்க்க மறியாமற் களவுசெய்தே
யெந்த நாளினு மிதுதொழிலா யிருப்ப துமக்கெல்லா மழகல்லவே
இந்தத் தொழில்களை மறந்துநீங்க ளிஸ்லாந்தனைப் பேணிக்கொள்வீரென்ருர்.

சங்கையாகிய குதுபு சொன்ன சாரமறிந்துதான் திருடர்சொன்னுர்
எங்கள் தொழில்விட்டால் சிறுபாலரே யெப்படி நாங்கள்பிழைப்போமென்று
திங்கள் வதனத்தார் கோபமானுர் திருடரவர்கள் கண்கள் தெரிந்திடாம
லெங்கள்முஹியித்தீனுண்டனைகயேயென்னசெய்வோமென்றழுது சொல்வார்,

பதம்.

வந்த காலமோ கானகத்திலே மயங்கலானமே எங்கள் வாசபோசரே.
விந்தைசேர் வயல்சூழ் வகுதையில் வந்த மாதவா அருள் தந்த சாதகா
சொந்தமான அடிமைகண்களுந் துலங்கச்செய்வீர் எங்கள் கலக்கந்தீரவே
எங்களொளியே தங்கமேருவே யென்னசெய்குவோம் நாங்களிந்த நேரத்தில்
சங்கைபொருந்துங் காணரென்றுந் தானறியோமே யிந்தத் தலமீதிலே.
எத்தலத்திலும் நற்றவங்களை யேந்து மாதவா சுரந்தாங்கும் நீதவா
பத்தினிபெற்ற பாலரே யுங்கள் பாதம் பணிகிறோம் முகம் பார்த்தருள்வீரே.

தொங்கல்.

எங்கள் முஹியித்தீ னுண்டகையே யேழைக்குடி நாங்கள் நாயகமே
தங்கள் பதங்களைக் கண்டபோது தனித்த களவையு மறந்தோம் நாங்கள்
சிங்கத் தெருட்டி நுந்தயவென்றோதச் செல்வ ரிறையோன்பால் துஆவிரந்தார்
சங்கையாய்ச் சொல்லுந் திருடர்களெல்லாம் தாலந்தணிலேதான் கண்டெரிந்தே.

வந்து சகலோரும் பாதம்போற்றி வாணிபந் தோரை யருகழைத்தே
இந்தி னெருலான துயிலையெல்லா மெடுத்த விதம்போலே தொறுவிலேற்றி
யெந்த நாளினு மிதுதொழிலை யாங்கள் மறந்திட்டோ முஹியித்தீனே
அந்த மிலியவன் கிருபையாலே அணைவோர் பயணம தேகுமென்றார். (53)

நல்லோர் யாவருங் குதுபைப்போற்றி நடந்து பகுதாதூர் தன்னில்வந்தே
வல்லோன் முஹியித்தீ னுண்டகையை வர்த்தகா ளெல்லா முவந்து வாழ்த்தி
யெல்லா பறக்கத்து மிலங்குமான எழிலின்மாளிகை தனிலேவைத்து
மல்லி மலர்வாசர் கதத்தைப்போற்றி வர்த்தகா ளெல்லாம் சார்பிற்சார்ந்தார்.

ஈதிப்படிநிற்க அபுஸாலிஹு மிலங்கும் பாத்திமா தாமுமாக
நாதர் முஹியித்தீன் தம்மைத்தேடி நலமார் பகுதாது தன்னில்வந்தே
நீத மகனார்பால் வந்துமாதர் நேர்மை யாகவே மிகவும்போற்றி
யோதும் ஹம்மாது ஷேகிடமென் றுரைத்தா ரமுதவாய் தனைத்திறந்தே. (55)

அன்ன காலையில் குதுபொலியு மாதியருளாலே மிகறுபேகித்
தன்னால் ஹம்மாது ஷேகிடத்திற் சங்கை யாகவுந் தானோதினார்
என்னு மிறையவன் கிருபையாலே யெழுபது பால ரோதுநாளி
லிந்நில மீதில் முஹியித்தீனி னிலங்குகாரணச் சரிதைசொல்வாம். (56)

ஹம்மாது ஷேகிடத்தில் முஹியித்தீ னப்துல்காதிரவர்கள் ஓதிவருகையில் நடந்த காரணம்.

தொங்கல்.

கத்தா பெரியவன் கிருபையாலே ஹம்மாது ஷைகு தங்கள்பாலிற்
சுத்தம் பொருந்திய முஹியித்தீனுந் துலக்கமா யோதி வருநாளிலே
சிதர வடிவான வொருமடவாள் சிறந்த சாஹிபு பாலில்வந்தே
பத்தி யுடனின்று சலாமுரைத்து பகருவா ளப்போ திளமயிலாள். (57)

பதம்.

ஆல மீதினி லென்துயர் தன்னை ஆண்டவன் அறிவான் ஜெகத்தினிலே
மிகத்தெளிவே சாகிபே திரு ஆதியினிடங் கேட்பீர் தவமே

பூமி தன்னிலே யெனக்கோர் பாலகன் புதியவன் கொடுக்க அருள்புரிவீர்
திருவடிவே சாஹிபே யெந்தன் புன்மையை யெவரறிவார் புவியில். (58)

தொங்கல்.

மாதங் கழுதிடும் வசனங்கேட்டு வடியார் ஹம்மாது ஷேகோதுவார்
கோதுபடி முன்றன் வயிற்றுக்குட் குழந்தை யில்லையோ லவ்கிலென்றார்
ஈது மொழிகேட்டங் கிளமாதுவு மேங்கி யழுதாளே குரலோசையாய்க்
காதிர் முஹியித்தீன் மனமிரங்கிக் காரிகை முகம்பார்த்துச் சொல்வார். (59)

ஆதியருளினு லொருபாலக னருளாய்க் கொடுப்பதுண் டானதில்
நீதி பெரியவன் தன்னைப்போற்றி நிலத்திலிருக்குமென் றோதிடவே
நாதர் ஹம்மாது ஷேகொலியு கமது வாத்தையைப் பிசகென்றெண்ணச்
சீத மதிமாது மனங்குளிர்ந்து சிறந்தமனையில்வந் திருக்கும் நாளில். (60)

இறையோ னுதவியா லைமனுண்டாகி யிலங்க மேனியுங் கதிருண்டாகித்
தரையில் மாதமும் சரிபதாகச் சந்த்ர னதுபோலே மகனை யீன்றாள்
மறையோர் யாவரும் புதுமையானார் வள்ளல் முஹியித்தீன் காரணத்தைக்
கருதி ஹம்மாதுஷேகொலியும் கருத்தில் விசனமா யிருக்குநாளில். (61)

பகுதாதிலொரு மிஸ்கீனனவர் முஹியித்தீ னப்துல்காதி ரவர்களுக்கும் ஹம்மாது ஷேகொலியவர்களுக்கும் விருந்துசெய்த காரணம்.

தொங்கல்.

அந்த நேரத்தி லொருமிஸ்க்கீ னருமை யுடன்வந்தே யுரைசெய்குவார்
சந்த்ர வதனத்தின் முஹியித்தீனும் சான்றோர் ஹம்மாது ஷேகொலியும்
வந்தே யெனதுட மனைமீதினில் வயிற்றுப்பசியாற வேணுமென்றார்
செந்தா மரைப்பாத ரிருவர்களும் செப்பினா ரப்போ நல்லதென்றே. (62)

நல்லோர் மிஸ்கீனு மனையில்வந்து நாட்ட மிகவானார் மனைமீதினி [தே
வில்லாத் தன்மையா யிருக்குதிப்போ தென்ன செய்வோமென்று மவரெழுந்
யெல்லாக்கடையினுங் கடன்கேட்டதில் யாதா மொருகாசு மகப்படாமல்
வல்லோன் புறமென்று மதிமயங்கி வந்தார் வீதியில் மிஸ்க்கினரே. (63)

நாட்டம் நிறைவேற வேணுமென்று நாயனிடத்திலே மிகவுமோதித்
தேட்ட மாகவுந் தெருவீதியிற் றிருடி பொருசேவம் றனையருத்தே
காட்ட மிகவான கறிசமைத்துக் ஹாஜத் துடனர் தானெழுந்தே
யேட்டி லடங்காத விறையவனை யெண்ணி மனந்தனில் நடந்தவரும். (64)

வந்து மிகுருபில் குதுபைப்போற்றி வாகார் ஹம்மாது ஷெய்கை வாழ்த்தி
அந்த மிகியவன் கிருபையாலே யழைத்து யவர்களை மனையில்வைத்துச்
சிந்தைபூரித்து நளபாகமாய்ச் சிறந்த வஜிபனம் பசியாறென்றார்
சந்த்ர னெழிலான முஹியித்தீனும் சாற்றுவா ரப்போ தமுதம்போலே. (65)

உருத்தாய் விருந்தாக்கு மிஸ்கீனரே யுள்ள சேதிகள் சொல்லவேணும்
அறுத்தே சாவலைக் கறியாக்கினீர் ஆருட பொருளென்றெனக் கோதுவீர்
கருத்தால் விளங்கிய மிஸ்கினரும் கவலுவா ரப்போ தொலியின்பாலே
வருத்த மாகிய வயிற்றுவலி மயக்கத்தா லிந்தப் புவிமீதிலே. (66)

வேதனை தீரச் செகந்தனிலே வெகுநாள் மருந்துகள் தின்றுபார்த்தேன்
வாதனை தீரா மயக்கத்தாலே வைத்தேன் பிரார்த்தனை யுங்கள்பேரி
லேதுவாகவே வலியுந்தீர்ந் திரண்டு மாதங்கள் தானுச்சுது
நீத ரிருவருக்கும் விருந்து செய்ய நிலத்தி லெனதிடம் பொருளில்லாதால்.

அடிசி லாக்கவே யரிசியுண்டு மதற்குத்தக்கதோர் கறியுமில்லைக்
கடனும் வெகுபேர்க ளிடத்திற்கேட்டேன் கையிலொருகாசுந் தருவாரில்லை
பிடித்தேன் வீதியிலொரு சாவலைபெரியோன் கொடுத்தானென்றதைய றுத்தே
படைத்தோ னுதவியால் கறிசோறுக்கிப்பாங்கா யுங்களை யழைத்தேனென்றார்.

அங்கே ரந்தனிற் காவற்கார னனேக துப்பின லறிந்தவனும்
தன்னால் மிஸ்கீனின் மனையில்வந்து தாரும் சாவலென் றவனிழுத்தான்
தன்னும் பெரியவன் கிருபைதங்கி யிலங்கு முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
தங்கள் பாதத்தின் குறட்டினாலே சமைத்த இறைச்சி லடித்தே சொல்வார்.

அறபி யவர்சாவ லெதளுவென்று ரப்போ தெழுந்தே கூச்சலோடும்
சுரர்கள் பதிராஜ ரிவரேயென்று சொன்ன னரபியுங் கலிமாத்தன்னை
வரிசை யாகவே யடிசிலுண்டு வாகாயாவரு மனைகள் சேர்ந்தார்
அரபி சேவலைக் கரத்திலேகியே மகிழ்ந்திருந்தாரே. (70)

இறந்தமடமா னுயிர்ப்பெற்ற காரணம்.

தொங்கல்.

ஈது படிநிற்க முஹியித்தீனு மிலங்கும் ஹம்மாது ஷேகொலியும்
நீதம் பொருந்திய மிகுறுபிடைய நேர்மையா யோதி யிருக்குநாளிற்
சீதம் பொருந்திய சோலைசூழும் சிறந்த பகுதாதி லொருமடவாள்
பாத காணிக்கை முன்னால்வைத்தே பகவர்வாள் சாஹிபு வதனநோக்கி. (71)

பதம்.

மண்ணிலந் தனிலே யொருமைந்த னில்லாதால் என்னந்தனுகி யென்
கணவரேசுகிறார், கண்ணீரும்யான் விடுகிறேன் மிகுகாரண வொலியே
காரணீகரே பூரணமதிபாரின் மீதிலே பாவையால்வீதி பார்த்தருள்
புலவீர் மலர் பங்கயக்கதிரே. (72)

வாச பொற்பதமே யுங்கள் மலரடி பணிந்தேன் ஹாஜத்தின்படியே
அதிஹக்கவனிடத்தில் நேசரே கேட்டு மதிநிகழ்த்துவீ ரொலியே
நிகழ்த்தும் வாசரே ஜெகத்தின்மீதிலே மகத்துவமுள்ள
வசனநாதரே மானுடர் விசனமிந்த நானிலந்தனிலே. (73)

தொங்கல்.

எங்கள் தனக்கெல்லாந் தங்கயேறே யேகனருள்பெற்ற தயாபரரே
சங்கை பொருந்திய வொருபாலகன் தந்தாலதுபோது நவமணியே.

செங்கை யேந்தியே துவாவிரந்து சிறந்த வசனங்க ளோதமட்டுந்
தங்குந் தலம்விட்டங்கேகமாட்டேன் சாஹிபே யென்று கண்ணீர்விட்டாள்.

மாதங் கழுகிற வாறுதன்னை வல்லோன் குதறத்தா லறிந்துசொல்வா
ரேது காரண மோதினுனு மிளமா னுனக்காகப் பாலரில்லைப்
பூத லந்தனி லுனக்குநாயன் போட்ட விதிகளும் சரியாகிட
வீத மொருவார மிருக்கிறதால் விளங்கு மனையிற்போய்ச் சேருமென்றார்.

சோலை மயிலாளு மிதனைக்கேட்டுத் துடித்துத் தரைவிழுந் தரைக்கலுற்றாள்
பாலர் தவங்கேட்டு வருமிடத்திற் பாவிமுடிவதோ யாரஹீமே.
கால விதியினுல் யானும்வந்தேன் ஹம்மாது ஷைகு மிகநீதரே
ஆலந் தனிலேதா னுனிருக்க ஆயுளை வாங்கித் தாருமென்றாள். (76)

ஹம்மாது ஷைகவ் வொலியுங்கேட்டுக் கவலுவா ரப்போ மடமானுக்குச்
சும்மா வழுகாதே தோகையாளே துய்யோ னெழுத்தினை மாற்றிக்கேட்க
நம்மால் முடியாது மயிலேயென்றார் நவிலுவாள் மாதுங் கண்ணீரோடே
வெம்மாத்திரம் பேர்கள் தான்சொன்னுலு மித்தலம் விட்டும்போகமாட்டேன்

அந்தமிலியிடந் துவாக்கேட்டுத்தானருளும் சாஹிபே யென்றழுதாள்
இந்த விதமாக ஹம்மாதிடம் இயம்பும் போதங்கே சீஷராகி
சந்திர வதனத்தின் தயாபரராய்ச் சங்கையாய் வந்த முஹியித்தீனும்
சிந்தை தனிலவர் தயவுண்டாகிச் செப்பு வாரப்போ மாதுபாலில். (78)

தந்தை தாரையா ரழுகுமாதே தழம்பீ வேண்டாம் புவிமீதினி
லுந்தன் வசனம்போ லொருபாலக னுடையோன் தருவது நிசமாமென்றார்
வந்த காரணம் பெற்றேமென்று மாதே யழுகாமல் நீயேகென்றார்
சந்தேக நீங்கி மடமயிலாள் சார்ந்து மனைமீதி லிருக்கும்நாளில். (79)

ஹம்மாது ஷேகு மனந்தனிலே காதிர் முஹியித்தீன் தனைநினைத்தே
இம்மாத்திரம் பிள்ளை நம்மிடத்திலிருந்து குருவேனுதுஞ் சங்கத்திலே
நம்மாற் சொல்கிற வசனங்களை நவின்றார் மாற்றங்கள் புவிமீதினில்
எம்மாத்திரங் கொண்ட ஒலியானுலுமிறையின் விதிமாற்ற வொருவருண்டோ.

ஆதி பெரியவன் பண்பதனை யறிவோ மெனவெண்ணி யிருக்கும்போதில்
நீதர் ஹம்மாது ஷேகொலியு நிகழ்த்தும் படியான வசனம்போல
மாது மௌத்தானு ளொருவாரத்தில் வந்த பெண்களும் குளிப்பாட்டியே
சீதமதி போன்ற துயிலினுலே சிறந்த கபனிட்டு முடிந்தபின்னர். (81)

திருக்கண் ணுடையவன் ஷஹாதத்தோதிச் சிறந்தசந் தூக்கிலவர்கள்வைத்துப்
பெருக்க மாகவந்த தீனேரெல்லாம்பெரியோன் தனைப்போற்றியெடுத்தேகியே
மருக்கொள் விரைமலர்ச் சந்துக்கையும் வாகா யிறக்கியே தொழுதபின்னர்
அருக்க னெழில்மேனி பிரகாசிக்க அண்ணல் முஹியித்தீ னவிடம்வந்தார்.

வந்தேசந் தூக்கைத் திறந்துநாதர் மய்யத்தனை நோக்கி யுரைசெய்குவார்
சிந்தை யுவந்துசெப் கேட்டமாதே செப்பு முன்னது நாமமென்றார்
அந்தநேரத்தில் மய்யித்தான அன்ன நடைமாது மறியமென்றாள்
உந்தன் மனம்போல யோராண் பெற்றே யுலகிலன்பதுக் கிருபோவென்றார்.

மாது முயிராகி மனையிலேக பகுதா துள்ளோர்கள் புதுமையானுர்
நாதர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர் நங்கை யெழுப்பிய காரணத்தை
நீதர் யாவரு மனம்பூரித்து நிகழ்த்துவா ரப்போ மகிழ்ச்சியாகிப்
பூதலந்தனி லொலிமார்க்கெல்லாம் புதியோன் குதுபொலி மேலென்றால்.

வியாபாரிக்கு வாக்குக்கொடுத்த காரணம்.

அந்த காலையில் முஹியித்தீனு மழகார் ஹம்மாது ஷேகொலியு
மென்று மிறையவன் கிருபையாலே யிலங்கு மிகருபி விருந்தேகையிற்
றன்னுல் பகுதாதி லொருவர்த்தகர் சடிலந் தொறுகளிற் றுகிலுமேற்றி
இந்நாள் நல்வாக்கு கொடுக்கவென்றெயிலங்கு மொழிகள்பாற்கேட்டபோதில்.

அந்த நேரத்தில் ஹம்மாதுஷே கருளுவா ரப்போ வியர்பாரிகட்
கிந்த யாத்திரை போகுவீரே யெல்லாப் பொருள்களும் பறிகொடுத்து
வந்துசேருவீர் ஹயாத்திஞேடே வர்த்த காவென்று வழுத்தும்போதிற்
றந்தாரை யதாகதி கண்ணீரோடத் தஸ்தக்கிரீடங் கேட்டா ரப்போ. (86)

திங்கள் வதனத்தினபுசாலிஹு செல்வர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
சங்கைபாகவே வியாபாரிக்குச் சாற்றுவாரப்போ தமுதம்போலே
தங்கா தெழுந்துநீர் சாமூரேகும் துகில்கள் தான்யெல்லாம் நன்றாய் விற்றே
யுங்கள் தொழுவுடன் பொருளுங்கொண்டேயுடையோன் கிருபையால் வருவீரென்றார்

நலமா யிதுவார்த்தை கேட்டபோது நல்லோர் மனது மிகப்பூரித்துக்
கலையின் சடிலங்கள் தொறுக்களுடன் கடுகி நடந்தாரே பாதைமீதில்
மலையின் காடுகள் சோலைகளும் வாகா யேகியே பதினேழாம்நாள்
விலைக ளுடன்விற்கும் துகில்பொன்னுடை விளங்கும் சாமூரு தானேகினர்.

துகில்கள் தனையெல்லாம் விலைக்குவிற்றே துலங்கும் பொருளொடு தொறுவுடனே
வயலின் வாவிகள் சோலைநீங்கி வந்தார் பகுதாதுக் கடுத்தபாலிற்
செயமா வருகின்ற வர்த்தகாளும் சிலபே ரவருடன் தானிரங்கிச்
சுயத்தின் பொருளோடு தொறுவுடனே சோலை மீதினிற் றுயிலும்போதில்.

கண்டார் கனவது வர்த்தகாளும் களவாளிகள் வந்தங் கவரைச் சுற்றிச்
சண்டையாகவே வியாபாரியை தனித்தே யடிக்கவும் பயமாகவும்
கொண்ட நித்திரை தனையும்போக்கிக் குதுபே அமானமென் றெழுந்துபார்த்தார்
மண்டலந்தனிற் றிருடர்களை வனத்திற் காணுத படியினலே. (90)

அந்த நேரமே தானெழுந்தார் அசதி யாகவும் பொருளை வைத்தே
வந்தார் தொழுவுடன் பகுதாதினில் வாகார் பணப்பையைக் காணுமலே
சிந்தை கலங்கியே திரும்பிவந்து சிறந்த பொருள்களு மெடுத்தேகினர்
கந்த ரங்களும் தொழுக்களையும் கட்டிப் பொருள்களை யெடுத்தேகினர். (91)

ஹக்க னருளாலே மனையில்வைத்துக்காலை தனிலேதான் பசியுமாறி
மிக்கப் புகழாக வொருதட்டிலே விளங்கு அஷறபி நூறுவைத்தே
தக்க பெரியவன் கிருபையாலே சங்கையாய் வந்து மிகுருபினில்
ஹக்கன் கிருபையால் வந்தேனென்று ஹம்மாது ஷேகு பாலோதியே. (92)

நாதர் தமக்குமே ஸலாமுஞ்சொல்லி நலமுடன் வைத்தார் காணிக்கையை
நீதர் ஹம்மாது ஷேகுரைப்பார் நேர்மை யுடன்சொன்ன ரப்துல்காதிர்
பாத காணிக்கை யவர்க்கே யல்லாற் பகரா திரென்று மவர்பாற்சொல்லிப்
போதரவுடனெடுத் தேவைத்தார் புகழ்சேர் முஹியித்தீ னவர்கள்முன்பில்.

நல்லோர் காணிக்கை தன்னைக்கண்டு நாதர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
வல்லோ னருளென்று வெளியார்கட்கு வழங்கின ரப்போ காசையெல்லாம்
மல்லிகையின் வாசர் மனக்கண்ணேக்க வர்த்த காளுமே மகிழ்ச்சியாகி
யெல்லாய்பறக்கத்துங் குதுபுக்கென்றே யெண்ணிவியாபாரி மனைகள்போனர்.

சத்தோ னருளால் குதுபொலிதங் காரணங்களுந் துலங்குநாளில்
மெத்த மனதிலே வருத்தமுற்று விசன மானாரே ஹம்மாதுஷேக்
குத்த வசனத்துக் கிடமுமில்லை யுடையோன் குதறத்தா யிருக்குதிப்போ
சித்த மானதை யரிவோமென்று சிறந்த பகுதாதி லிருக்குநாளில். (95)

முஹியித்தீ னப்துல்காதிரவர்களை ஹம்மாது ஷேகொலி நதியிற்றள்ளிய காரணம்.

வெள்ளிக்கிழமையாம் நாளதனில் விளங்கும் ஹம்மாது ஷேகொலியும்
பள்ளி தனிலிருந் தோதுமான பால ரெழுபது பேர்களுடன்
தெள்ளு மலர்கத முஹியித்தீனுஞ் சிறந்த பகுதாது நதிக்கரையி
லுள்ள கந்தனி லிறையைப்போற்றி யுலுக்கொண் டிருக்கிற சமயத்திலே.

ஹம்மா தென்னுஷே கொலியுஞ்சொல்வார் காதிர் முஹியித்தீ னண்டகையே
ஜும்மா முழுக்குத்தான் முழுகுமென்றே சிறந்த கரத்தினால் நதியிற்றள்ள
ஹம்மா துகரம் சூகையாக ஹக்கு பெரியவன் செய்தானப்போ
திம்மாத் திரங்களு முரிமையான விறையோன் குதுபென்று மறியேனென்றார்.

நதியில் முஹியித்தீ னவர்கள் வீழ்க நாயன் குதரத்தா லிதற்குமுன்னே
பதிவாய்ப் பனிரண்டு வருஷகாலம் பாதமரைத்தாங்க விருந்த மச்சந்
தெத்தியா முதலையு வோடிவந்தே கிருபை கடலுட்பாதந் தாங்கியே
மதியி னழகான குதுபொலியை வாகாய் கரைசேர்த்து மச்சமேக. (98)

அந்த நேரமே குதுபெழுந்தே யழகாய் நடந்துதான் மிகவுபாகி
வந்து ஹம்மாது ஷேகிடத்தில் வல்லோன் முஹியித்தீன் ஸலாமுஞ் சொன்னார்
சந்தாபம் நீங்கிப் பிரத்திகூறிச் சாஹிபு ஹம்மாது ஷேகொலியு
மெந்தன் பிழைகளைப் பொருப்பாயாக என்றே மிகுராபி லிருந்துசொல்வார்.

பதம்.

ஆதியவனது நீதரென்பது நீதரென்றும் யானறியேன் யாறஹீமே
எது பிழை நீபொறுத்து பொறுத்தே
ஆலநபி பேரரென்றும் யானறியேன் தஸ்தஹீரே
காலவிதி யானதினால் ஆனதினாற் கரமீதிலும் சூகையாச்சே, (100)

தொங்கல்.

எல்லா வொலிமார்க்கு மேலொலியே யெங்கள் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
வல்லோ னருள்பெற்ற மணிவிளக்கே மனதி லாயாசம் நினைக்கவேண்டாம்
அல்லா அருள்பெற்ற தயாபரரே அருமை தானுள்ள நவமணியே
நல்லோர் முஹம்மது பேரனாரே நாதரே யிமாம் செய்யுமென்றார். (101)

ஈது மொழிகேட்டு முஹியித்தீனு மிறையோன் கிருபையால் பகுதாதினில்
நாதரிமாம் செய்தார் மிகுருபினில் நாயனது வானோர் மிகவும்போற்ற
ஆதியருளாலே சகலோர்களு மருமை யாகவே தொழுத பின்னர்
சோதி முஹியித்தீன் பாதம்போற்றித் துலங்கு மவரவர் சார்பிர் சார்ந்தார்.

படைத்த பெரியவன் கிருபையாலே பாரில் ஹம்மாது ஷேகொலியும்
கிடைத்த விதிகளும் சரியாகியே கிருபை முஹம்மது கலிமாவோடும்
கடைசியு வானத்தின் பதவிசேர்ந்தார் காரண முள்ள சாஹிபுகளும்
தொடையல் மார்பினர் தனையடக்கச் சூழ்ந்தார் வாரிபோல் தீனோர்களே.

பன்னீர் மஞ்சனந் தானாட்டியே பாங்காய்க் கபனிட்டு மனந்திமிர்ந்து
மின்னும் படியான சந்தூக்கென விளங்கு மாசனம் வைத்தெல்லோரும்
என்னும் பெரியவன் கிருபையாலே யெடுத்தங் கேகியே யிறக்கியோர்பார்
றன்னால் யாவரும் முலுவுடனே சார்ந்தே யணியாக தீனோர்நிற்க. (104)

சுவனத் தமரோர்க ளுவந்துபோற்றுந் துய்யோன் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
மவுனத்துடையோனை மிகவும்நாடி வள்ளல்தொழுவித்து முடிந்தபின்னர்
புவன மீதுள்ள பகுதாதினிற் பெரியோன் கிருபையா லடக்கஞ்செய்து
கவனமாய் வந்தே சகலோர்களும் ஹக்க னுதவியாற் சடங்குஞ்செய்தார்.

ஆதி யருளாலே முஹியித்தீனை யாரு மிகப்போற்றி யிருக்குநாளில்
நீதர் பகுதாது மிகுருபினில் நேர்மை யாகவே தானிருந்து
சோதி பெரியவ னுதவியாலே துலங்கத்தான் செய்தார் தீன்மார்க்கத்தை
வேதியர்களு மிகவுஞ்சூழ விளங்கு மதிபோல மகிழ்ந்திருந்தார். (106)

ஹம்மாது வேஷகொலி கரச்சூகையை நலமாக்கிய காரணம்.

வெள்ளிக்கிழமையின் குத்துபாவில் விளங்குந் தீனோர்கள் மிகவுஞ்சூழப்
பள்ளிக் கருகாமை கபுருளிக்கே பாத்திஹா வோத முஹியித்தீனும்
வள்ளல் தாமோதும் வரிசையாலே வந்த பெயரெல்லாம் ஆமீன்கூற
வுள்ள படியான லொகரில்நின் றெழுங்கா யசர்மட்டும் தானோதினார். (107)

ஆமீன் கூறிடு மாலிம்களு மனைவராகிய முஸ்லீம்களும்
தாம சத்துட னின்றசேதி தாங்கள் தனைக்கேட்டார் முஹியித்தீன்பால்
மூமின்கள்போற் நபிதம்பேரர் முதலோன் குதரத்தா லுரைசெய்வாரே
காமிகள் வாழ்த்தும் ஹம்மாதொலி கருத்தா யெனக்கோதிக் கொடுக்குநாளில்.

திரைபோல் நதியிடம் வருகையிலே ஜும்மா முழுகென்றே யெனைத்தள்ளினார்
இறையோ னவரதின் கரமானதை யிதமாய்ச் சூகையாய்ச் செய்தானப்போ
மறையோர் கவனத்தி விருக்கும்போது வடிவு குறைவாக யானுங்கண்டே
கரச்சூகையை மாற்ற விதுவரையில் ஹக்கனிடங் கேட்கச் சரியாக்கினான்.

ஈதுமொழியோதச் சகலபேரு மிறையொன் குதறத்தென் றவர்களேக
நாதர் ஹம்மாது வேஷகொலியு நவின்று ரிதுபோலே கனவானதில்
நீதர் முஹியித்தீ னுண்டகையை மிக நேர்மையுடன் பாதம்போற்றிப்
பூதலத்துயர் பகுதாதினிற் புகழ்ச்சியாய் வைத்தே யிருக்குநாளில். (110)

அல்லாஹுத் தஆலாவுடைய குதறத்தாலே குதுபொலி யவர்களுக்குப் பனிரண்டு விருதுகளிறங்கிய காரணம்.

தொங்கல்.

ஆந்தமில் ஹக்கன் குதறத்தாலே யவனி தனிலேதா னிறங்கியது
சந்த்ர னெழிலான சோலியாவும் சக்க ரத்துடன் மயில்விசிறி
கந்த ரத்துருக் கோடாலியும் கதிரின் சோட்டாவும் வல்லுநாணும்
மந்த ரக்கதிர் முசல்லாவுடன் மணியின் கம்பளிக் கயிறுக்காகவும். (111)

ஆசாவுடன்பாதக குறடானது மழகுபொருந்திய வரியின்தோலும்
ஹாஜத் தாகவே தானனுப்பி ஹக்கு பெரியவ னுரைசெய்குவான்
நேசர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர் நிகழ்த்தும் படியானவேலைகேட்க
வாசர் தமக்காகக் கொடுத்தேனென்றும் வல்ல பெரியவ னுரைசெய்தானே.
வந்த விருதுகள் பனிரண்டுமே வள்ளல் முஹியித்தீன் சமுகம்வைத்தே
யெந்த நாளுமே யிறையைப்போற்றி யிலங்கும் பகுதாதி லிருக்கும்போதில்
சந்த்ர வதனத்தி னப்துல்லாவும் சார்ந்த குணமுள்ள வுமரென்போரும்
இந்திநெறிலான குதுபுபாலி விருந்து வணங்கியே வருமந்நேரம். (113)

முஹியித்தீனு மப்துல்லாவு முமறும் மலையின் குகையிலிருந்து வணக்கஞ் செய்த காரணம்.

தொங்கல்.

நேசராகிய தோழர்களில் நீத ரப்துல்லா வுமரென்போரும்
வாசர் முஹியித்தீ னுண்டகையும் வனத்தி லிருக்கின்ற மலைச்சார்புற்று
போர் மூவரு மொருகுகையிற் புதியோ னருளாலே தானிருந்து
ஹாஜத் தாகவே யிறையைநாடிக் கருதி வணக்கமுஞ் செய்தாரப்போ. (114)
வணங்கும் நேரத்தி லொருசகுபி வழிபா டறியவேம னதிலெண்ணிக்
கனமும் பொருந்திய சருகானதிற் காணு தொருத்தவர் நிற்கும்போது
மனமுந் துலங்கிய வுமரைப்பார்த்து மன்ன ரப்துல்லா கேட்கலானார்
உமது ஞானத்தின் கண்ணுற்பார்க்க வுலக மெவளவா யிருக்குதென்றே (115)
உமருதான் சொல்வார் யானும்பார்க்க உலகை மொருபாயற் றடுக்கென்றேதிற்
றமதுகண் பார்க்க வெவ்வளவென்றார் தாலந் தலகாணி போலென்றாரால்
நமதிங் கிருவர்க்கு மிஃதேயானால் நாதர் முஹியித்தீனைக் கேட்போமென்றும்
கமரி லிருந்தவ ரிருவர்களுங் களறுவா ரப்போ குதுபுபாவில். (116)
அண்ணல் முஹியித்தீ னப்துல்காதி றருமைதா னுள்ள மருகமலரே
விண்ணோர் வானமும் பூமியேழும் விளக்க மெவளவாய்த் தோணுதென்றார்
கண்ணின் மணியாகப் புவியில் வந்த காரணர் சொல்வா ரமுதம் போல
மண்ணில மேழும் வானமேழும் வல்லோனறுஷோடு குறுசுகளும். (117)
எல்லாம் மென்னதுகண் ணிற்பார்க்க விரையோன் குதரத்தாலொருமோதிரம்
நல்லோர் தோழரே யறிவீரென்று நாதர்தா மோதி யிருக்குநேரம்
சொல்லு மூவர்கள் வசனந்தன்னைத் தூரர் தனில்நின்ற ஸஹாபிகேட்டே
அல்லா பெரியவன் கிருபையென்றங் கசுஹாபி யெண்ணி நிற்கும்போதில்
புவியி லறபியையும் தொழுவைத்தேடிப் பொருப் பினிடமாக வருமந்நேரம்
கெவியில் சகுபியு மறையைக்கண்டு கிட்ட நெருங்கியே அறபிக்காபி
ரவிடம் நீயெடா களவாளியே யெங்க டாதொறு வென்றுகேட்டே
கபட மாகவே சகுபியோரைக் காத்தி லடித்தானே அறபிக்காபிர். (119)
அடிக்குங் கடினத்தால் சகுபியோரு மருளுவா ரப்போ தவனிடத்தில்
தடித்தன முள்ள அறபியோனே சாற்றக் கேளுன தொட்டகத்தை
மடிப்பா யவனுமே திருடவில்லை மலைக்குள் ளிருப்பவர் பிடித்தாரென்று
துடியா வுரைசெய்ய சகுபியோரைச் சொல்லுவா வென்று மடிபிடித்தான்.
வந்தா ரிருவரும் செவியானதில் வாசர் மூவரு மிருக்கும்போது
எந்த னொட்டகம் பிடித்தவரை யிப்போ காண்பியென் றரபிகேட்டான்
அந்த மொழிகேட்டுச் சகுபியோரு மழகை யுடனேதா னுரைசெய்குவார்
விந்தை யாகிய வுனதொட்டக மீறுன் முஹியித்தீ னிடத்திலென்றான். (121)

ஈது மொழிகேட்டு முஹியித்தீனும் யாறு வொட்டகம் பிடித்தேனென்று
ரோதுவா னப்போ சகுபியோனு முண்மை தானுள்ள முஹியித்தீனே
யேது வாகையாலே யென்னையடித்தான் யாறு வொட்டகம்பிடித்தேனென்றான்
வீதந் தனைச்சொல்லும் சகுபியென்றார் விளம்புவா ரப்போ துமறானவர்.
ஆலந் தலமெல்லா மொருபா யென்று மருளினா ரப்போதுமறானவர்
தாலந் தலகணி போலேயென்றும்சாற்றி னார்களே அப்துல்லாவும்
மேலோன் முஹியித்தீ னுங்கள்வார்த்தை விண்ணோர் லோகமும் பூமியேழும்
மாலாய் விரலணி மோதிரம்போல் வழுத்தி யதினாலே தஸ்தக்கீறே. (123)
அந்த மோதிரத் துள்ளாகவே அறபி யொட்டக நிற்கும்போது
லெந்தன் மேனியி லடித்தான் பாவி யேதுநான் செய்வே னென்றழுதார்
தந்திர முள்ளான் சகுபியென்று சாற்றுவா ரப்போ தறபிக்காபிர்
வுந்தன் தொறுவது வடசருகி லொன்றியாய் நிற்கும் பிடிப்பாயென்றார்.
கெதியா யவனோடித் தொறுப்பிடித்துக் கிருபையுடையவர் சமுகம்வந்தே
மதியே முஹியித்தீன் வரந்தாவென்று மலரடி போற்றி அறபியோனும்
துதிகள் தான்செய்ய குதுபுபாவிற் சொல்லுங் கலிமாவை அறபியென்றார்
நதிபோ லானந்தம் பெருக்கமாகி நவின்றான் கலிமாவு மனமன்புற்றே. (125)
வந்த அறபியு மிஸ்லாமாகி வாகா யொட்டகம் பிடித்தேகினான்
சிந்தை யுவந்துதான் சகுபியோரு சிறந்த அப்துல்லா வுமறுடனே
அந்த மலிமகிழ் முஹியித்தீனு மழகா யெழுந்துசீ ராய்நடந்து
சந்த்ர னழகான மாளிகைகள் தயங்கும் பகுதாது வந்துசேர்ந்தார். (126)
ஆதி பெரியவன் கிருபையாலே பண்ணவல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
நீத முடமனை தனிலேவந்து நேர்மை யாகவே யிருக்கும்நாளிற்
சீதம்பொருந்திய பகுதாதினிற் செல்வ மிகுதமா யொருவர்த்தக
ரேது வாகவும் புவிமீதினி லீமானுடனவ ரிருக்கும் போதில். (127)

திருடனொலித்தனம்பெற்ற காரணம்.

தொங்கல்.

அதிபறக்கத்தும் நிதியுடமை யனேக செல்வமா யிருக்குதென்றே
பதிவா யவர்மனைக் கடுத்தவீட்டிற் பாங்கா யிருந்தானே யொருத்திருடன்
நீதியங்கள் வாங்க மனதிலெண்ணி நீடித்த காலம் நினைத்திருந்தான்
மதியோர் யாபாரி யொருநாட்டினம் மனையாள் தனக்குத்தா னுரைசெய்வாரே.
நாமா நகரேகி வணிகரிடம் நாணயம் வாங்கி வரமட்டிலும்
ஈமானுட னேதா னிரியுமென்றே யெழுந்தங் கேகினார் நாமாவுக்கே
சீமா னுரைசெய்த வசனந்தன்னைத் திருட னறிந்துதான் மகிழ்ச்சியாகிக்
கோமா னுதவிகள் செய்தானென்று குயிலாள் மனைவிக்கு முறைசெய்தானே.
என்து கண்ணாட்டி யிளமயிலேயிந்தவியாபாரி நாமாவானார்
கனதிபொருளுள் ளமனையிலே யிக்களவு யான்செய்துவாரேனென்றான்
உனது மனம்போலே திருடவாய்த்தா லொருமுத்து மாலை யெனக்கீயென்றாள்
மனதுபிரகாரம் தருவேன்பெண்ணே மயங்கநீ வேண்டாம் குயிலேயென்றான்.
சோர னிதுநினைந் திருக்கும்போது சோறுகறி யாக்கிச் சீமான்தேவி
வார் மிஸ்கீன்கள் தமையழைத்து வாகாய் கொடுத்துண்ணும் வழக்கம்போல
நேராய் மகரிபுநேரத்தில் நிரைந்த மயில்மாதி தெருவில்வந்து
யாரும்வாராரோ மிஸ்கீனென்று அன்ன நடைமாதும் பார்க்கும்போதில். 131

சதுபடி நிற்க மயிலன்னாளு மிகமாய் திருடனு மனையில்வந்தே
யேது வாகவே யோரறையி லிருந்தான் தெரியாமற் சீமான்வீட்டில்
மாதுந் தெருவீதி நிற்கும்போதில் முஹியித் தீனும் வருதல்கண்டாள்
பாதந்தான் போற்றிப் பாவையாளும் பகருவா ளப்போ வணக்கத்தோடும்.

எங்கள் தனக்கெல்லாம் தங்கமேரே யிரஸூல் முஹம்மது பேரனாரே
தங்கமயமான முஹியித்தீனே தாங்கள் தான் வந்து பசியாறுங்கள்
உங்கள் பாதத்தைப் போற்றிசெய்தே னுலகந் தனிலுள்ள மயிலாளென்றாள்
திங்கள் வதனத்தா ரிதுசொலவே சிறந்தமனையாட்டி வந்த போதில். (133)

இருங்களெனச்சொல்லிவிருப்பில்லாத விள்க்குந் துயில்களுந் தான்விரித்தே
தருவின் கனிகளும் பால்பழமு மடிசு லுடனீயப் பசியாறியே
மருவின் மலர்வாச ரெழுந்தபோதில் மவுலுவா ளப்போ மயிலன்னாளும்
இருக்க னுடையவ னருள்பெற்றோங்கும் சிறந்த முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்.

எந்தன் கணவரும் நாமாவானு ரிரவு காலத்திற் பயமாகுது
சொந்த மாகிய மனைமீதிலே சுன்னு அஷறபி மிகுதமுண்டும்
விந்தை மிகவுள்ள திருடர்பய மிச்ச மிருப்பதா லெர்தனுக்கே
யிந்தமனை தனிற் றுயின்றீராகி லெனக்குப் பயமில்லை குதுபேயென்றாள்.

ஆதி பெரியவ னருளிதென்றும் அண்ணல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
மாது மொழிபோலே ஆசாரத்தில் வழங்கும் பவுஞ்சுமேல் துயில்விரித்து
நாதர் கூசாவும் சமூகம்வைத்தே நல்லோர் குதுபொலி துயிலும்போதில்
நீத மயிலாளும் விசனம்நீங்கி நேர்மை யுடையவ னுதவியென்றே. (136)

அப்போ மடமாதும் பசியதாறி ஆபரணங்களைப் பதனஞ்செய்தே
பிற்பாலிருக்கின்ற வோரறையிற் பேதையா ளேகிக் கதவைச்சாற்றி
முப்பால் தாப்பாலுங் கெட்டியாக்கி முஸ்லிம் குழலாளும் துயிலுநேரம்
தப்பா தொழுத்திடும் களவாளியும் சத்தந் தெரியாம லவனெழுந்தே. (137)

தாமாய்க் கதவையுந் தள்ளிப்பார்க்கத்தான் தாப்பா லானது மசைந்திடாமற்
சீமா னுட் பொருள் புவிமீதிலே திங்கப் பிரிவில்லை நமக்கேயென்று
சாமா காலத்திற் குது பொலிதஞ் சமுகந் தானுகித் திருடன்பார்க்கக்
கோமா னருள்பெற்ற கூசாவுமே குவலை யக்கதிர் போலிலங்க. (138)

எடுத்தான் கூசாவைக்கொண்டு போகவெட்டியடித்தாரே முஹியித்தீனும்
திடத்தாலொரு சத்தமுமிறையோன் கூவித்திருடனெலித்தனம் பெற்றானென்றான்
திடத்தபலனென்றே களவாளியும்கிருபைக் கடலுட பாதம் போற்றி
நடந்தா ரவருமே மனைமீதினில் நவின்றார் தேவியு மகிழ்ந்தாளப்போ. (139)

பாதகுறடு களவாளிகளை யடித்த காரணம்.

அன்னகாலையில் முஹியித்தீனு மவர்க ளெழுந்துதான் பஜர்தொழுது
மின்னு மலர்பாதக் குறட்டிலேறி விரைசேர் மனைவந்தே யிருக்குநாளில்
முன்னால் ஜெயிலானியில் யாபாரிகள் முதலைத்தொழுவேற்றி வருகும்போதிற்
றன்னாற் களவாளி பதினேருபேர் தடபு டாவென வளையுநேரம். (140)

வந்த யாபாரி யேழுபேரும் வள்ளல் முஹியித்தீன் அமானமென்றார்
அந்த நாளில் குதுபறிந்தே அவசியம் பாதங் குறட்டையேவ
விந்தையாய் வந்த திருடர்களை விரட்டி யடித்தது திகைத்திடவே
சிந்தை பூரித்தே யாபாரிகள் சிறந்த குறட்டையஞ் சிரமேல் வைத்தே. (141)

பாதை நடந்துதா னேழாநாளிற் பாங்காய் பகுதாது தேசம்வந்தே
நீதர் முஹியித்தீன் பாதம்போற்றி கிகழ்த்தினா ரப்போ நடந்தசெய்தி
நாதர் குதுபொலி காரணத்தை நகரத்தா ரெல்லா மிகவுங்கேட்டுப்
பூதலந்தனி லிறையைப்போற்றிப் புகழ வணைவரு மனமகிழ்ந்தே. (142)

நசுருப்பதிக் காபரீன்களை யிஸ்லாமாக்கிய காரணம்.

காவுக் கிசையுள்ள பகுதாதினில் கனத்த யாபாரி யெழுபதுபேர்
பூவுக் கிசைந்திடும் வாசனைப்போர் பொருந்து முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
பாவுக் கிசையுள்ள வசனம்போல பாங்கா யுரைசெய்வா முஸ்லிம்களு
நாவுக் கிசைதரு நாயகமே நல்லோர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர். (143)

எங்கள் தொருவவள்ளங் துயில்களேற்றி யிருக்கு நசாறாக்கள் பதியிலானோம்
அங்கேயிருக்கின்றதெருவீதிலனைவோர் சரக்கெல்லாமிறக்கி வைத்தோம்
சங்கமா வந்தே நசுறாகளுந் தாங்களிருப்பது மெவ்விடமென்றான்
திங்க ளழகான பள்ளிவாசல் சிறக்கும் பகுதாதுத் தேசமென்றோம். (144)

அன்ன காலையில் லவர்கள்சிறி தாடைதனை யெல்லாம் கவர்ந்துவாரி
மின்னு மொட்டக மிருநூற்றையும் விரட்டி யவரவர் சாற்பிற்சேர்த்து
தின்னமாகி வசைகள்பேசிச் செலுன ரெங்களை யழைத்தேகியே
மன்னு னசுறாவின் சமுகம்விட்டார் வந்தார் பாதிரி நானூறுபேர். (145)

நீங்க ளிருக்கிற தெவ்விடமென்று னிலத்தில் பாகுதாதுத் தேசமென்றோம்
பாங்காய் முஸ்லிம்கள் நசுறுபதி பயமில் லாமலும் வந்ததாலே
தீங்கா யிவர்களை யணியாய்விட்டுச் சிறந்த கரையினு லடியுமென்றான்
ஓங்கி யொருவர்க் கிருந்தபடி யுதர மிகச்சிந்த அடித்தான்பாவி. (146)

எடுத்த சரக்குகள் தொறுக்களெல்லாம் யாங்கள் கொடுப்பது கிடையாதென்
யடித்து விரட்டினான் யாங்களெல்லா மழுகையுடன்வந்தே நாயகமே [றே
பண்டைத்தோன் றறிவான் பட்டபாட்டைப் பகருதே மனம் தஸ்தகீறே [னார்.
கிடைத்தபலனிதன் றனைவோர்களும் கிருபை முஹியித்தீ னிடத்திர்சொன்

அன்னகாலையி லப்துல்காதிர் ஆயாசமாகும் சமயத்திலே
யென்றும் பெரியவ னியம்பாலானு னெனது கனியான முஹியித்தீனே
தன்னால் நசுறாவின் பதிகளேகித் தரிய லார்களை யிஸ்லாமாக்கி
மின்னு மலர்ப்பாதம் வருவீரென்று மேலா னுரைசெய்தான் குதுபொலிக்கே.

இறையோ னுரைகேட்டு முஹியித்தீனு மெழுந்து மாதாவி னிடத்தில்வந்து
மறையி லுகப்பான மாதாபிதா வழுத்தக் கேளுங்கள் பெரியோர்களே
தறையின் தவமுள்ள நசுறுபதி சங்கதியெல்லாந் தானேதியே [றார்.
இறையோ னுரைத்தது மவர்கட்கோதி யெனக்கிங் குத்தாரங்கொடுங்களென்

பதம்.

எங்கள் பாலரே தங்கத்தின் மேருவே, யிருதயக் கனியே நவமணியே
தவமிருந்த மகனே நாங்களெவ்விதம் விடை கொடுப்போம் பாலரே.

சங்கமாய்வரும் வியாபாரியைச் சதிசெயநினைத் தவனடித்தான்
எங்கள் மனமொவ்வா திப்புவிலேக தும்மனம் பொருந்துமோதான்

அறுப தாண்டாகப் பாலரில்லா தாதியைப் புகழ்ந்திருந்தே
யும்மைச்சுமந்து மகனே திருஆண்டவன் கொடுத்த கனிமதியே
தந்தைதாய்மனந் தயங்கலாகுமே சங்கையின் திருவே மருமலரேதுரை
ராஜரேமகனே யெங்கள் தங்கமே தங்கமே தவத்தருளே மணியே.

தொங்கல்.

அந்த மிலியவன் கிருபையாலே யவசிய மேகி வருவீரென்றும்
தந்தை தாயாரும் வசனமோதத் தஸ்தக் கீருலி தானெழுந்தே
மந்தரக் கதிர்ச் சோலையாவு மருவின் விசிறியும் வில்லும்நாளும்
கந்த ரத்துறுங் கோடாலியும்கதிர்போற் முசல்லாவும் புலித்தோலுடன்.

திக்கில் விளங்கிய சக்கரமும் சிறந்த சோட்டாவு மணிக்கயிறு
வக்கநுவான கோடாலியும் விளங்கு மதிபோல மணிக்காகவும்
ஹக்க னருளாலே யெடுத்தணிந்து கதிரின் பாதக் குறடதனில்
மக்க முஹம்மது நபிபேரரும் வல்லோன் கிருபையால் நடக்கலானார். (151)

காடு வனங்களுஞ் சோலைகளும் கரடி புலிசிங்கம் யானைகளும்
கோடி தனிலுள்ள விலங்கினங்கள் குதுபின் பாதத்தைப் போற்றிவாழ்த்த
ஆடுமயில்களும் பறவைக்கூட்ட மண்ணல் கதம்புகழ்ந் தவைகளேக
யேடார் சுவனத்தி னமரர்வாழ்த்த விறையோன் முஹியித்தீ னடந்தனரே.

நடந்து பதின்மூன்று நாளானபின் நசுறு பதிகண்டு தானேகியே
தடங்கள் மிகச்சூழும் சோலையாகித் தஸ்த கீருலி தெருவில்வந்தார்
அடங்கள் மிகச்செய்தே பாதிரிக ளழகா யிருக்கிற விதமுங்கண்டு
திடங்க லாகவே குதுபுமேகச் சிறந்த பாதிரி யுரைசெய்வார்கள். (153)

எந்த நரகத்தி லுள்ளவரோ விளங்கு தேமுகம் மதிபோலவே
சந்த்ர னதுபோலத் தெருவீதியிற் சங்கையாய் வந்த குலதெய்வமோரும்
வந்த ரிஷிகளோ புவிமீதினில் வகைக ளறிவோமென் றெழுந்தெல்லோரும்
சந்திப் பாகியே பாதம்போற்றித் தஸ்தகீறையு மழைத்தேகியே. (154)

மருவின் மலர்பாயல் விரிப்பானதில் வள்ளல் தனைவைத்தே யுரைசெய்வார்கள்
பெருகுந் தவமுள்ள குலதெய்வமே பெரியோ னருள்பெற்ற தயாபரரே
தரையிற் பெருநோய்கள் தீர்ப்பதற்குத் தங்க ளிடத்திலே மருந்திருந்தா
லிருவே கொடுவென்றார் பாதிரிகள் செப்புவா ரப்போ முஹியித்தீனும்.(155)

எந்த னிடத்திலே கலிமா வென்றே யிலங்கு மருந்துதா னிருப்பதாலே
அந்த அவிழ்தங்க ளுண்டிரானு லவசியந் தரும பெருநோயென்றார்
விந்தையாகிய முதற்பாதிரி விளம்பக் கலிமாவு நோய்தீரவே
வந்த நசுறுக்கள் மூன்றுபேர் வழுத்தினா ரப்போ கலிமாத்தன்னை. (156)

சிந்தையுவப்பாக நோய்த்தீர்ந்து செப்புவா ரப்போ தருமையாக
இந்த வுபதேச மருந்தினுக்கு மிருக்குப தேசம் புவியிலென்றார்
அந்த மிலியவ புதுன்சொல்வா ரைந்தொ குத்திலும் தொழுமிதனன்றே
சந்த்ர வதனத்தா ருரைசெய்யவே சரியென் றனைவோரும் சொல்வாரப்போ.

இன்னா ளிதுபோல மருந்துமில்லை யெங்கே போனாலு மகப்படாது
தின்னால் பத்தியம் யாதொன்றில்லை செலவுங் கிடையாது நமரோர்களை
யென்னுங் குலதெய்வ மிவரேயென்ன வெந்த நகரத்தி லுள்ளவரோ
அன்ன வரசனுக் குரைசெய்வோமென் றவர்க ளேகியே யறிவித்தார்கள்.

வஞ்சந் தானுள்ள ராஜனுமே மனந்தான் வெகுண்டவ னெழுந்துசீறி
விஞ்சையாகிய கலிமாத்தன்னை விளம்பி நோய்தீர்ந்த பாதிரியைப்
பஞ்சாப் பலத்துவேன் பார்மினென்று பல்லைக்கடித்தவன் படபடத்தே
தஞ்சமாய்வந்த சன்னாசெங்கே சகல பேர்களு மெழுமீனென்றான். (159)

படைகள் திரட்டியே பதினாயிரம் பாங்காய் வளைந்தார்கள் முஹியித்தீனை
யுடையோன் கிருபையா லொருகிஷ்தியை யுலரிப் படைமீதிற் கவிழ்ந்துப்போதி
லடையலா ரெல்லாம் கிஷ்திக்குள்ளா யரசனீங்கலாய் நிற்கும்நேர
மடைந்து மனங்களு முருகிவாடி யிறையோன் குதுபையும் போற்றிச் சொல்வான்.

பதம்.

மல்யில்லாதொரு சமர்செய்வந்தேன் வாசபோசரே
யிந்தவைய மீதிலே
தேசம்விளங்கும் சிகாமணியென்று சிந்தையிலறியேன்
மிகுசெல்வத் தேருவே
மானிடர்பயிர் ஜீவஜெந்தெல்லாம் வாழ்த்துநாதரே
பாதுகாக்கு நீதரே
அதிபதியென்று முகலமீதினி லானதெய்வமே
நாங்களேது செய்குவோம்
இந்தக் கிஷ்தியி லெனது ஜனங்களெவ் விதமாகுமோ
மதியா னறிகிலேன்
பாதம் பணிந்து பணிவிடை செய்தேன் பாரின் மீதிலே
யுங்கள்பாலி லாகவே.

தொங்கல்.

இந்த விதமாக அரசனவ னியம்பு மொழிகேட்டு முஹியித்தீனும்
அந்த மிலியவன் கிருபையாலே யபர்களுட கிஷ்தி யெடுக்கும்போதிற்
சந்திப்பாய் வந்தே சகலபேரும் தனியோன் குதுபொலி பாதம்போற்றிச்
சிந்தை பூரித்தே யரசனுடன் சிறந்த ஜனமெல்லாம் கலிமாச் சொன்னார்.

பதியி லிருக்கின்ற ஜனங்கள்முற்றும் பாங்கா யதைச்சேர்ந்த நாட்டார்களு
மதியி னழகான குதுபைபோற்றி மார்க்கந்தனிலானா ரேழுலட்சம்
விதியின் தொழுகையும் காலானதும் விளக்கந்தான் செய்தே முஹியித்தீனும்
புதிய மிகுருபும் கொத்துபாவும் புகழ்ச்சி யாகவே செய்வாரப்போ. (162)

த்ருக்கள் மிகவுள்ள பகுதாதினிற் சார்ந்தவியாபாரி யெழுபதையும்
திருக்க னுடைய குதறத்தொலி சிறந்த கடிதத்தால் வரவழைத்தே [வார்கள்
பெருக்கந்தானுள்ள ராசர்முன்னே பெரியோன் முஹியித்தீன் னுரைசெய்
தொறுக்கள் துகிலுடன் வந்தபேரைத் துசம்பு வளர்த்திடும் வணகயேதென்றார்.

உரைகள்தான் செய்வா ராசருமே யுண்மை முஹியித்தீன் பாதம்போற்றி
இறையோ னருள்பெற்ற நவமணியே யிஸ்லாந் துதிசெய்யு மணிவிளக்கே
மறையு மார்க்கமும் ஹலால்ஹறுமுக வாகு தெரியாத படியினாலே
தரையில் பகுதாது வியாபாரியின் சரக்குந் தொருவையும் கவர்ந்தடித்தோம்.

இப்போ தவர்களும் வந்ததாலே யெனது மனம்போலே பொருள்கிளீவேன்
தப்பிதம் செய்த பிழைகளெல்லாம் தனியோன் பொறுக்கவே துவாச்செய்வீர்கள்
துப்புர வுள்ள மதியேஎன்று சொல்லி யரசரு மனம்போலாகி
அப்போதே துகில் பலவர்ணங்க ளைந்துநா றெட்டகை தனிலேற்றியே.

சங்கை மிகச்செய்து வியாபாரிக்குந் தடஞ்சூழ் பகுதாது போங்களென்றார்
செங்கை யுடையதோர் அரசரோதச் சிறந்த வியாபாரி யெழுபதுபேர்
திங்கள் வதனத்தின் குதுபொலிதஞ் செந்தாமரைப்பாத மிகவும்போற்றித்
தங்கள் தொறுவுடன் வழிநடந்து தடத்தின் பகுதாது வந்துசேர்ந்தார்.

மல்லி மலர்வாசர் முஹியித்தீனும் வழுத்துவா ரப்போ தரசர்பாவில்
நல்லோர் ஹஜ்ஜுநாள் வருவதாலே நானும் பயணமக் காவுக்கென்றார்
எல்லாப் பெயர்களும் பாதம்போற்றி யிருதயமான நவமணியே
வல்லோன் முஹியித்தீ னுண்டகையே மலர்ப்பாதங் காண்ப தெந்தநாளோ.

ஹஜ்ஜுசெய்த காரணம்.

கண்ணின் மணியான ரத்தினமேஹக்க னருள்பெற்ற சுடர்மணியே
விண்ணோர் மிகப்போற்றும் தயாபரரே மேலோ னருளாற்போய் வருவீரென்றார்
மன்னர்தான் போற்று முஹியித்தீனும் வாகா விருதெல்லா மெடுத்தணைந்தே
தன்னின் பாதத்தின் குரட்டிலேறித் தஸ்த கிறுலிநடந்தாரப்போ. (168)

நடந்தே ஆதமா மலையில்வந்து நாயனருளாலே ஸியாறுச்செய்து
திடங்க ளாகிய தஸ்தகீறும் சிறந்த கடலோரம் வந்துசேர்ந்த
தடங்களாகிய தரைமீதினிற் றங்கள் முசல்லாவை தான்விரித்தே
யுடையோன் கிருபையா லாசைவையு முயர்ந்த பாய்மர மாகநாட்டி. (169)

சுக்கா னதுக்கான சக்கரமுந் துலங்குங் கோடாலி னங்கூரமாய்
மிக்க கயிற்றினால் மாறுகட்டி விளங்கும் புலித்தோலைப் பாய்த்தூக்கியே
தக்க பெரியவன் கிருபையாலும் சங்கையாகவே தானிருந்தார்
ஹக்கன் குதறத்தால் கப்பலோடிக் கண்டார் நகையின் பதியானதை. (170)

வந்தங் கிறங்கியே கரைமீதினில் வணக்கந்தான் செய்தே முஹியித்தீனும்
அந்த மாகிய துல்க்கருணை யதிபர் சிக்கந்தர் மாளிகையிற்
சந்தனந் தன்னை கரத்தா ளள்ளித் தஸ்த கீறுலி தானடித்தே
பந்த ரக்கதிர் போலிலங்கவாசருட கப்பற் றுனேறியே. (171)

திரைபி லதிகமாய்க் காற்றுவீசச் சிறந்த வங்கமுந் தானுடவே
இறையோன் குதரத்தா லொடுக்கிறங்க வியல்பாய்க் குதுபொலி பசியாறியே
மறையோர் போற்றிய முஹியித்தீனின் வங்கந்தா னோடி யிருப்பதாநாள்
தளையும் தான்கண்டார் சித்தாவையும் காரணருட விருதணைந்தே. (172)

காடுதனிலேதா னடக்குநேரம் கனத்தகுரலோசை வரலாகுமே
நாடுந் தவத்தார்கள் நவமணியே நபியா முஹம்மது பேரனாரே
வாடி மழங்குகிறேன் கிணற்றுக்குள்ளே வயது மிகவான கிழவனாருந்
தேடுவார்களை யொருவர்காணோந் தியக்கம் பனிரண்டு வருஷமென்றார். (173)

சத்தமது கேட்டு முஹியித்தீனும் தயங்குவ ருள்ள கிணற்றைநோக்கி
யித்தகையுடனிருப்பவரே யியம்ப முமதுட நாமமென்றார்
கத்தன் குதுபொலி வசனங்கேட்டுக் களறுவா ரப்போ கிணற்றுற்ளோறும்
சித்தமிகவுள்ள தஸ்தகீரே சிறந்த முஹம்மது பேரனாரே. (174)

எண்ணிக் கரையிறேன் கிணற்றுக்குள்ளே யேக னருள்பெற்ற மேலொலியே
விண்ணோர் துதிசெய்யு மணிவிளக்கே விளங்கு முஹியித்தீ னப்துல் காதி
றென்னைக் கரைசேர்ப்பா ரிலையென்றோத வேதுவறிந்துதான் முஹியித்தீனும்
தன்னின் கரத்திற் கரையேற்றியே சங்கையாகிய வசனமோதி. (175)

தக்கோ னருளினால் வருஷநாளிற் றுலங் தனிலுள்ள சுலுத்தானெல்லா
மிக்கபுகழான பாத்துஷாக்கள் விளங்கும் ஜனங்களோர் வனேகங்கோடி
மக்கந்தான் வந்தே யிருக்கும்போது வழங்கு மொருசத்தம் குதறத்தாக
ஹக்கன் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர் ஹஜ்ஜுதான் செய்ய வாராரென்றே.

குத்ரத் தாய்வரு மொழியைக்கேட்டு குதுபுமுஹியித்தீன் தமையும் நாடி
மதிபோலழகான சுல்தான்மார்கள் வையந் தனிலுள்ள பாதுஷாக்கள்
புதியோர் சிறுபாலர் முதலாயுள்ளார் முன்னாலேகுவா ரனேகங்கோடி
யெதிரா லாகிய முஹியித்தீன்றம் மிருபதம் போற்றிச் சகலோர்களும்.

புதியோர் னருளினா லழைத்துவந்து பூதங்கிணமதி போலாகவே
மதியி னழகான கருபத்துல்லா வந்தங் கிறங்கினார் முஹியித்தீனும்
பதியோர் தமக்கெல்லாம் ஹஜ்ஜுநேரம் பாங்காயொ குத்தாகுந்தருணத்திலே
அதிருமொழி சத்தங்குதரத்தாக அண்ணல்முஹியித்தீன் இமாம் செய்யென்றே.

மல்லி மலர்வாசர் ஹஜ்ஜுக்காக வாகத் தொழுவிக்கு நேரத்தினில்
எல்லாப் பரக்கத்து மிகவுண்டாகி யிறங்கு மழைமாரி சந்தனத்தால்
நல்லோர் முஹியித்தீ னப்துல் காதிர் நாதருடதவம் தானென்றோத
வல்லோன் றஹ்மத்து மிகவுண்டாக வானோர் யாவரும் முகந்துபோற்ற

தர்மம் வளர்ந்தேறப் புவிமீதினிற் ஷரிஅத்து மார்க்கம் பெருகிவாழ்க
வர்மம் வனவாச மதுசென்றேக வள்ளல் முஹம்மது தீன் துலங்க
அறமும் வளர்ந்தேர மக்கமீதி லழகுள்ள ஹஜ்ஜுமுடிந்த பின்னர்
அறத்தோர் யாவருங் குதுபைப்போற்றி யழகா யவரவர் சார்பிற் சார்ந்தார்.

மக்கந் தனிலேதான் முஹியித்தீனும் வாச ரிருந்தார்க ளொருவருடம்
மிக்க புகழாகச் சகலோர்களும் விரும்பி யுவப்பாக விருக்கும்நாளில்
தக்கோ னருளினால் மறுஹஜ்ஜுமே சங்கையாகவே முடிந்த பின்னர்
ஹக்க னுதவியால் கருபாவினிற் காரணர் தமைச் சூழ்ந்திருந்தார். (181)

அன்னகாலையி லப்துல்காதி றனேக ஹதீசுகள் சொல்லும்போதிற்
றன்னாற் பருந்துகள் நேகங்கூடிச் சத்தமிகுதமாய்க் கத்தும்போதிற்
லென்னும்குதுபொலி கோபத்தோடு மேறிட்டவைகளைப் பார்க்கும்நேர
முன்னா விழுந்தது பருந்துகூட்ட முதியோர் யாவரும் புதுமையானார். (182)

ஈதுபடி நிற்க நோயாளிக ளிலங்கு குதுபொலி முன்பில்வந்து
பாத தாமரை மிகவும் போற்றப் பறக்கும் பிணியெல்லாங் காற்றுப்போலே
ஆதிபெரியவன் கிருபையாலே யனைவோர் மகிழ்ச்சியா யிருக்கும்போதில்
மாதங் கொருபெண்ணாள் கிதும்த்தாக முஹியித்தீன் கதம்போற்றிச்சொல்வாள்.

எங்கள் முஹியித்தீ னாண்டகையே யிறையோ னருள்பெற்ற தயாபரரே
சங்கை பொருந்திய தஸ்தகீறே ஸையிதி ரஸூலின் பேரனாரே
பங்கை யக்கத் தவநிதியே பகரக் கேளுங்கள் நாயகமே
இங்க எஷறபி யேழுகோடித் திரவியமுள்ள சீமானுக்கே. (184)

மங்கள மாக மணமுடித்து மாதா பிதாவுமே கொடுத்திருந்தார்
சங்கையாகவே நானிருந்து தானின் றெடுத்தினும் பாலகியாள்
திங்கள்வதனமாய் பெண்கள்பத்தும் சிறக் யான்பெற்று வளர்த்துவந்தேன்
எங்கள் தனைப்போல திதிவந்தரா யிருக்கும்படியான மனைகள்மீதில். (185)

புவியி லொன்பது பெண்தாமைப் பெரியோ னுதவியால் மணமுடித்து
குவலய மீதிலிருக்கின்றார்கள் குழந்தையொரு செல்வி மனைவியிலுண்டு
கனவ மிகவாக்கிக் யென்கணவர் னெகந் தனக்கொரு ஆணில்லாமல்
தவங்கள் மிகச்செய்தும் ஆதிநாயன் தரவில்லை ஆணும் புவிமீதிலே. (186)

இன்னு ளென்னுட கணவனொரு மியம்ப லானது நாயகமே
பொன்னும் பொருள்களும் செல்வங்களும் புகழ்ச்சியாகவே கொடுத்தநாயன்
உன்னு லொருடாலர் பெறுவதங்கி குலகி கொருக்காது மில்லையென்றே
இன்னு மொருமாதை மணமுடிக்க வேந்த னிடத்திலே சொல்லலானார். (187)

அன்ன காலையில் யானுசொன்னே னருமை தானுள்ள பத்தாவுக்கே
சின்னஞ்சிறுசிலே யெனைவிவாகம் செய்தீர் பெண்பாலர் பத்துமீன்றேன்
மன்ன ராகிய கணவனாரே மனந்தான் சபூர்செய்தே யிருந்தீராகில்
இன்னிப் பெருவதிற் காண்பாலந்த னென்றே யுறுதியாய்நான் சொல்லினேன்.

பதம்.

சங்கை யொருவருஷம் யானும் சண்டாளி சொன்னபடி
சங்கையும் ஆச்சுதென்றே மணந்தான்செய்ய வேணுகிறார்

தான் செய்தாலவர் தாலமீதினிலே
நானென்ன செய்வே னிலந்தனில்

நாயனே அறிவானெந்த
னட்டத்தின் மதியே.

பத்தெனப் பாலகியும் யானும் பெற்றதே பெண்குழந்தை
பெற்றதும் பெண்குழந்தை அஃதெத்தகையின் விதியோ

யெத்தகையின் விதியா னறிகிலேன்
பத்தினி பாத்திமா பாலரேயுங்கள்

பாதமும் பணிந்தேன்
இந்த பாருலகினிலே.

எந்தனிட கணவரென்னை யிப்பவே தூஷணித்தார்
இப்பவே தூஷணித்தால் யானுமெப்படிப் பிழைப்பேன்

எப்படி நானிருப்பே னவரிடம்
தப்பித வார்த்தைகள் தான்மிகப் பேசுகிறார்

தாரணி தனிலே யெங்கும்
தங்கத்தின் மெருவே.

தாலமீதினிலே யெங்கும் தகுந்த காரணரே
பாலருதிப்பதற்கு முகம்பார்த்தருள் புரிவீர்

பார்த்தருள்வீர்கள் பாரின்மீதிலே
கார்த்திடு மெங்கள் ஹக்கவனொலியே

கதமும்யான் பணிந்தேன்
ஆதிகாரண ரொலியே.

தொங்கல்.

பாதங் கழுகிற வசனந்தன்னை வாசர்தான் கேட்டுத் தயவுண்டாகிற்
சோதி பெரியோனே யாகுதாயே துயிலு ணில்லாத் துய்யவனே
யோதுவகை யென்று ரிம்மாதுக் கினிமேற்கிடையாது பாலனென்றான்
ஆதி ரஹ்மான் பொருபெண்ணைத்தா னுண ரிருவர்க்குக் கொடுநீயென்றார்

அந்த மொழிகேட் டாதி நாயக நருளுவா னப்போ குதுபொலிக்கே
பெந்த னருஷிலே துயிங்கோவே யானுங் கொடுத்தேனென் றருள்புரிந்தான்
அந்த மொழிகேட்டு வலியுல்லாவும் அருளினா றப்போ மாதுப்பாலில்
யுந்தன் மனையேகிப் பாலகரை யுரிமை யுடன்வைத்தே தாழ்மினென்றார்.

அன்ன நடைமாதும் சகலோர்களு மவசரத் தேகிப் பார்க்கும்போதிற்
சொன்ன மொழிபோலு மாண்பாலனுந் துலங்கும் படியான புதுமைகண்டே
யென்னு மிறையவன் கிருபையாலே யிலங்கு முஹியித்தீன் காரணத்தை
மண்ணிலங்தனிற் சொல்லொணாது வல்லோ னருள்பெற்ற வொலிதானென்றார்

சீமா னவருடன் தேவியரும் சிறந்த பாலகரை மிகவும்போற்றிக்
கோமா னருள்பெற்ற குது பொலியா குவல யத்திலே கிடைத்ததென்று
ஈமா னுடனே தான் லட்சங் காசங் கெளியோர்க் குமராளி தங்கட் கீந்தே
சாமர்த் தியம்செய்த பொருளுக்கெல்லாம் தகுந்த பாலரென றின்புற்றார்.

(கருபத்துல்லாவை வலஞ்சுற்றுங் காரணம்.)

ககனத் தமரோர்கள் மிகவும்போற்றக் காதிர்முஹியித்தீ னிருக்குநாளில்
ஜெகமேல் மானிடர்க ளழிந்திடாமற் சிறந்த கருபாவை வலமுஞ்சுற்ற
அகத்தில் நினைத்துதா னிருக்குநாளி லாதி பெரியவன் கிருபையாலே
சுகத்தி லுதிப்பானே வெள்ளிராவிற் றுலங்கு முஹியித்தீன் தாமெழுந்தே.

சாமந்தனிலேதான் கருபாச்சுற்றித் தஸ்த கீரொலி வருமந்நேரம்
சோம னழகான வொருமயிலாள் சுற்ற வவர்முன்னே அவரமேகக்
கோமா னருள்பெற்ற குதுபுகண்டு குயிலா ளியம்புவீர் வரலாறென்றார்
ஈமா னுடையவள் மிகவும்போற்றி யியம்புவா ளப்போ தொலிகள்பாலில்.

நானு மிருப்பதிந் கிருக்குதேசம் நாம மானதும் ஸலைகாபீவி
மானுன் துயரங்கள் சொல்லக்கேளும் வள்ளல் முஹியித்தீ னுண்டகையே

தேனாரு மெந்தன் கணவரோடும் செல்வத் துடனேயா னிருக்கும்நாளி
லேனார் கடைமாதர் பாதம்போற்றி யிறஸூல் முஹம்மது பேர்னாரே. (195)

பெண்ணொன் றிருந்ததே யென்பாலகி பெலவானிடத்திலே மனஞ்செய்வித்தேன்
பின்னாற்பிறந்தது மூன்றுபாலர் பெரியோனருளென்று நினைத்திருந்தேன்
விண்ணோர்போற்றிடுந் துல்ஹஜ்ஜிலே விரும்பியொருகிடாய் குறுபான்செய்தோம்
கண்ணுக்குவப்பான வென்கணவர் கறியை யறிந்துகொண் டவரிருந்தார்.

அன்னகாலை நான் குடல்வக்கவே யடுப்பிற் சுடுதண்ணீர் வைப்பதானேன்
என்னு மகனான இளையபால னிருந்த தமையனைக் கேட்கலானான்
இன்னாட் குறுபானாய்கிடாயறுத்தவியல்பைநமக்கோதும் தமையனென்றான்
தன்னா லிருபேரும் பேசிக்கொண்டே தகுந்தவரிவாளு மெடுத்தேகியே. (197)

வந்தங் கிருவரு மறைவாய் நின்றுவகையைக் கேட்டோனைக் கரங்கால்கட்டித்
தந்திரஞ் சொல்லிச் சாய்த்தவனைத் தகப்பன் செய்திடு குறுபானென்றே
இந்த கழுத்திலே வைத்தேன்கத்தி யிழுத்தேன் பாரென்று மிருத்திவிட்டான்
அந்த நேரமே யிளையபால னழகாய்ச் ஷகிதாகிக் கிடக்கும்போதில். (198)

தமா ஷாகவே மனையில்வந்து சாற்றுவானப்போ மூத்தபாலன்
அம்மா குறுபானும் கொடுத்தேனிப்போ தருமையாய்த் தம்பி சிறுபாலனைச்
சும்மா நீங்களும் வந்துபாரும் துலங்குதே ரத்த சோரியென்றான்
தம்பி யெனக்கூவி நாங்களேகித் தந்தை தாயாரும் பார்க்கும்போதில். (199)

தானாய் ஷகிதாகிக் கிடப்பதையும் தந்தைதாய் கண்டு மதிமறந்தோம்
தோனா மதியில்லாப் பாலனென்றே துரத்த அவனையும் தகப்பனார்தான்
கானற் காட்டினி லவனோடிடக் கண்டோ ரோர்நாயும் பிடித்திழுத்தே
தானா யதுகண்டு கிரியிலேறித் தகப்பன் தயங்கியே யிருந்திருந்தார். (200)

விதியோ விஃதென்று ஜனத்துடனே வேகத்துடன் தூக்கி மனையில்வந்தோம்
மதிக லறியாத சிறுபாலகன் வாக்குங் குடல்வென்னீர் தனில்விழுந்தே
யெதுவா யிறந்துபோய்க் கிடப்பதைக்கண் டெந்தன் மனங்களு முருகிவாடிப்
பதியின் மூவரை யடக்கஞ்செய்து பாரி லழுதுநா னிருக்குநேரம். (201)

இந்த விதியெல்லாங் கேட்டமக ளிடைந்து முகம்வாடி யழுதுவந்தாள்
அந்த நேரத்திலே மயக்கங்கண்டு மரண மடைந்தாளே யென்பாலகி
அந்த நேரமே யானுமேகி யவன்தன் புறமென்றே யடக்கஞ்செய்தே
யெந்தன் மனம்போலேசெலவுசெய்தே யெல்லாப்பெயருக்குஞ் சடங்குசெய்தேன்.

இனிமே லிறைவன் தவக்கலென்றே யிருந்த பொருளெல்லாம்விலைக்குவிற்று
கணக்கில்யான் பார்க்க நாலுலட்சங்காசு அஷறபி யதனையெல்லாம்
களிவா யொளியோர்க்கும் குமராளிக்கும் காத்தாலளித்துத்தான் முடிந்தபின்பு
மனக்க ணுடையவன் தனையும்போற்றி வந்து கருபாவி லிருக்கலானேன்.

மிக்க புகழான தயாபரரே மீறான் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
ஹக்க னுதவியா ளுங்கள்பாதம் கண்டே னென்னுட கவலைநீங்க
வெற்கே நலவாக்குந் தருவிரென்று மிருகத முத்தி நின்றாள்மாது
தக்கோ னருள்பெற்ற தஸ்தகீறு சங்கையுடன் மாதுக் குரைசெய்வாரே.

எல்லாம் சோதித்த வல்லநாய னின்பந் தருகுவான் சுவர்க்கபதி
நல்லோர் முஹம்மது நபிமகளார் நாச்சியார் தம்மிசை ஷபா அத்தாவீர்
வல்லோன் கிருபையா லேகுமென்று வந்த அரவமே நீயாரென்றார்
அல்லா அருளினல் வந்தேனென்று மடிகள்தான் போற்றி யருளுந்தானே.

மதியா லிறையோனை யோராயிரம் வருஷந் தானுக வணக்கஞ்செய்தே
யுதவி யெனக்கென்ன வென்றுகேட்ட னுடையோ னருளிய வசனங்களும்
குதுபு முஹியித்தீன் பதங்கள் போற்றிக் குவல யந்தனி லிருநீயென்றான்
பதிலுத் தாரங்க னருள்புரிவீர் வள்ளல் முஹியித்தீ னேயென்பீரே. (206)

அந்த மொழிகேட்டு முஹியித்தீனு மருளுவா ரப்போ தமுர்தம்போலே
சிந்தை யுவந்துதான் வந்தபாம்பே திருக்கண் ணுடையவன் கிருபையினு
லெந்த நாளினுந் தவக்கல்செய்தே யிருமென் றோதினுக் குதுபொலியும்
கந்த சத்துரு நாகந்தானும் கண்கொள் ளாததோ ருவகைபொங்கி. (207)

கான கந்தினி லஃதேகிடக் காதிர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
வானின் மதிபோலே கருபாச்சுற்றி வாயிலில் வந்தங் கிருக்கும்போதிற்
றூனோன் கிருபையால் பஜிர்தொழுதுசங்கத் தார்க்கெல்லாம் பயணஞ்சொல்லி
தோனும் விருதெல்லா மெடுத்தணிந்தே துலங்கும் பாதத்தின் குறட்டிலேறி. (208)

மதீனத்துக்கேகிய காரணம்.

மதினந் தனைநாடி முஹியித்தீனும் வாகாய் நடந்துதான் றவுலாவந்து
புதியோன் கிருபையால் ஸியாறத்தாகிப் புகழ்சேர் வணக்கமுஞ்செய்தேநீதர்
நதியை வரவழைத் திடுங்காரணர் நல்லோர் முஹம்மது நபியைவாழ்த்தி
மதினத் தெருவீதி வருகும்போது மணக்கு மழைமாரி சந்தனத்தால். (209)

புதுமைதனைக்கண்டே தீனோரெல்லாம் புகழ்சேர் முஹியித்தீன் வந்தாரென்று
நதிபோற் பெருக்கமாயாரும்வந்து நாதருடபாத மிகவும்போற்றி
முதியோர் யாவரு மருங்குசூழ முஹியித்தீ னொலி தமையழைத்தே
மதிபோ லழகன் மிகுறுபிடை வைத்தே யாவரும் சூழ்ந்திருந்தார். (210)

மார்க்கநெறி நீத மிகவுமோதி வந்த பெயர்களின் பிணிகள்நீக்கி
யார்க்கு நல்வர்க்கங்கொடுத்தேகியே யண்ணல் முஹியித்தீன் பயணஞ்சொல்லி
யோர்க்கை யுடனல்ல விருதணிந்தே யிறஸூல் முஹம்மது நபியை போற்றித்
தீர்க்கமுடன் பாத குறட்டிலேறிச் சிறந்த குதுபொலி நடக்கலானார். (211)

நடந்து கானகங் கடந்துநாதர் நானிலமுள்ள சித்தாவந்தே
நடத்தின் கடலிலேறி முசல்லாவையுஞ் சங்கை யாகவே தான்விரித்தே
யிடத்தி லிருக்கின்ற விருதுகளா லியற்றி வங்கமுந் தானேறியே
யுடையோன் கிருபையாற் பாய்விரித்தே யுவரி தனிலேதான் கப்பலோட,

வல்லோ னருளாலே யொடுங்கிறங்க வாசர் பசியாறி யிருக்கும்போது
நல்லோர் காற்றுதான் மிகவீசவே நாதர் முஹியித்தீன் கப்பலோடி
அல்லா பெரியவன் கிருபையாலே யண்ணல் பகுதாதுத் தேசங்கண்டார்
நல்லோ ரைதகளின் கரையிலாகி ஹக்கன் கொடுத்திடும் விருதணிந்தே. (213)

வந்தார் பகுதாதுத் தேசமீதில் வள்ளல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
சந்தனமாரி கமகமெனச் சகல ஜனங்களும் பெருக்கமானார்
அந்த மிலியவன் குதுபொலிதன் னழகு பொருந்திய பாதம்போற்றி
யெந்த ராசரும் வந்துகாண்க விருந்தார் மனை மீதில் மதிபோலவே. (214)

தந்தை தாயாரு மகனைமுற்றித் தழுவி யுகந்துதான் மிகவும்வாழ்த்தி
யெந்தன் கனியான மணிவிளக்கே யெங்க ளின்மன மகிழ்ச்சியாக
வந்ததே போது மென்கனியே வள்ளல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
சிந்தை பூரித்தோம் நாங்களென்று சிறந்த பாலரைப் போற்றிசெய்தார்.

மயித்துக் குயிர்கொடுத்த காரணம்.

அந்த நேரத்திற் சிலபேர்களு மனேக கூட்டமா யொருமாதோடும்
வந்து சலாஞ்சொல்லி குதுபாவினில் வழுத்து வாரவர் வணக்கமாக
இந்த மயில்மாது பிடிவாதத்தை யியம்பத்தான் கேட்டு மதிகொடுங்கள்
சந்த்ர வதனத்தின் தயாபரரே சங்கை பொருந்திய வொலியேயென்றார்.

திங்க ளழகான அப்துல்காதிர் செப்புவா ரப்போ மயிலைநோக்கி
உங்க ளழகையின் பிடிவாதத்தை யுரையுமெனச் சொல்ல மாதுசொல்வா
ளெங்க முஹியித்தீ னுண்டகையே யிந்தப் பகுதாதுத் தேசமீதிற்
றங்க அஷறபி யாலுலட்சம் சாமார்த்தியஞ் செய்த ரென்கணவர். (217)

எனது பத்தாவும் யானுமாக வின்பமுடனே தா னிருக்குநாளில்
மனம்போலொருபாலா னிறைகொடுத்தான் வைத்து வளர்த்தனம் புவிமீதிலே
யினிதாய் மகனையு மோதவைத்தோ மில்முந் தான்கற்றே ஆலிமாகித்
தனது தேகமும் பிரகாசிக்கத் தங்கும் வயதுதான் பதினாறுனன். (218)

மணங்கள் தான்செய்ய முகூர்த்தம்வைத்து மகிழ்வுட நாங்களிருக்கும்போதி
லினங்கள் யாவருங் கண்ணீர்விட வெனது கணவரும் பதவி சேர்ந்தார்
மனதில் விசனமு மிகவுண்டாகி மாதம் நாலாச்சு மணிவிளக்கே
கணதி பொருந்திய மகனுருக்குக் கலியாணம் செய்ய மனதிலெண்ணி. (219)

யந்தர் சோடனை மிகவும்செய்து பாங்கா யிருந்தெல்லா முடிந்தபின்னர்
எந்தன் மனம்போல யென்பாலகர்க் கிலங்கு முடிமைகள் மிகவும்பூண்டு
கந்த ரங்களு சோடித்துக் களரிக் கூட்டமாயிருக்கும்போதி
லெந்த விதத்தாலோ மயக்கங்கண்டங் கிறந்தான் மகனுமே புவிமீதிலே.

நலமா மகனையு வளர்த்தருமை நாய னறிகுவா னென்குதுபே
பலனோ வெனதுட பாக்கியமோ பதறு தேவயி தின்றதாலே
குலமான் யானுமே யுலகத்திலே கோடானு கோடிபேர் சொன்னாலுந்தான்
தலதா யடக்கின்ற கபுறுக்குள்ளே தனித்து மகனுட னிருப்பேனென்றாள்.

அந்தநேரத்தி லப்துல்காதிர் ஆதி யிடமிருசூரத்தை யேந்தி
யெந்தன் றஹ்மானே யாகுதாயே யிவள் தன் மகனுக்கிங் குயிர்விடென்றார்
உந்தன் மனம்போல கொடுத்தானென்று னுரைப்பார் முஹியித்தீனப்துல்காதிர்
சிந்தை கலங்கிய மடமயிலே செல்வ னுயிர்வந்தே யெழுந்தானினி. (222)

உங்கள் மனம்போலப் பவனிசெய்தே யுடையோன் கிருபையால் விவாகஞ்செய்வின்
செஞ்சை யுளமாதே சதக்காயீந்து செல்வத் துடனீயு மிருமென்றார்

நங்கை யாருட மனங்குளிர்ந்து நல்லோர்பாதங்க டன்னைப்போற்றி
சங்கை யுடன்வந்து மகனைமுற்றிச் சடிலந் தனில்வைத்து பவனியாகி. (223)

பகுதாதினிலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் வந்தங் கிருந்துதான் மணமுடிக்கச்
ஜெகமேல் முஹியித்தீன் காரணங்கள் சிறந்த பெரியவன் கிருபையென்று
சகல ஜனங்களு மனமுவந்து சார்ந்தே யவரவர் சாபிலானார்
சுகம தாகவே மயில்மாதரும் துலங்கு மகனாரும் பெண்ணுமாக. (224)

நாயன் கிருபையின் பறக்கத்தாலே நல்லோர் சதகாவு மிகவுமீந்து
தூய பெரியவன் தன்னையும்போற்றித் துய்ய முஹியித்தீன் கிருபையென்றே
நேய முடனே தா னிருக்குநாளில் நீதர் குதுபொலி மிகுருபேகி
நாய னருளினால் வணக்கஞ்செய்தே நாட்ட மாகவே யிருக்கும்போதில்.

முஹியித்தீ னப்துல்காதிரவர்கள் அல்லாஹுத் தஆலாவினுத்திரவின்படி மஹல்லதீவுக்கேகி யிஸ்லாமாக்கிய காரணம்.

தொங்கல்.

ஆதம்படைத்திடும் ஆதிநாய னருளுவா னப்போ தருமையாகத்
தால மீதினி லறுபத்திநாள் சார்ந்தங்கிருக்கின்ற மஹல்லதீவிற்
கோல மாயொரு தேவுக்காகக் கொண்டா ளீமானுக் குபிரோவரெல்லாம்
நாலாம் வேதமு முறிந்திடாமல் நல்லோர் ஞானமும் தோற்றிடாமல். (226)

புத்தை வணங்குகின்ற காபிர்களைப் புகட்டி மதிகளு மிகப்போதித்துச்
சுத்த மாகியதீனிலாக்கித் துடுக்கார் மலைதேவைப் பிடித்தடைத்து
வெற்றி யுடன்வாரு முஹியித்தீனே விளங்க மெனதுட கனியேயென்றான்
முத்தி னெழிலான அப்துல்காதிர் முதலோ னுரைகேட்டு மொழியலானார்.

அலையின் கடலேழு மிரங்கினுலு மனங்க ளிரங்காத மஹல்லதீவார்
தலங்கள் நானேகி யிஸ்லாமாக்கத் தனித்தே யுரைசெய்தா யாகுதாயே
பலன்க ளாகநான் கேட்டகேள்விப் பாரில் றஹுமானீ கொடுப்பதானால்
நலமாத் தீவேகித் தீனுண்டாக்கி நானு வருகிறேன் பகுதாதென்றார். (228)

அந்தமில் ஹக்க னிதுசொல்லக்கேட்டருளுவான் குதுபொலிக் கமுதம்போலே
தந்தேன் பரக்கத்துங் கேட்டகேள்வி சங்கை யாகவே நடவுமென்றான்
சிந்தை யுவந்துதான் முஹியித்தீனும் சிறந்த பெரியவன் தன்னைப்போற்றி
வந்தே மனைமீதி றப்துல்காதிர் மதிபோ லிருந்தா னுரைசெய்தாரே. (229)

தந்தை தாயாரே யெனைவளர்த்த தனியோன் னுத்தாரங் கொடுத்ததாலே
யிந்த நேரமே யான்பயண மிசுலாந் தானாக மஹல்லதீவு
சிந்தை மகிழ்வுட னிறையைப்போற்றிச் சிறந்த வுத்தரங் கொடுமென்றோத
தந்தை தாயாரு மனங்கனிந்து தன்மை யாகவே யுரைசெய்வார். (230)

எல்லா வொலிமார்க்கு மேலொலியே யெங்கள் கனியான நவமணியே
பொல்லாக் குபிரோர்கள் மஹல்லதீவார் போனால் விடுவாரோ வென்பாலரே.
வல்லோ னுத்தார மானதாலே மாதா பிதாமன மயங்குதிப்போ
அல்லா பெரியவன் கிருபையாலே யருமையுட னேகி வருவீரென்றார். (231)

அந்த காலையிற் சகலபேர்க்கு மமுதமது போலப் பயணங்கூறி
மின்னும் பிரசாசு விருந்தணைந்து விளங்கும் சீர்பாதக் குறட்டிலேறி
மன்னர் போற்றிடு முஹியித்தீனும் பகுதாது விட்டுதா னீங்கியே
யென்று மிறையவன் கிருபையாலே யிலங்கும் பாதத்தி னடியொன்றுக்கே.

காதவழி யாகக் குறுகலாகும் கத்தா பெரியவன் குதரத்தாக
நாதர் வரும்போது கானகத்தில் நளினமாய் வந்தே விலங்கினங்கள்
பாதம் பணிந்துநாம் ஸலாம்கூறியே பாங்காய் வணங்கியே அவைகளேக
ஆதவனேகி யடைந்தபோதங் கதிக வனக்காடு மெதிரானதே. (233)

மிருந்த வணக்கத்தில் இரவில் நடந்த காரணம்.

மாலையாகிய நேரம்வந்து மைய்யி னிருளாக வனவா சத்தில்
வாலைக் கதிர்போல முஹியித்தீனும் வணக்கந்தான் செய்தங் கிருக்குநேரம்
சூலாயுதமேந்தி வேதாளங்கள் சுற்றி வந்தே வாரிபோலாய்
நாலுவி தமாகப் பூதம் ஜின்கள் நடனத்துடன்வரும் கொள்ளிருவாய்ப்பேய்.

சண்டமாருதம் போலாகவே சத்த மலறியே வேதாளங்கள்
மண்டலங்களுங் கிடுகிடென்ன வந்து வளைந்ததே நாலுதிக்கும்
கொண்ட லதுபோல யொருமுனியும் குலுங்கச் சிரித்ததே பல்லைக்காட்டி
வண்டத் தனத்துடன் முன்னேவந்து வழுத்து முஹியித்தீன் சமுகத்திலே.

இந்த வனத்திலே தவங்கள்செய்ய வெப்படி வந்தீர் தவநீதரே
சொந்த வனவாச மெங்களுக்கே தூய்மை யுள்ளநீங்கள் வரலாகுமோ
சந்திப் பானதை யறிவோமென்று சத்தங் காரடி போலதிர்ந்தே
வாது கூட்டத்தை குதுபுகண்டு வல்லபெரியவ னுளனென் றெண்ணி. (236)

எடுத்தங் கேகினார் கோடாலியு மொழில தாகிய சக்கரமும்
அடுத்தே யேவினார் தோட்டாவையும் அலற அடித்தே வேதாளத்தைத்
தொடுத்த நோய்களைச் செவுத்தாடையிற் சுற்றி நொறுக்கித்தே திருச்சக்கரக்
கடுத்த கூழியின் காலிகளைக் கதற மிகத்தாக்கும் சோட்டாத்தடி. (237)

இந்த விதமாக மிகத்தாக்கவே யெடுத்ததே யோட்டம் வேதாளங்கள்
வந்தகாற றெல்லா மறைவாகிட வாசல்பால் வந்தே ஆயுதங்கள்
சந்தர ணதுபோல தானிருக்கத் தனியோன் முஹியித்தீன் வணக்கம்செய்தார்
அந்த நேரத்தி லொருநாகந்தா னப்துல்காதிரின் சமுகம்வந்தே. (238)

நாகமது பாயும் துடையிலேறி நல்லோர் குதுபொலி கழுத்திற்சுற்ற
வேக ஞெலிதாமும் சர்லம்கொடுத்தே யியம்பாய் நாகத்தைப்பார்க்கும்போது
யூகந் தெரியாம லஃதேகிடயுடையோன் முஹியித்தீ னிருக்குநேரம்
வாகனுகவே யொருவர்வந்து வணக்கமாய் நின்று ஸலாமுங்கூறி. (239)

சங்கையாகவும் குதுபின்பாதம் தானே மிகப்போற்றியுரை செய்குவார்
தங்கள் துடையிலே தானேறியே தடவாய்க் கழுத்திலே சுற்றிப்பாம்பு
எங்கே யிருப்பென்றும் நினைக்கவேண்டாம் யான்தான் முஹியித்தீன் ஞண்டகையே
தங்கள்போ லானபெரியோர்களைத் தவத்திற் சோதனை யானும்பார்த்தேன். (240)

ஒருவ ராகிலும் அரவத்துக்கங் குள்ளங் களங்காம லிருக்கவில்லை
மருவின் மலர்வாசர் பயமில்லாமல் வணக்கந்தான் செய்த படியினாலே
தரையி லிருக்கின்ற காற்றுக்கெல்லாம் தலைமைக் காரனும் நானாவதால்
வறையோர் போற்றியே முஹியித்தீனே வாசம் பொருந்திய மணிவிளக்கே.

தேசன் தனிலுள்ள ஷயித்தானுகள் ஜின்கள் வேதாளம் பலகாற்றுமே
வாசரே யுங்க ளடிமைநாங்கள் மனதி லிருதய மானோனென்றும்
நேச ருடபாக மிகப்போற்றியே நேர்மை யாகவே ஜின்னேகிட
ஹாஜத் தாகிய வணக்கஞ்செய்து காதிர் முஹியித்தீன் மிருதணைந்தே. (242)

மல்லி மலர்வாசர் முஹியித்தீனா மலரின் பாதத்தைக் குறட்டிலேற்றி
வல்லோன் கிருபையால் வழிநடந்து வனவாசம்விட்டுத் தானேகியே
யெல்லாப் பரகத்தும் வளர்ந்தேறவே யிறஸூல் முஹம்மதுபேரனாரும்
அல்லா பெரியவ னருளினாலே ளழகாய் மிசுர்மா நகரம்வந்தார். (243)

வந்து மிசுருபி னப்துல்காதிர் வடிவார் முசல்லாவைத் தான்விரித்தே
அந்த மிலியந்த விருதையெல்லா மழகாய் முன்வைத்தே குதுபொலியும்
சிந்தை யுவந்தவ ரிறையைப்போற்றிச் சிறந்த கிசுருபில் தானிருந்தே
மந்த ரக்கதிர் போலிலங்க மஹரிபுத் தொழு திருக்கும்போதில். (244)

பனிரண்டாண்டு போன கப்பலை வரவழைத்த காரணம்.

பெருக்கமாய் வந்து தொழுதோரெல்லாம் பேசா தெழுந்தவர் சாபிலேகத்
திருக்க னுடையவன் குதுபொலியும் சிறந்த மனந்தனி லெண்ணலானா
ரிருக்குமிசுர் நாட்டாச் சகலோர்களு மேழை மிசிக்கினை விசாரியாத
வுருக்கமதில்லாத் தீனோரென்றெ யுடையோன் முஹியித்தீன் கோபமானார்.

ஓங்கும் கோபத்தால் வானம்பூமி யுடையோ னருஷொடு குருசுலவாகும்
பாங்காய் கிடுகிடுத் தலையைக்கண்டு படைத்த பெரியவன் சத்தமான
தங்கள் மனதிலேகோபம் வேண்டாம்சங்கை பொருந்திய முஹியித்தீனே
கோன்கள் மிகப்போற்றும் தஸ்தகீரே குதுபுல் லகுத்தாயே யென்கனியே.

சிந்தை துலங்கிய வணக்கஞ்செய்யும் சிறந்த பாத்திமா நாச்சியார்க்கு
மெந்தன் மனம்போல நபியிறஸூல் விசைந்து தரிசனங்கொடுத்தநாடு
வந்த கோபத்தைச் சபருசெய்வீர் வள்ளல் முஹியித்தீனவரே
யந்த மிலியவனோடுசருந்தி அண்ணலே நீவிரும்பி னென்றான். (247)

ஜெகமேல் முஹியித்தீன் சபூறுசெய்து சிறந்த வாசத்தி னோடுக்கறிந்து
மகுழு தவர் பேரர் வணக்கமாகி வாகாநடுச்சாம நேரமதிற்
ககன மிருந்தானுறங்குமான கனத்த வுருதெலா மெடுத்தணிந்து
சுகமதாய்ப் பாத குறட்டிலேறித் துலங்கு முஹியித்தீ னடந்தாரப்போ. (248)

நடந்து மிசிறுமா நகரமீதில் நகரசோதனை பார்க்கும்போதிலே
தடம்போல் பாடங்கள் மதிபோலாகச் சரியா யிலங்கக்கண்டார்
திடமா யொருவீட்டுக் கெழுகோடி சிறந்தம் கிலங்கிய மாளிகையும்
கடந்த கொடிக்கொரு ஓநாய்தன்னைக்கட்டி யிருக்கிற விதமுங்கண்டார்.

கண்ட ஓநாய்தான் கடிக்குமென்றே கருத்தில் நினைத்தார்கள் தஸ்தகீறும்
அண்டர்கோன் போற்றும்ஆதிசெல்வா னருமைதானுள்ள வெங்குதுபே
யென்று முடையவன் கிருபையருளிக்க நாயுமமை கடிக்குமோதான்
மண்டில முள்ள மிசுறுபதி வள்ளே பார்த்தங் கேகுமென்றான். (250)

சித்த மிகவுள்ள தஸ்தகீறும் சிறந்த வீதிகள் பார்க்கும்போதி
லொத்தைக் குரலான யொப்பாரியா யொருஅம்மை யங்கன மழுதிருந்தாள்
சுத்தமாவதே சவமென்றுந் தனியோன் முஹியித்தீன் மனதிலெண்ணிச்
சுத்தமானவன் கிருபையாலே கண்ட சவனங்கள் தீர்ப்போமென்றும். (251)

சவன மிகவைத்தே யழுதாள்மனை காதிர் முஹியித்தீன் வந்தேசொல்வார்
தவனம் பெரிதாக விருக்குதம்மா தாயே கிழவிநீர் தண்ணீர் தாரும்
புவன மீதினில் மிஸ்கீன்தாயே பொருக்கு திலைத்தாக மம்மையாரே
சுவனந்தருகுவா னதிநாயன் துலங்கும் பாணியும் கொணமினென்றார். (252)

அந்தமொழி கேட்டுங் கம்மையாளு மங்க மிகவாகவே கோபமாகி
யெந்தவூர் காணு மிஸ்கீனாரே யானு மழுகிற காலத்திலே
யிந்தச் சமயத்திற் றண்ணீர்கேட்ட யார்காணுமக்கிந்த மதிசொன்னார்கள்
விந்தை யாகிய மிஸ்கீனாரே விளங்கு நீலாற்றுக் கேகுமென்றாள். (253)

கவனக்குதுபொலி துலக்கமாகச் சொல்லுவா ரப்போ தமூர்தம் போலே
தவனம் பெரிதம்மா விப்போதிலே தண்ணீர் கொண்டுவந்து தராவிட்டால்
புவனமீ துள்ள வுன்மனையிற் போட்டு முஸல்லாவில் நானிருப்பேன்
கவனமாகவே போய்ப்பாரியிற் கணக்காய் வருஷங்க ளேழானாலும். (254)

உந்தின் கரத்தாலே தண்ணீர்வாங்கி யுடல்தான் குளிரவே பசியுமாறி
யெந்தன் முஸல்லாவு மெடுத்தேகுவே னில்லா திருக்கிலோகிழவியாரே
தந்திரங்களை யறிந்துபார்ப்போம் சலிப்பைநீ சொல்லி அழுமென்றாரே
அந்தமொரு கேட்டங் கம்மையாரு மருளுவா ளப்போ குதுபுபாலில். (255)

வாது செய்துநீர் தண்ணீர்கேட்டீர் வருஷம் பனிரண்டு தான்சென்றாலு
மோதுக் காரண மோர்தினாலு முமக்குநான் தண்ணீர் தரவுமாட்டே
னேது மெனது குணபாகத்தை யிருந்து பாருங்கா ணறிவீரென்றும்
பூதலந்தனி விருப்பவரே போதுமெனச் சொல்லி யழுதனளே. (256)

அந்த நேரத்தி லகவல்கேட்ட அடுத்தமனையாளும் சமுகவந்தே
யெந்தவூர் பாவா மிஸ்கீனாரே யெழுந்தே யெனதுட மனையில்வாரும்
உந்தன் பசியாற்றி விடுவேனென்றா ளுரைப்பார் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
யெந்தன் துணையான மயிலரசே யியம்புறேன் கேட்பா யோர்மையோடே.

மீரா முஹியித்தீன் தவனந்தீர விருத்தை யாள்பனி கரத்திலீந்தால்
நேராய் பசியாறி யானேகுவே னிகழ்த்தநீ வேண்டா நேரிழையே
பூராய் வருஷங்க ளேழானாலும் போட்ட முசல்லாவை யெடுக்கமாட்டே
தாரா தரமுள்ள கிழவியாலே தண்ணீர் கொடுத்தாகந் தீரவென்றார். (258)

அந்த நேரமே யடுத்தவீட்டா னவள்தான் கரத்தாலே யொருபாத்திரம்
சத்தா னெழிலாகத் தானெடுத்த தண்ணீர் கொண்டுவந்து கிழவிக்கிய
விந்தை யாகிய அம்மைவாங்கி மீறான் முஹியித்தீன் கரத்திலீந்தே
யெந்தவூர் காணும் பரதேசியே யிந்தபிடிவாத முமக்கேனென்றாள். (259)

திங்கள் வதனத்தார் முஹியித்தீனும் செப்புவா ரப்போ தருமையாக
வுங்கள் சலிப்பென்ன அம்மையாரே யுரையு மெனக் கேட்டார் குதுபுநாதர்

பங்கறை யான கிழவியாளும் பகருவா ளப்போ தழுகையோடும்
சங்கை பொருந்திய வென்மகனும் சரக்கு முந்நூறு பேருமாக. (260)

வங்கந்தனி லேற்றிக் கத்தாவாகி வாகாய்ச் சரக்கெல்லாம் விலைக்குவிற்றே
அங்கே யிருக்கின்ற சரக்குமேற்றி யாழிக்கடலிலே வருகும்போது
பொங்குந் திரையிலே வங்கந்தாழ்ந்து போய்ப் பன்னிரண்டு வருஷமாச்சு
தெங்கண் மகனுக்குப் பேசும்பெண்ணை இரவில் கலியாண முடிப்பதாலே.

அதினா லெனதுட விசனத்தாலு மழுகு மிரவிலே கண்ணீர்கேட்டீர்
மதியோ வுமதுட பிடிவாதமோ வைந்த தனிலெந்த வூர்நீரென்றாள்
முதியாள் சொலுமொழி தன்னைகேட்டு முஹியித்தீனொலி யுரைசெய்வாரே
விதிதான் முடிந்திட்ட வுனதுமகன் விரும்பி வருவான் லுகறுகுத்தில் (262)

சடிதில் நீயேகிச் சபைமீதிலே கலியாணந் தன்னை நிறுத்துமென்றார்
அடிக்கும்படியாகச் சுல்தான்சொன்னா லருள்வை யாதொரு பயமில்லாமற்
றடஞ்சூழ் பகுதாது முஹியித்தீனின் றன்மே லாணைக ளிடுநீயேன்ன
மடமா னுடநீயுந் தானேனென்று வள்ளல் முஹியித்தீ னுரைசெய்தாரே. 263

அந்நேரத்தினிற் கிழவிசொல்வா ளடுத்தவீட்டாளே யடிசண்டாளி
தண்ணீர் கொடுக்காத பிடிவாதத்தால் சதிகள்தான் செய்ய நினைத்தாரடி
பனிரண்டாகப் போனமகன் பாரில் வருவதுங் கேட்டறியோ
முனது மனமஃ துறுதியானா லுடனே யுரைசெய்வோம் வாடியென்றாள். 264

சதுமொழி கேட்டங் கடுத்த வீட்டா ளியம்புவா ளப்போ துறுதியாக
நாத ரிவராகத் தோணுதம்மா நாமா ளேகுவோ வாடியென்றாள்
காத லாகவே யிருபேர்களும் களரி தனில்வந்து பார்க்கும்போதில்.
நீதர் சுல்தானும் சபையோர்களும் நிதியம் போலுள்ள மர்ப்பிள்ளையும். (265)

ஏக கூட்டா மயிருக்கும்போதி லியம்பினாள் ஸலா மம்மையாரும்
வாகாப் பிரத்தியம் சபையோர்சொல்லி வந்ததேனக் கிழவி யென்றார்
பூகமாகிய வென் துணைவ னுருமையாய் வந்த மகளாருக்குத்
தாகமாய் மெனதுமகன் றன்னை மணஞ்செய்ய முடிவுசெய்தோம். (266)

நாளை லுஹறுக்கு மகனும்வாரா னன்றாய்க் கலியாண முடிக்கவேணுங்
காலையாகிய வவன்றனக்குக் கருதி மணஞ்செய்யக் கூடாதென்றான்
வாழும் சுல்தானும் சபையோர்களும் வைய மீதிது புதுமையென்றே
கோழை மனம்நீங்கி அம்மையாரைக் கொடுங்காணும் பூசை மோதிளென்றார்.

எடுத்தார் கசைதனை மோதியர்தா னியம்புவா ளப்போ தம்மையாருந்
தடஞ்சூழ் பகுதாதுத் தேசமாளும் சங்கை முஹியித்தீன் மேலாணையாய்
அடிக்க வேண்டாங்கா ணென்னைநீங்க ளவசிய மகன் வருவானென்றாள்
படித்தலம் புகழ் மிசுறுநாட்டார் பகருவா ரப்போ கோபமாக. (268)

நாதர் முஹியித்தீன் மேலாணைதா னவின்ற வசனத்தா லம்மையாரே
பாதுகாத்திட வுனையுறையோன் பகரநீ கேளு தீர்மானங்க
ளேது வாய்மண நிறுத்திப் போட்டே மிப்போ துன்மகன் லுகரில்வந்தால்
மதிபோ லலங்கார மிகவுஞ்செய்து மணந்தான் செய்குவோ மகிழ்ச்சியாக.

விள்ளும்படி போல மகன்வாராவிட்டால் விளக்கமாகவே யூராரெல்லாம்
பள்ளி வாசலி லுனையழைத்தே படுகுழி வெட்டி யுன்னைநாட்டிக்
கள்ளி நீயென்றே யெல்லவரும் கல்லா லெறிந்துதான் கொல்வோமென்றே
விள்ளு மிதுசேதி தீர்மானித்து விளங்கும் சபையோர்க ளெழுந்தார்களே.

அந்த நேரமே கிழவியாளு மலறி யழுதாளே தெருவீதியில்
விந்தை மிகக்காரி யடுத்தவீட்டாள் வினைந்தான்கேட்டு மதிமறந்தோ
மெந்த வகையாலே பனிரண்டாண்டி லிருந்து மகனிப்போ தான்வருவான்
சொந்தக் காரியாய் நீயிருந்தும் துன்பத்திற்கிடஞ் செய்தா யென்றே. (271)

வந்து மனை மீது லொப்பாரியாய் மகன்தா னிறந்ததை மறந்துபோட்டுத்
தந்தை தாரையாக் கண்ணீர் விட்டுச் சலித்தே யம்மையா ரழுகும்போதி
றந்த மிலிஹக்கன் கிருபையாலே யன்னல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
வந்து கடற்கரை தனிலேநின்று வணக்கந் தான்செய்தார் குதுபொலியும்.

எந்தன் றஹ்மானே யாகுதாயே யியம்புவேன் கேளுயாறஹீமே
சிந்தை யுவந்துதான் மிசுறுப்பதித் தெருவையான் பார்த்து வருகும்போது
விந்தை யாகியவொப்பாரியாய் விருத்தை யாளுமே யழுதிருந்தா
ளந்த அழுகையின் சலிப்பைக்கேட்டேயவனிதனில் வாக்குக்கொடுத்ததாலே

நிக்கா முடிவதை நிறுத்திவந்தாள் நேர்மையுடனுனை லுஹறெுகத்தில்
ஹக்கனருளாலே கிழவிமகன் கலியாணம் செய்வதுறுதியாகத்
தக்க பெரியோனே யவன்கப்பலும் ஜனங்கள்முந்நூறும் சரக்குகளும்
திக்கில் விளங்கவே நீகொடுப்பாய் சிறந்த றஹ்மானே திருவொளிவே. (274)

ஈது வணக்கமாய் குதுபுசொன்ன வியல்பை யறிந்து தானுதிநாய
னோதுவா னப்போ தென்கனியே யுண்மை தவறாத முஹியித்தீனே
பூத லந்தனிலிறந்தபேர்கள் புவியில் வருகுவ தெங்குமுண்டோ
நீதரே நீவிர் நடவுமென்று னிக்கா முடிவது லுஹறுக்கென்றார். (275)

வல்லோ னுரைசெய்தான் திரைமீதினில் வலைகள் தான்வீசி யமரோர்களே
சொல்லு மொருமச்சந் தோணுமாகிற் றுலக்குவேன் கப்பல் நானுமென்றார்
அல்லா வருளியவசனங்கேட்க யமரோர் வலைவீசி யறுத்துப்பார்க்க
இல்லா ததினாலே வங்கத்தூசி யிறையோன் பாலவ ரியம்பும்போதில். (276)

ஆதி பெரியவன் குதுபொலி லன்பாய்ச் சொல்லி னததைகேட்டு
மோதுவா ரப்போ முஹியித்தீனு முரிமையாகவே யாறஹ்மானே நீ
சீதம் பொருந்திய பகுதாதினிற் செப்பு மொழிபோலக் கேட்டகேள்வி
நீதமாகவே கொடுப்பா யென்று நிறைந்த வணக்கமோ டுரைசெய்தாரே.

அந்த மொழிகேட்டே யாதிநாய னவன்தன் குதறத்தாற் கடலைப்பார்க்க
விந்தை யாகிய வொருகப்பலும் விளங்கும் ஜனமுன் நூ றொடுசரக்கும்

சந்திப் பாகவே தானுதிக்கத் தனியோன்முஹியித்தீன் மனபூரிக்க
அந்த நேரமே யம்மையாரு மழுதே யொப்பாரி துடங்கினாளே. (278)

பதம்.

ஆதி பெரியவனே நானழுதிருக்கையிலே அழுதிருக்கையிலே
பழுதில்லா தொரு குளிரும் வாசனை அளிமலர்ப்புயன்
கொண்டாரும் பாணிசென்றார் யானும்சண்டாளி யானவர்க்குத்
தண்ணீர் கொடுக்காமல் யானும் சொன்ன சடத்தை வார்த்தையினால்.

சடத்தை வார்த்தையி லெடுத்திட அடுத்தபெற்றியாள் பிடித்திழுத்
தென்னை அழைத்தே யேகிடவும் சபையோர்முன் அகவல் நானேதவும்
பனிரண்டு வருஷம் போனமகன் பாரினில்வருக பாரினில்வருக
ஆறினா லுண்டுந்தேறுதல்மொழி கூறிப்போனவர்.

ஜெகந்தனிலிருப்பே யெந்தத் தேசத்துள்ளவரோ
விடியநேரமாகுதே ஊரார்முகரூபி லழைக்க
மிகுரூபு முன்பாகப் படுகுழிவெட்டி விருத்தையாள் தன்னைப்
பெருத்தெறிவாரோ விதிகள்தானச்சே யெந்தனுட மதிகலோவல்லோ.

தொங்கல்.

என்னதான் செய்வேன் றஹீமேயென்று மிடைந்தே யழுகவே கிழவியாளும்
அன்ன காலையிற் றானுகவே யழகாத் திரைமீதில் வங்கம்வந்தே
தன்னால் நீலாறும் வந்தேகப்பல் தகுந்த வேட்டையெல்லாம் கொடிமுழங்க
மின்னும் பிரகாசக் கொடியிழுத்தே விளங்கும் நங்கூர மிறங்கினாரால். (279)

அந்த மிலியவன் குதரத்தென்றே யனேக ஜனங்களும் கூட்டமானார்
வந்தோ ரனைவரும் கரையிலாகி மகிழ்ச்சி மிகவானார் மிசுருக்களுந்
தந்தை தாரையா யழுதிருந்த தாலக்கிரியு மகனைக்கண்டே
யெந்தன் மகனாரே கண்மணியே யிடைந்த மனங்களு மகிழ்ந்தேனென்றாள்.

வங்கந்தனில் வந்த முந்நூற்றவர்வாகா யவரவர் மனைகளானார்
சங்கை யாகவே கிழவிமகன் தாயார் மனைவந்தே யிருக்கும்போது
செங்கை யுடராஜா சபையோர்களும் சிறந்த பெருக்கமாய் வந்துகூடி
இங்கு நடந்திட்ட காரணத்தை யியம்புக் கிழவியன். றவர்கள்ளோத. (281)

இரவிற் பாணிகேட் டியம்பினது மிரப்போர் போல்வந்த காரணமும்
வரிசையாகிய கர்மங்களும் வழுத்தினா ளப்போ கிழவியாளும்
அறிவாலனைவரும் தேர்ந்துயர்ந்தே யருள்வா ரனைவரும் மிறையைப்போற்றித்
தறஜா வரிசையும் புகழோங்கிய தனியோன் முஹியித்தீன் மகிமையென்றார்.

அண்ணலார்களும் சபையோர்களு மருளுவா ரப்போ குதுபைபார்த்து
விண்ணோர் மிகப்போற்று மணிவிளக்கே மீரான் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்

கண்ணின் மணியான தஸ்தகீரே காரண முள்ள சுடர்மணியே
மண்ணில் மீதி லுங்கள்பாத மார்க்கத்தார் காண்ப தெந்நாளோ. (283)

ஹக்க னருள்பெற்ற முஹியித்தீனைக் கருதி யாவரு மிகவேபோற்றி
தக்கோ னுதவியாற் புவியுல்வந்தே தழண்ட கிழவியின் மகனார் தன்னை
மிக்கவுடைமக ளதிகம்பூண்டு விளங்குந் தெருக்களிற் பவனிவந்தே
நிக்கா முடித்தார்கள் லுகமெருகத்தில் நேர்மையாகிய வசனம்போல. (284)

இறந்தவையத் துயிர்பெற்ற காரணம்.

ஈதிப் படிநிற்க முஹியித்தீனு மிலங்கும் விருதுகள் தனையணிந்தே
பாதகுறட்டின்மேல் நடந்துநாதர் பாங்காய் வருகவே நடுத்தெருவிற்
கோதையர் நாலுபெயர்கள்கூடிக் கூக்குர லாக அழுகக்கண்டார்
நீதர் தானேகிக் கயிர்தாவென்று நிகழ்த்தும் நேரத்தி லிளையமாது. (285)

தந்த தாரையாய்க் கண்ணீரோடத் தனது மனையேகிக் கயிர்வாரியே
முந்து முஹியித்தீன் கரத்திலீய மனையிலே நீங்க ளழுதீரென்றார்
சிந்தை விசனத்தின் மாது சொல்வாள் சிந்த மிசுறனீ லெளியோர் நாங்கள்
தந்தையார் மட்டுந் நாற்குமரைத் தாங்கி வளர்த்தார்க ளிதுவரையில். (286)

இன்னுன் காலையில் மயக்கமுற்றே யிறந்தாற் தகப்ப னார்புவிமீதிலே
யென்ன செய்குவோம் நால்வரென்றே யிடைந்தே யழுகிறோம் நாங்களென்றாள்
அன்ன காலையில் குதுபுசொல்வார் அழுகாதீர் நீங்கள் மனத்திடைந்தே
தன்னு லுயிர்வந்தே யெழுந்திருப்பார் சங்கை யுட நீங்க ளிருங்களென்றார்.

அந்தநேரத்தி லிசுறுயீலு மகவலறிந்தவர் வானிலேகச்
சந்த்ர னழகான வெமனுனேரே சல்வி யாய்விடு முயிரென்றோத
வெந்த னிடந்தனில் கேட்கவேண்டாம் யாற ஹீமிடங் கேளுவென்றார்
தந்திர மென்னு வுமக்கென்றோதித் தனியோன் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்.

எடுத்தங்கேவினார் கோடாலியோ டிலங்கும் ஜோட்டாவைச் சக்கரத்தைத்
திடத்தோ டவைகளு மிகவேகியே சினந்தே யெமனுரை யடிக்கும்போதி
லுடையோ னிடந்தனி லவரோதி யோங்கி யொருசத்தம் வந்ததப்போ
கொடையில் மார்பின ரப்துல்காதிர் துலங்கு மிஃதென்ன கோலமென்றே.

என்ற னுதியே ஆலமீனே யெளிய குமர்நாலுந் தானிருக்கத்
தந்தை யுயிர்வாங்கத் தர்மமீதோ தக்க பெரியோனே நீயுமென்று
ரிந்த நாளினிற் சீமானுக்கோ வியல்பால் மணஞ்செய்ய லாமென்றோதத்
தந்தை யொளிவேணும் குமர்நாலுக்கும் சல்தி யாயுயிர் விடுநீயென்றார்.

ஈது மொழிகேட்டங் கிறையவனும் மிசுறு யிலேநீ யுயிர்விடென்றார்
எதுவாகவு மமர்விடுத்தே யெழிலாய்க் குதுபையு மிகவும் போற்றிச்
சோதி பெரியவன் ககனிலானார் துஞ்சுங் கிழவனு மெழுந்தபோதில்
மாதர் நால்வரு மகிழ்வுற்றோங்கி முஹியித் தீனொலி கிருபை யென்றார். (291)

அந்த நேரத்தில் முஹியித்தீனு மகவலறிந்துதான் நடக்கும்போது
விந்தையாகிய சோலைகளும் விளங்கும் மிசுறுமா நகரம்நீங்கி

வந்தார் குதுபுமே வன்வாசத்தில் வாசங் கமகம கமவென்ன
மந்தரம் போலே வளர்ந்தோங்கிய மரத்தி னிழலைக் கண்டிறங்கலானார். (292)

இறங்கிய முசல்லாவும் தான்விரித்தே யிறையோன் முஹியித்தீனப்துல்காதிர்
அறங்கண் பொருந்திய விருதையெல்லா மழகாக வைத்தே துயில்வதானார்
வரங்க டாகிய வொருசன்யாசி வகனிற் பறந்தவன் வருகும்போது
மரமும் பூமியுங் கிடுகிடென்ன வந்தான் சண்டமா ருதத்தைப்போலே. (293)

மண்ட லத்தினி லிவனாரென்றே பகுதா தினிலுள்ளோர் பார்க்குநேரம்
கண்டார் சன்யாசியை மலைபோலவே காரணமனக் கோபமாகிச்
சண்ட மாருதம் போலேதாவச் சல்தியாய் விட்டார் கோடாலியை
யண்ட னடுங்கவே சோட்டாவையு மறுத்தகை கேவினர் சக்கரத்தை. (294)

பற்றி யடிக்கவே யாசாவையும் பாங்கா யேவினர் கயிறானதை
சுற்றி நெறிங்கிற்றே கோடாலியும் சூழ்ந்தங் கிருந்ததே சோட்டாவுமே
சத்தங் கதறவே சன்யாசியும் தகர்த்து நொறுக்கிற்றே திருச்சக்கர
மெத்தி சையவன் வரும்படியா யிருத்த தேகயிர் மடவடத்தே. (295)

இந்த விதமாகச் சன்னாசியை யியல்புகள் புரியவே விருதுகளும்
தந்தை தாரையாய்க் கண்ணீர்விட்டுச் சாற்றுவானப்போ கோபமீறி
யெந்த மனுடரு மெனக்கெதிரோ வென்ன கோலத்தி னாயுதங்கள்
விந்தை யாகிய மலைதேவுக்கு விளங்குங் குருவென்று மறிந்திடாமல். (296)

திரையி லெனை நீங்க ளடிக்கவேண்டாம் தாக்க லோதியே யடியுமென்றான்
முறையாய் நொறுக்கியே யாயுதங்கள் முஹியித்தீனொலி சமுகம்விட
மறையின் மலர்ப்பாதங்கள் தனையுங்கண்டு மனது நடுங்கியே ரிஷியானவன்
துரையின் மகனெங்கே வந்தீரென்று துலங்கும் பாதத்திற் பணிந்துசொல்வான்.

பதம்.

பூமிதனி லெந்த வொலிகளும் புகழ்வாசரே கதம்பணிந்த நேசரே
மாணிலந்தனில்ஜீவ ஜெந்துவெலாம் வாழ்த்தும் தங்கமே யென்னைக்காக்கும் சிங்கமே
கானகந் தனிற்றுயிலும் சேதிகள் கண்டறியேனே யிந்த மண்டலத்திலே
விந்தைசேர் வயல்சூழ் வகுதையில் மாதவா அருள்தந்த சாதகா
என்ன செய்குவேனேதுசெய்குவே னெங்கள் நாதரே யிறையோன்றன் னேசரே
மன்னர் மணியே யுங்களாயுத வரலாறறியேனே யிந்தவைய மீதிலே.

தொங்கல்.

கோட்டி யாகிய அடியினாலே குலுங்குதே தேகம் படபடத்தே
போட்ட அடிகளோ போதுமையா புதியோன் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
காட்டில் யானுமே வரவுமில்லை ககனமீதினிற் பறக்கமாட்டேன்
சாட்டாங்கம் செய்தே னுங்கள்பாதம் தயவருள் செய்வீர் குதுபேயென்றான்.

சதுமொழி கேட்டு முஹியித்தீனு மிருதயமீதில் தயவுண்டாக
ஆதிபெரியவன் சத்தமும்வந் தருமை மிகவுள்ள குதுபொலியே
யேது வாகவே குடுக்கைமீதி லிவனைப் பிடித்தங்கே யடக்கஞ்செய்வீர்
வாதுமிகச் சொல்வான் தேவுக்காக வையந் தனில்விட வேண்டாமென்றே.

திட்ட மாகிய வசனங்கேட்டுச் செப்புவா ரப்போ சன்யாசிக்கே
யொட்டி வாக்கியம் பேசாமல்நீ யுறுதி யாகவும் குடுக்கைமீதிற்
பட்ட பாடுட னுழையு மென்றார் பகருவா ரப்போ ரிஷியானவன்
குட்டி மலைபோலே யென்சடலம் குடுக்கை தனிலாக விதிவசமோ. (300)

எட்டிக் குடுக்கையைப் பார்க்கும்போதே ஈரல் கருகுதே தஸ்தகீறே
கெட்டியாகிய மலைதேவையும் கிளம்பியோர் பாலிற் பிடித்துத்தாரேன்
அட்டியில் லாமல் விடுங்களென்றே அழுதுங் குறைசெய்தான் சன்னுசுதான்
கட்டுங் கயிறென்று ரிஷிமவனைக் கதற விறுக்கியே துரும்பாக்கிட. (301)

அன்ன காலையின் குடிக்கைமீது லவனும் புகுதவே மரத்தில்வைத்தே
மின்னும் விருதெல்லா மனைந்துநாதர் விரைவின்மலர்ப்பாதங் குறட்டிலேறித்
தன்னால் நடந்தங்கே தஸ்தகீறும் சங்கை யாகவே வருகும்போதில்
முன்னாற் கடல்வந்து தோற்றிபதில் முஹியித்தீ னொலி தானிறங்கி. (302)

மஹல்ல தீவுக்குக் கப்பலேறிய காரணம்.

திரைமேல் முசல்லாப் பாய்தனைவிரித்துஞ் சிறந்த பெரியவன் குதரத்தாலே
மருவி னுசாக்கோல் பாய்மரமாம் விளங்கும் கயிரதை அமராக்கட்டி
வரியின் தோல்களைப் பாய்தூக்கியே வாச ருடசுக்கான் சக்கரமாய்க்
கரையில் நங்கூரங் கோடாலியாய்க் கப்பல் ஜோடித்தே முஹியித்தீனும்.

ஆலிம்நா மென்றே நினைத்தாரப்போ வந்தே னகுதாவு மிறைநானென்றான்
ஆல முஹம்மது பேரானரு மருமையுடன் கப்பற் றமேன்றியே
மேலோன் குதறத்தாற காற்றுவீச விளக்குந் திரைமீதில் வங்கமோட
நாலாம் நாளினில் ஹறேருலீங்களு நாதர் நபியுல்லா தேவியாரும். (304)

வந்தங் கிறங்கினார் மணிகப்பலில் வசன மடமாது கதீஜாவுமே
சிந்தை யுவப்பான வஜீபனமும் சிறக்க முன்வைத்தார் பசியாறினார்
எந்தன் பேரரே யென்றுபோற்றி யிலங்குந் திருமாது கசனிலானார்
சந்தர வதனதா ரிறையைப்போற்றிச் சலதி யோடும் வங்கமீதில். (305)

ஆதிபெரியவன் தனைத்தொழுதே யவன்தன் கிருபையா லிருக்கும்போது
நாதர் முஹம்மது தேவியாரும் நல்லோ ராயிஷா பீவியுடன்
மாத ராகிய ஹறேருலீங்களும் வந்தா ரொடுக்குடன் மணிக்கப்பலில்
நீதர் முஹியித்தீன் பசியாறியே நிகழ்த்துவா ரப்போது போற்றியார்போல்.

எங்கள் முஹம்மது தேவியாரே யியம்புங் கரைசேரத் தூரமுண்டோ
தங்க ளமுதவாய் திறந்து சொல்லும் சங்கை பொருந்திய தாயேயென்றார்
திங்கள் வதனத்தா ரிஃதுசொல்லச் செப்புவாரப்போ தமூர்தம்போலே
யெங்கள் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர் க்கிலங்கு மலர்மாது நாளைச்சொன்னார்.

செங்கை யுடையநல் நவமணியே செல்வரே யென்றுங் ககனிலானார்
தங்க மயமான குதுபொலியுந் தனியோ னிபாதத்தா யிருக்கும்போதிற்

சங்கை யாகிய காற்றுவீசச் சார்ந்த திரையின்மேற் கப்பலோடப்
பாங்க யப்பதத் தொருமடவான் பாங்காய் வஜீபனங் கரத்திலேந்தி. (308)

வந்தார் ஸெயினபு நாச்சியாரும் வாசங் கமழ்ந்திட ஹூருலீன்களும்
அந்த மிலியுடன் கிருபையாலே யழகா யிறங்கினர் மணிக்கப்பலிற்
சந்த்ர வதனத்தின் குதுபொலியார் சமுகந் தனில்வைத்த வொடுக்கானதைச்
சிந்தை பூரிப்பாய் பசியாறியே செல்வ ரிருக்கின்ற நேரத்திலே. (309)

வள்ளல் முஹம்மது தேவியார்பால் வழுத்துவா ரப்போ தமுர்தம்போலே
வெள்ளி யிரவினி லொடுக்குமேந்தி விளக்க வருமான போற்றியாரே
யுள்ளது சொல்லு மஹல்லதீவுக் கின்னங் கரைசேரத் தூரமுண்டோ
விள்ளுவீ ரென்று தானோதிட விளம்புவா ரப்போ நபிதேவியார். (310)

எல்லாப் பறக்கத்தும் பெற்றபூவே யெங்கள் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
நல்லோர் நாச்சியார் வருவார்நாளை நவிலுவா ரப்போ துலைதூரத்தை
மல்லிகை வாச இருங்களென்று வானின் மதிபோலே ககனிலானர்
வல்லோன் குதரத்தாற் கப்பலோட வாகாய் பதினாறு நாளானபின். (311)

திங்கட் கிழமையி லிரவானதில் சிறந்த பாத்திமா நாச்சியாரும்
சங்க மாகிய ஹூருலீன்களும் சாரி யெழுபதா யிரங்கள்சூழ
மங்கு லுதிக்கின்ற கதிர்கள்போல மாயா பரனைத்தின் சோதிமின்ன
எங்கும் வாசனை கமகமென்ன விளங்கு மரகதக் கிண்ணமேந்தி. (312)

வந்தே மணிக்கப்பல் மீதிலாகி வள்ளல் முஹியித்தீன் தனையும்போற்றி
எந்தன் மகனாரே யென்கனியே யிறஸூல் முஹம்மது பேரனாரே
சந்த்ர வதனத்தின் தயாபரரே தாங்கள் பசியாறு மெனப்பகர்ந்தார்
கந்தங் கமழ்வாச ரொன்றுக்கருந்திக் கவலுவா ரப்போ முஹியித்தீனும்.

எங்கள் மாதாவே நவமணியே யியம்பக் கேளுங்க ளொருவாசகம்
சங்கை யாகிய மஹல்லதீவு சார்ந்து கரைசேரத் துலைகளுண்டோ
திங்கள் முஹம்மது நபிமகளே செப்புவீரென்று குதுபோதிடத்
தங்க மயமான நாச்சியாருந் தனியோ னருளினா லுரைசெய்வாரே. (314)

வெள்ளிக் கிழமையி னிரவானதில் மிகுந்த விருளுடன் புசலுங்காற்றும்
துள்ளி யடித்திடும் சுக்குருக்கடல் துலங்கும் படியான திரையினாலே
யுள்ள படியான ஊசிக்காந்த முயர்ந்த மலைரண்டாய் பிரிவுகாணும்
வள்ள லுடகப்ப லப்பாலோட மஹல்ல தீவுமே காண்பீரென்றார். (315)

திங்கள் மணிமுத்து மாலைரண்டு சிறந்த முஹியித்தீன் கழுத்திலிட்டார்
செங்கை தனிலொரு கணையாழியுஞ் செல்வர் விரலினி லணிந்துமாதர்
மங்கு லுதிக்கின்ற மீன்கள்போலே விளங்கினாரொரு தாம்பாளமுந்
தங்கமயமான வென்கனியே தகுந்த மலைத்தேவு வருகும்போது. (316)

இந்த தாம்பாள மெடுத்தெறிந்தா லிடைந்து தேவது கலங்குமென்ன
அந்த மிலிநபி கலியுமானா ரவர்களுடமாலை கணையாழியும்

எந்த நாளினு மணிந்திருப்பி ரெங்கள் முஹியித்தீ னேயுமது
சிந்தைபூரிப்பா யிருமினென்றும் சிறந்த மயில்மாதா மிகவும்போற்றி. (317)

வந்தார் ககனமேல் நபிமகளார் வள்ளல் முஹியித்தீன் கப்பலோடச்
சிந்துந் திரைமீதி விருபதாம்நாள் சிறந்த பெரியவன் குதறத்தாலே
அந்த விரவினிற் புசலுங்காற்று மதிக விருளுமாய்க் கடல்மீதினிற்
சந்திப்பாய்வரு முக்கலாலே தனியோன் முஹியித்தீன் மணிக்கப்பலும்.

மேலே யுயர்வது மலைபோலாக விளங்குந் திரைமீதில் வங்கமோடச்
சோலை பகுதாது முஹியித்தீனும் துலங்கு மனதிலே பயமதானர்
ஆலம் படைத்திடு மாதிநாய னருளினு னப்போ குதுபொலிக்கே
சால மீதிலே தீனேரெல்லாம் தங்க ளுடநாமம் சொன்னாருகில். (319)

ஏகிப் பறக்குமே புசலுங்காற்று மெல்லா வொலிமார்க்கு மேலொலியே
வாக ருடவங்கம் விறைந்தோடுமே மனதிற் பயம்வேண்டா மென்குதுபே
யூக மாகிய வசனங்கேட்டங் குவரி மேலாக வருகும்போதில்
ஏக னுரைபோலே ஊசிக்காந்த மிலங்கு மலைரண்டாய்ப் பிரிவுகாண. (320)

மல்லி மணவாச ருடையவங்கம் வாரி தனிலோடிக் கரையுங்கண்டே
நல்லோர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர் நாத ரிறங்கியே மஹல்லதீவில்
வல்லோன் கிருபையா லிருவனேந்தே மலரின் பாதத்தைக் குறட்டிலேற்றிச்
ஸல்லல் லாநபி திருப்பேரரும் சங்கை யாகவே நடக்கும்போதில். (321)

மஹல்லதீவு மடத்தில் வந்திரங்கிய காரணம்.

காவுந் தருவளர் பூஞ்சோலையும் கதலி நாரத்தை மகிழ்தேக்குப்
பூவும் வாசனை கமகமெனப் புதிய மடமென்றங் கெதிர்கண்டார்
மேவுந் தவத்தின ரதிலிரங்கி விரைசேர் முசல்லாவுந் தான்விரித்துச்
சோபித முள்ள விருதையெல்லாந் துலங்கும் படிவைத்தங் கிருக்குநேரம்.

அன்னகாலையில் மஹல்லதீவு னரசன் மகளுடன் பாங்கிமாரு
மின்னு மாபர ணுதிபூண்டு விளங்கும் யகலவத்தி போலாகவு
மூன்ன மலர்சோலை வாவிமீதில் முழுகித் தலையஃதுவர்த்தும்போதிற்
றன்னு லரசியு மடத்தைப்பார்க்கச் சந்த்ர னுதயம்போற் குதுபைகண்டாள்.

எந்த னருமையின் பாங்கிமாரே யிந்தமடத்தினி லொருசந்யாசி
சந்த்ர னுதயம்போற் ரேன்றுதடி தரணி தனிலுள்ள குலதெய்வமே
வந்தங் கிருப்போரைப் பாதம்போற்ற வாருங்கள் நீங்கள் தாதியென்று
அந்த நிமிஷமே மாதரெல்லா மருகிலே நிற்க வரசிசொல்வாள். (324)

அம்மா ளெனதுட பாங்கிமாரே யண்ணல் கழுத்திலே கிடக்குமாலை
இம்மாத் திரமென்றே விலைகள் பார்த்தா லிந்தப் புவிகளும் காணுதடி
செம்மல் விரலாழி யொன்றுக்கேதான் தீவார் மதிக்கவும் கூடாதம்மா
எம்மாத்திரம் பேர்கள் பணிந்திட்டாலும் யார்க்கும் கைலாசம் கிடைக்குமென்றான்.

அன்ன காலையிற் பாங்கி மார்க ளரசியுடன்வந்தே குதுபுபாலில்
மின்னு மலர்பாதம் தன்னைப்போற்றி விளக்கந்தான் செய்வா ளரசன்மக
ளென்னும் குலதெய்வ மணிவிளக்கே யிறையோ னருள்பெற்ற தயாபரரே
மண்ணி லத்தணி லுங்கள்பாதம் வணங்கிக் கைலாச பதிபெற்றோரும். (326)

பதம்.

எங்கள்தெய்வமே சங்கை பொருந்திய விருதயக் கனியே
நவமணியே தவத்தங்கியே திருவே நீங்களெவ்விதம்
எவ்வித மிவ்விடம் வந்தீ கனியே. (327)

சங்கையாகிய ஊர்பேர்தனைத் தயவருள் புரிவீர்
கதந்தருவீர் மதவிளக்கும் தெய்வமே நாங்கள்
தையலாருமைப் பணிந்தோம் புவியில். (328)

தொங்கல்.

மாதர் பணிந்தோதும் வசனங்கேட்டு மவுலுவா ரப்போ முஹியித்தீனும
பூதல மீதி லூர்வாசிகள் புலங்கே ளுங்கள் திடமாகவே
சீதம் பொருந்திய பகுதாதினிற் சிறந்த முஹியித்தீ னிவிடம் வந்தேன்
மாதரே யிந்த மஹல்லதீவு வரலா றேதுமென் றுரைசெய்தார். (329)

வரிசையாகிய வசனங்கேட்டு மடமானு ரைசெய்வாள் வணக்கமாக
அறுபத்து நாலு தீவுக்கெல்லா மரசர் தானாகு மெனதுதந்தை
குருவதாகிய சன்னாசுடன் குவல யந்தனி லோர்மையாகப்
பெரிய தாகிய மலையின் றேவைப் பிரியந்தான்கொண்ட விபரங்கேளீர். (330)

எங்களுடதீவி லொருகோவிலுமேது வாகவே தானிருக்கு
தங்கே மலைத்தேவுக் குயர்ந்தமேடை யழகு மிகுதாயிருப்பதுண்டு
சங்கை யாவரு மலைத்தேவினைச் சாஷ்டாங்கஞ் செய்கிறா ரத்தேவுமே
திங்கள் வதனமா ரொருமாதினைச் சிறைகள் வாங்குதே வருஷந்தோறும்.

வருஷந் தவறாமற் சிறைகொடுத்து மனக்கோ பம்வர மலைத்தேவுக்குங்
கருமை யபிஷேகந் தானுஞ்செய்ய ஐந்நூறு சன்னா சிருக்கிறார்கள்
பெருமை மிகவுண்டுந் தேவினுக்கும் பேசநா வுண்டோ குலதெய்வமே
யுருவையாய் நாங்கள் நடந்திட்டாலு முண்மை யனூவில்லா மலைதேவயா.

அந்த மலைத்தேவுக்கறுபத்துநா லமைச்ச ருடசெல்வி சிறைகொடுத்தார்
ரிந்த நாளினிற் றேவுக்காக வென்ன சிறைவைக்க மனதெண்ணியே
மந்திரி மார்களுந் தந்தையாரு மனது வருத்தமோ டிருக்கிறார்கள்
சந்த்ர வதனத்தின் தயாபரரே தைய லென்னவிதி யிஃதோவென்றாள். (333)

அன்னகாலையில் முஹியித்தீனு மருளுவா ரப்போ மகிழ்ச்சியாக
மன்னன் மகளாரும் பாங்கிமாரு மனைக ளேகென்றார் தஸ்தகீறுஞ்
சொன்ன வசனம்போற் றோகைமார்க டிலங்கு மவர்களின் மனைகள்சேர்ந்தார்
என்னு மிறையவன் கிருபையாலே யேகன் குதுபுதா மிருக்கும்போது. (334)

மஹல்லதீவிற் கொய்யாக்கனி கொய்த காரணம்.

வல்லோ னருள்பெற்ற முஹியித்தீனும் வாகாய் விருதெல்லா மெடுத்தனைத்தே
நல்லோர் பாதத்தின் குறட்டிலேறி நகர்சோ தனைப்பார்க்க வேண்டுமென்றே
ஸல்லல் லாநபி பேரனாரும் சங்கையாகவே வருகும்போதிற்
செல்லுஞ் சாலையிற் கொய்யாமரஞ் சிறந்த பெருக்கத்தின் கனியைக்கண்டார்.

அண்டர் போற்றிடு முஹியித்தீனு மழகா யொருகனி கொய்தபோதில்
கண்ட யெஹூதியு மோடிவந்து கனியேன் கொய்தீரென் றடிக்கலானான்
வண்டன் மறுபடி கரமோங்கையில் மரம்போ லவன்கையும்
நின்று யோசித்தான்-காவற்கார னீதர் மனக்கோப மிகுதமானார். (336)

அண்ணல் முஹியித்தீன் கோபத்தாலே யவனி மலைகடல் விருட்சங்களும்
விண்ணோர் பதியெல்லாங் கிடுகிடென்ன மேலோ னுட்சத்த முண்டாயின
கண்ணின் மணியான வென்குதுபே கல்புக் கனியான மணிவிளக்கே
எண்ணி மனதிலே கோபமான வியல்பை மஹ்பூலிற் பாருமென்றே. (337)

இறையோனுரைகேட்டு முஹியித்தீனு மிலங்குமஹ்பூலி னெழுத்தைப்பார்க்கத்
தருவின் கனியொன்றைக் கொய்வாரென்றுந் தனித்த எஹூதிவந் தடிபானென்றும்
இறஸூல் முஹம்மது நபிபேரரு மிலங்கு மெழுதிருந் தழியக்கண்டே
மறையோர்மிகப்போற்று முஹியித்தீனும் வல்லோன்புரமென்று ஷுகூறுசெய்தார்.

பொறுமை மிகவாகித் தஸ்தகீறு புதியோ னவனுட பண்பாலென்றே
மரம்போ லிருக்கின்ற யெஹூதிகையை வாசர் தடவியே நேர்த்தியாக்கித்
தருவின் கனிகொய்ய காரணத்தைத்தனியோன் குதுபெண்ணி நிற்கும்போதி
லரச ரிடம்வாரு நீரெனவே யதிறும்படி பிடித்திழுத்தான். (339)

மன்னர் மிகப்போற்றும் முஹியித்தீனும் வழுத்தினா ரப்போ யெஹூதியோடு
மென்றன் மடிபிடித் திழுக்கவேண்டாம் யானும் பகுதாது மிஸ்கினாகும்
உன்னூர் நடப்புகள் யானறியே னொருவன் தோப்பென்று மறிந்திடாம
லென்னைப் படைத்தவ னுடசோதனை யெஹூதியே நீயு மடிவிடென்றார்.

தால மீதுள்ள வெஹூதிசொல்வான் தர்க்கம் சொன்னால் விடுவதில்லை
மாலா ராசர்பால் வாருமென்றான் முஹியித் தீனொலி யுரைசெய்தார்கள்
மேலா யொருகனிக் கேழுகனி விளக்குவே னென்றன் மடிவிடென்றார்
சோலை தனில்நின்றே கொடுபினென்று துலங்குமடிவிட்டே யெஹூதிநின்றான்.

சொன்ன பிரகார முஹியித்தீனுஞ் சோளிக்காவினிற் கனியெடுத்தே
பின்னுங் காத்தினா லெஹூதிக்கீய விளம்புவா னப்போ கோபமாக
இன்னா னுமக்கிந்தக் கனிகளேந்திங் கெந்தக்காவினிற் கொய்தீரென்றான்
என்னும் பெரியவன் கிருபையாலே யிலங்குஞ் சோளியா தனைப்பாரென்றார்.

ஆலம் பதினெண் ணாயிரமும் கண்காண்டானுழிக் கடலேழும் வானபூமியும்
மேலா யிருக்கின்ற சோலைமீதில் விரும்பிக் கனிகொய்த காம்புங்கண்டான்
காலந் தனிலுள்ள தெய்வமென்றே சாஷ்டாங்கஞ் செய்தே யெஹூதிக்காபிர்
கால விதிதானோ வுமையடித்தேன் கண்ணின் மணியான தயாபரரே. (343)

எந்த னுடதெய்வ நீங்களாகு மெனக்கு மறுகெதி புவியிலில்லை
யுந்தன் காரண மறிந்திடாம லோங்கி யடித்தேனே பாவியானும்
சிந்தை கலங்குதே மணிவிளக்கே தெய்வந் தனக்கெல்லாந் தவபதியே
எந்தன் பிழைபொறுத் தருளுமென்றே யெடுத்தா னேட்டமு மனைவிக்கோத.

வந்து மனைமீதிற் காவற்காரன் வழுத்துவா னப்போமனையாளுக்கே
எந்தன் கண்ணாட்டி யிளங்குயிலே யிருக்கு நமதுட தோப்பானதிற்
சந்த்ர வதனமா யொருசன்னாசு தாகத் துடனொரு கனியைக்கொய்தார்
அந்த நேரமே யானுமேகி யடித்தே னோரடி கரத்தினாலே. (345)

மரம்போ லெனதுகை நிற்கும்போது மடியைப் பிடித்தேனே மதியில்லாமல்
அறங்கள் பொருந்திய தவத்தினரு மழசாய்க் கனியேழு தருவேனென்று
ருரைபோல் கொடுமென்றே கனிகளேழு மொழுங்கா யெனதுட கரத்திலீந்தார்
திறந்த கனிகொய்த தோப்பெங்கென்றே சிறந்த சோளியா தனைப்பாரென்றார்.(346)

கண்டே னதிசயங் கண்ணாட்டியே காவல்முடியுமா விளமயிலே
மண்டல முள்ள தோப்புகளும் வானம்பூமியு மலைகடலுந்
தண்டலை மீதியிற் கொய்தகாம்புந் தான்கண்டு போற்றி வந்தேனென்றான்
கொண்டாள் கோபம் யெஹூதிமாது கூறுவாளப்போ தவனைநோக்கி. (347)

எந்த வூருள்ள குலதெய்வமோ வேந்தா னவரைநீ யடித்தாய்பாவி
இந்த நாளினிற் மதிகெட்டோனே யியல்புதா னில்லா வெஹூதியேநீ
யுந்தன் கரத்தைதான் காண்பியென்றே யோங்கித் தறித்தாளே வாளினாலே
தந்தை தாரையா யவனழுகத் தையலெழுந்துதான் காவில்வந்தே. (348)

கனிகள் மிகக்கொய்தே யாறுதட்டிற் கல்பு குளிரவே யெஹூதிமாது
மினிதாய் மலர்களு மேலேவைத்தே யெழுந்தான் கணவனு மைனரூமாய்
மனதி லின்புற்றே குதுபைத்தேடி வந்தா ளவளுட கண்ணீரோடக்
கனமும் பொருந்திய முஹியித்தீனைக்கண்டு மலர்ப்பாதம் பணிந்து சொல்வாள்.(349)

பதம்.

எங்கள் தெய்வமே தங்கள் மேனியில்
எப்படி அடித்தான் மடிபிடித்தான் கடிமலரின்
தருவே நாங்கள் ஏழைகள் ஏழைகள் தனைக்காப்பீர் மதியே.

ஏழையென்னுட கணவன் செய்பிழை யெந்தலை விதியோ
அவன் பதியோ சுவனமதித்திருவே நான் என்செய்வேன்
என்னசெய்வேன் இருதயக் கனியே.

கஞ்சமாமுக வஞ்சிகணவனைக் கைதனைத் தறித்தேன்
புவிதனிலே தவந்தங்கியே தெய்வமே யென்காலமோ
காலமோ அறிகிலேனே வெளிவே

பஞ்சபாதகன் என்கணவன் குற்றம் பாலரே பொறுப்பீரே
வினை தவிர்ப்பீர் கனம்தங்கிய மதியேயிந்தப் பாரினிற்
பாரினிற் பலனருள்வீர் மணியே,

தொங்கல்.

இந்தவிதமாக வெஹ்ஹாபதிமாதங் கிடைந்து மனம்வாடி யழுகும்போதி
லந்த மிலியுட முஹியித்தீனு மருமை யாகவும் முறைசெய்தார்க
ளுந்தன் கணவரின் கூரமானதை யோங்கும் வாளினார் றரித்தாயென்ற
விந்தையாகிய வெஹ்ஹாபதியை விளங்கும்படியாகப் பொருத்தினார்கள். (350)

அன்னகாலையில் யாவர்களு மருமையாகவே கவிமாசொன்னார்
தன்னார் றொழுகையு மற்றியல்புஞ் சங்கை யாகவே மிகப்போதித்து
மன்னர் மிகப்போற்று முஹியித்தீனும் வாகா யிஸ்லாத்தி லானபேரும்
என்னும் பெரியவன் கிருபையாலே யிலங்கு மனைவந்தேயிருக்குநாளில்,

மஹல்லதீவில் தேவைப் பிடித்துக் கூசில்லைடத்த காரணம்.

காவுமிகவுள்ள மஹல்லதீவிற் கனக முடிமன்னன் வகடனையே
தேவு தனக்காகச் சிறை கொடுக்கத் தெருக்க ளலங்கார மிகவேசெய்து
பூவினாற் பந்த லொருசாரியும் புதிய காவணம் விருந்துகளும்
சோபிதஞ் செய்தே மணிமாடங்கள் துலக்கி ஐந்நூறு சன்னுசுடன். (352)

அறுபத்து நாலுதீவார்களும் மரசன் மணிமாடந் தனிலிருந்தே
திரையின் மணிமுத்தா யிலங்குமான சிறந்த குயில்மாதை நீராட்டியே
கருமுகிற் கூந்தல் தனைவகிர்த்து கணக்க மணிமுத்து மாலைகோர்த்து
நிரையிற் கதிற்போலே துயிலுடுத்தி நீணி லம்புகழ் மாதினுக்கே. (353)

மதிபோற் றிலதமும் கொடுத்தாள்மாது வாசம் பரிமள மிகத்திமிர்ந்து
கதிரின் பிரகாசம் பளபளென்னக் கருத்து தனக்கான வயிரமிட்டாள்
நிதியிற் லுயிர்கர்திர் மூக்குநத்து நேறிழைக் கான மணிமாலையும்
பதியிற் பகல்வற்றி போட்டதுபோற் பலவன்ன மாளி யணிந்தனளே. (354)

எழுந்தாள் சந்திரன் போலர்கவே யிருந்தாள் பல்லக்கி லழகிலங்கக்
குளிர்ந்த மடமாதர் கவரிவீசக் கோதை மயிலான மிருக்கும்போது
பழுதில் லாதொரு மகனைநோக்கி பாரி லரசனுந் தேவியாரும்
விழுந்தங் கலறியே மனதுநொந்து விசன மிகவாகிப் புலம்பினாரே. (355)

அன்ன நடைமாதே யூர்வசியே யவனி தனில்வந்த கனிவர்க்கமே
இன்னு லுன்னையே தேவுகிய விந்த விதிகளாக வாங்கிவந்தோ
மென்ன காலமோ விளமயிலே யிலங்கும் படியான மதிமுகமே
நன்னிலை யுள்ள பாலகியே நாங்க ளுயிர்வைத்தா யிருக்கவேணும்; (356)

பதம்.

தங்கமே நீமயிலே தங்கமே நீகுயிலே தங்கமே
தங்கமே நீதங்கமே நீயென்கனியே யூர்வசித் தங்கமேநீ.

சங்கையுள்ளமானே யிங்கிதத்தேனே திங்கள்முகத்தாளே பங்காயத்தின்பாவே
பங்கயத்தின் பாலகியே பாரிலுனக் கிதுவிதியோ.

அன்னநடைமாதே யுன்னை வளர்த்தோமே யென்னுங்கதிர் போலேமின்னும்படி
மானே துன்னுங் கதிர்மாதே யுன்னைவிதிவசமோ தேவருந்த.

வஞ்சிக்கொடிமானே யின்சொல்லுந்தேனே கொஞ்சுகிளியாளே ரஞ்சிதத்தின்
பாவைரஞ்சிதமே யென்மயிலே நானுனையே தானினைக்க.

என்செய்துவோம்புவியில் என்மகளேயூகி யுன்முகத்தைப் பார்த்தேயுருகிறோமே
யாங்களுருகிறோமே யுலையிலிட்ட மெழுகதுபோல்.

தேவுவரும்போது நாவுளறுவையோ பாவினையோ தாகத்தேவருந்துமோதான்
தேவருந்த வுன்னை வளர்த்தோம் தெள்ளமுதமான கண்ணே.

பெற்றவயிறுதானும் பற்றியெரியுதே யெத்திசையில் நாங்கள் எப்போதுனைக் காண்
எப்போதுனைக் காண்போமோதான் இளமயிலே யூர்வசியே. [போம்

தொங்கல்.

இந்த விதமாக விருபேர்களு மிடைந்து மிகவாடி யழுகும்போதில்
மந்திரிமாரோடு சன்னாசுகள் வாகா யமர்த்தியே மதிகளோதிச்
சந்த்ர னழகான பல்லக்குமேற் றையல் தனை வைத்துச் சகலோர்களும்
அந்தி சாயலாயெழுந்தரபாதி லைநூறு சன்னாசு முன்பிலாக. (357)

பேரி நவுரிகள் கிடுகி டென்னப்பிடுயு மெக்காள மடமடென்னத்
தாரைமுருடுகள் துந்துமியுந் தம்பூர் மேளங்கள்சொலித்துவர
வரிமுழக்கமாய் வருகும்போதில் வள்ளல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
தெரிவதாகவே விருந்தணிந்து சிறந்த மலர்பாதக் குறட்டிலேறி. (358)

வந்தார் முஹியித்தீ னண்டகைதாம் வாரிபோலான கூட்டத்தோட
சந்த்ர னுதயம்போல மிகமிலங்கத் தனியோன் குதுபொலி வருகுநேரம்
மந்த்ர மோதுஞ் சன்னாசுகள்தான் வாகாதமை நோக்கி யுரைசெய்குவார்
எந்த நகரத்திலுள்ளவரோ வெங்கேதா னிப்போ வந்தார்களோ. (359)

வானின் மதிபோலே மலர்முகமும் வாலகதிர் மேனித் திருவழகு
மேனார் சுவனத்தின் குலதெய்வமோ வென்றே மிகப்போற்றிச் சன்னாசெல்லா
மானார் தன்னையே பவனிச்சுற்றி மலையின் தேவுட கோவில் வந்தார்
வானின் கதிரவனடைந்தபிற்றை மத்தாப் புடனல்ல தீவெட்டியும். (360)

சந்திப்பாகவே மிகவொளிரத் தைய லாளையங் கிறக்கிவைத்தே
வந்தசன்னாசு ஐநூற்றவர் மலைத்த வுடகோயிர் றுன்புகுந்து
விந்தை யாகியவிளக்குகளும் விளங்கும்படியாக மிகப்பொருந்தி
யுந்த சாகிட முத்தினாலே யழகாய் மணிமேடை சிங்காரித்தே. (361)

வ்வாச் மலர்களு மிகத்திமிர்ந்து மயிலார் தனையுமே யதின்மேல்வைத்துப்
பூசை புனர்சார மபிஷேகமும் புகழ்ச்சி யாகவே மிகவுஞ்செய்தே
கூசலாகாமல் நரபலியாக் கொடுத்தார் துருவையி லைந் நூறுமே
ஹாஜத் தாய்நின்றே சன்னாசெல்லாம் கரத்தாற்கும்பிட்டே யுரைசெய்வார்கள்

உந்தன் சன்னாசை மோதிடாதே யூரிலே வந்து சாடிடாதே
வந்த பெயர்களை நொறுக்கிடாதே மாடாகூடங்கள் தகர்த்திடாதே
யெந்த நாளிலும் தஞ்சமாக வெங்கள் தனைக்காப்பாய் மலைத்தேவையா
சொந்தஅடிமைகள் தன்னைக்காத்துச் சுகமாய்ச்சிறைவாங்கிப்போவீரென்றே.

பணிந்தே யனைவரும் வெளியிலாகிப் பாங்கா யுரைசெய்தார் சன்னாசெல்லாம்
அணியில் மிகநிற்குக் காவற்காரர் அடைப்பாய் கதவென்றார் சகலோர்களும்
மணியின் மதிச்சோதி முஹியித்தீனும் வாசலருகாமை வருகும்போது
தொனியாயுரைசெய்தான்காவற்காரன் துலங்குஞ் சன்னாசே யெங்கேபோறீர்.

காதலாகநீ ரேகினாலோ கனத்த மலைத்தேவு விடுகாத்தும்மை
யேது வாகவே திரும்புமென்றே யியல்பா யவனோதக் காவற்காரர்
ஆதி யருளாலே யவன்கண் ணுக்கங் ககலல் தெரியாமற் புகுந்தாரப்போ
போதர வுள்ள கதவடைத்துப் பூட்டி னான்ஜன் மோட்டமானார். (365)

அந்நே ரத்தினிர் றீவோரெல்லா மவரவருட் மனைகள்சேர்ந்து
தன்னா லவரவர் கதவடைத்துச் சாஷ்டாங்கம் செய்தே யிருக்கும்நேரம்
மன்னர்கள்போற்று முஹியித்தீனோர் வல்லோன் கிருபையாற் கோவில்மீதில்
மின்னு முசல்லாப் பாய்விரித்தே விருத்தெல்லாம் வைத்தே யிருக்கும்போது.

ராசன் மகளுமே கீழிறங்கி நாதர் முஹியித்தீன் சமுகம்வந்தே
வாசமலரடி தனைப்போற்றி வணக்கமாகவே யிருந்துவாடி
நேசர் முகநோக்கி கண்ணீரோட்டி நிகழ்த்தினா ளப்போ தூர்வசியும்
தேசந் தனக்கெல்லா மணிவிளக்கே தெய்வ சன்னாசே யெங்கேவந்தீர். (367)

பதம்.

எந்தன் தெய்வமே யிந்தா லயத்தினி லெப்படி வரலா
மனமதியே கனந்தங்கிய திருவே நானேழையாள்
ஏழையாள் அறிகிலேனே கனியே.

தேசமீ துள்ள தெய்வங்கள் தாமென் றுந் தேவுதா னெண்ணுமோ
அதம்பண்ணுமோ பதந்தொழுமோ அறியேன் ததித்தருவே
தெருவே திருவடி மணியே.

மடத்தில் நான்கண்ட மன்னவர்க்கென் விதிவருகு மென்றறியேன்
புவிதனிலே தவந்தங்கிய சுயரேயெங்கள் வள்ளலே வள்ளலே
மணிவிளக்கே திருவே.

தீது செய்திடுந் தேவையடக்கிற் தேசங்கள் தனிலே
புவிமீதிலே தவங்களுண்டோமதியோ யென்றன் சிந்தையிற்
சிந்தையிற் றியங்கிறேனே கனியே.

தொங்கல்.

அண்ட கோளங்களெட்டுத் தீவிலடங்கா மலைதேவுக் கெனைவளர்த்தா
ரொன்று யுங்கள் வளர்த்தாரென்று முலகந் தனில்மாது மறிந்தேனில்லை
சண்டாள னுன காவற்காரன் தள்ளி யடைத்தானே குலதெய்வமே
வண்டன் மலைத்தேவு மமதருமை வழிபா டறியுமோ கண்மணியே. (368)

இருபேர் தனையுமே தேவுக்காக வேதக் கடவுள் ரெழுதினுமோ
பொருமை தானுள்ள நவமணியே போகநான் செல்ல வழியைக்காணே
மீருங்க றீஸ்பர னுண்டுவென்று ளியம்புவா ரப்போ முஹியித்தீனும்
வரையின் மலைத்தேவு நமதுபாவில் படும்பாட்டை அறிமினென்றார். (369)

உரைகள் மிகவோதி முஹியித்தீனு முடையோன் வணக்கமா யிருக்குநேர
மிரையோ னருளினுல் சுவனத்திருந்திருங்கினர் கோயிலி லிருமாதர்கள்
திருவின் முஹம்மது பேரர்கண்டு செப்புவா ரப்போ யிருபேர்கள்பால்
மருவின் குழவின்மாதே நாமென்ன் மறியமாசியா நாங்களென்றார். (370)

எங்கே யிரவினில் வந்தீயென விரையோன் குதுபொலி கேட்டபோதிற்
சங்கையாகிய மாதர்சொல்லுவார் தனியோ னுத்தரங் கொடுத்தானிப்போ
தங்கு மலைதேவு வருகும்போதிற் சகல தீபமு மமர்ந்திடாம [யென்றான்.
ளெங்கள் கரத்தாலே தூண்டச்சொன்ன னிறையோன் முஹியித்தீன் கனியே

அந்த மொழிகேட்டு முஹியித்தீனு மவன்ற னுதவியென் றிருக்குநேரம்
விந்தையாகிய மலைத்தேவது வீறிட்டெழுந்தது சத்தம் போட்டே
கந்த ரங்களும் கிமிகி டென்னக் கதறிவந்தே மலையை நீங்கிச்
சந்திப் பாகிய மரங்களெல்லாம் தானே மிகச்சாய வரலானதே. (372)

பதம்.

வருகுதே தேவு மலையைவிட்டும் வருகுதே தேவு மடமடத்தே வருகுதே தேவு
மண்டலங் கிடுகிட அண்டங்க ளதிரிடக் கொண்டால் மிடிபோலே
குமுறியே சத்தமாய் வருகுதே தேவு.

அறுபத்து நால்தீவுக் கதிகாரி நானென்று மைநூறு
சன்னைசயடிக்கிறேன் பாரென்று வருகுதே தேவு.
தூசிய தானது வானத்தி லேகிடச் சோலைமரங்களும்
தலைசுற்றி யாடிட வருகுதே தேவு.
காட்டிலே மான்மறை கண்டது மோடிடக் கதறியே சத்தமும்
பதறிய மேனியாய் வருகுதே தேவு.

இரைச்ச லாகவே வருகும்போதங் கேக்கி யொருமூச்சு யெறிந்ததப்போ
பறிக்க லாகவே கதவைப்பூட்டும் பாவைய லறியே மயங்கிவீழ்ந்தாள்
திருக்கண் ணுடையவன் முஹியித்தீனும் சிறந்த தாம்பலந் தனையெறிந்தே
சுருக்கில் விருதெலாமெடுத்தேவினர் தொடர்ந்தங்கடித்தே மலைத்தேவையே.

சோட்டாத் தடியுமே சோலித்தடிக்கத் துலங்குங்கோடாலி புயத்தில்வாங்கக்
கோட்டி யாய்வருந் தேவானதைக் கொடுத்திற்றே பூசை திருச்சக்கரம்
காட்டா தடித்தே கோடாலியும் கதறிதேவது மயங்கிவீழ்கப்
பூட்டியாகவும் சயிறுனது பிடித்தங் கிழுத்தே மடமடத்தே. (374)

இந்த விதமான வடியினாலே யேங்கி யழுதே தேவானது
தந்த தாரையாய்க் கண்ணீர்விட்டுச் சாற்று மதுதானுங் கோபமாக
வெந்த வொலிமார்கள் வந்திட்டாலு மென்னோ டெதிர்ப்பவ ருலகிலுண்டோ
அந்த மிலியருள் முஹியித்தீனு மவர்கள் தனக்குநா னடிமையென்றும். (375)

எண்ணரி மனதிலே தேவானது மியம்பு நேரத்தி லாயுதங்கள்
மண்ணில் மீதிற் றேவானதை மாட்டுங் கோடாலி மடமத்தே
தன்னாற் கதறவே யடத்திழுத்துச் சமூகமுங் கொண்டுவந்து விட்டபோதிற்
கண்ணால் முஹியித்தீ னொலியைக்கண்டு கதங்கள் தான்போற்றி தேவுசொல்லும்.

எல்லா வொலிமார்க்கு மேலொலியா யிலங்கு முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
பல்லாயிரங்கோடி யுயிர்கள்யாவும் பாங்கா மிகப்போற்றி மணிவிளக்கே
வல்லோனருள்பெற்ற தயாபரரே வாசம் பொருந்திய நவமணியே
சொல்லை யறிந்தாலு மிந்தப்பாதை துசுமனொருகாலும் வரமாட்டேனே. (377)

பதம்.

வகுதை வாழும் பதிவிட்டேகி வந்த சுறியேனே யெங்கள் வாசத்தருவே
ஆயுத மடிநான் பொருத்திட ஆலமீதிலே யுங்களடிமை யேனுமோ
தங்க வாசரே யெனதுதேகங்கள் தானுநோகுதே மனமீறியுருகுதே.

போதும்நான்பட்ட பாடுகளெல்லாம் புவியின்மீதிலே மன்னர்போற்றும்
நான் தீவிலே சிறைவாங்கிய குற்றம் சேரலாச்சுதே யென்திரேக நோகவே
வாடுதேமனந் தேடுதேகதம் வாக்கருள்புரிவீர் மேலர்வாசத் தருளே.

தொங்கல்.

ஈது வசனமுந் தேவோதிட இறையோ னுரைசெய்தான் குதுபுபாலிற்
பூதலந்தனிற் பெரியோர்களைப் புகலால் மிகவேய்த்துப் போனதேவு
நாதரே கூசி லடையுமென்றே நவிலுவா ரப்போ முஹியித்தீனும்
ஏதும் பேசாமற் றேவேநீதா னிந்தக் கூசினில் நுழைகவென்றார். (378)

எட்டிக் கூசினைத் தேவுநோக்கி யிடைந்தங் கழுதகதே புலம்பியோதும்
குட்டி மலைபோல யென்சடலம் கூசிற் புகுதாதே தஸ்தகீறே
பட்ட பாடுக ளெனக்கேபோதும் பாலை வனம்போலே நாயகமே
அட்ட திசையிலே யுங்கள்பேரை யடியே மிகப்போற்றி யிருப்பேனென்றான்.

ஈது மொழிகேட்டுக் குதுபொலியும் மிருக்கென்று ரப்போ தேவானதை
யேதுவாகவே யாயுதங்களிருக்கத் தேவையுந் துருப்பாக்கியே
நாத ருடகூசாத் தனிலடைத்து நல்லோர் முத்திரை வைத்தபோதில்
மாத ராசியா மறியம்பீவி வல்லோன் சுவனத்தின் பதியிலானார். (380)

அங்கே ரத்தினி லரசமாது மாயாசந் தீர்ந்து தானெழுந்தே
யென்றுங் கிருபையாற் முஹியித்தீனா னிலங்கிந் திருபாதந் தனைபோற்றி
முன்னர் முஹம்மது நபிகலிமா முறையாய்த் திருத்தமாய் யுவந்தோதியே
தன்னால் வணங்கியே யிறையைப்போற்றிச் சங்கையாகவே யிருக்குநேரம்.

அன்றங் கிறவுதான் விடிந்தகாலை யரசனோடு மற்றச் ஜனங்களெல்லாங்
கண்டு பிரேதத்தை யடக்கவேண்டிக் கனத்த பெருக்கமா யெழுந்தபோதிற்
றுன்று மடவாள் புரவிகளும் சூழ்ந்து ஜனங்களும் சன்னாசுடன்
றென்றல் மிகவுள்ள கோவில்வந்தே திரந்த அரசினைக் கண்டநேரம். (382)

எடுத்தா ரோட்டங்கள் சகலபேரு மின்ன மலைத்தேவங் கிருக்குதென்றே
யுடுத்துந் துகில்மாது வெளியிலாகி யருமையாய் வந்தஜனத்தைக்கூவ
அடுத்த ரனைவோரும் வரவுகேட்க வரசி வகையாகவே யெடுத்தோதினாள்
படைத்த பெரியவன் பவனிதென்றே பாங்கா யனைவருங் கோயிலாகி. (383)

மல்லிமலர்வாசர் முஹியித்தீன் றம்மலரடிகளை யவர்கள்போற்றி
யெல்லாப் பறக்கத்தும் பெற்றபூவே யெங்கள் தனக்கெல்லாம் குலதெய்வமே
வல்லோ னருள்பெற்ற மணிவிளக்கே முஹியித்தீனொலி நாயகமே
நல்லோர் மதியமே வாங்களென்று நாடியழைத்தேகித் தவசில்வைத்தே.(384)

தவசில் மிகவைத்தே மஹல்லதீவார் சாஷ்டாங்கஞ் செய்தே யுரைசெய்குவார்
புவியி லிருப்பது மெவிடநீங்கள் பெற்றதாய் தந்தை பேர்தானென்ன
தவமே யுரைசெய்வீர் தயாபரரே தங்கமேருவே நீங்களென்றார்
நபியா முஹம்மது பேரானொரு நவிலுவா ரப்போ தவர்கள்பாலில். (385)

நா மளிருப்பது பகுதாதாகு நமது தகப்பனார் அபுஸாலிஹு
பூமண் டளந்தனி லெனது நாமம் புதியோன் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
கோமான் முஹம்மது பேரராகும் குவலயமுள்ள குதுபென்றோத
ஈமானுறுதியாய் பாதம்போற்றி யியம்புவானப்போ மகாராஜனும். (386)

பெரியோர் குலத்திலே யுதித்த கோவே பிரியமிகவுள்ள குலதெய்வமே
சிறைகள் வாங்கிய தேவானதைச் செல்வனுங் கூசி லடைத்ததாலே
திரைத் தலத்திலே ராஜாராகத் தாங்க வேயிருந் தரசாளுங்கள்
துரை தனத்தாருக் கருக்காகவே சொன்ன படிகேட்டு நடப்போமென்றார்.

சங்கையாயோதும் வசனங்கேட்டு தனியோன் முஹியித்தீனுரைசெய்தார்கள்
தங்குமலைத்தேவை பிடித்தடைத்துத் தலத்தில் ராஜாங்கம் வேணுமென்றே
இங்கு நினைத்து நான் வரவுமில்லை யியம்பு ராஜரே சகலோர்களே
யெங்கள் முஹம்மது கலிமாவோதி யிஸ்லாந் தானாக்க வந்தேனென்றார்.

குதுபி னுரைகேட்டுச் சகலோர்களும் குணமா யுரைசெய்தா ரருமையாக
எதுவய னேகத்தை மிகச்சொன்னாலு ம்யாங்கள்தான் கேட்போம் குலதெய்வமே
புதின மாகிய கலிமாவினிற் பொருந்த வொருவருக்கு மனமானது
கெதியின் கயிலாசம் கொடுக்குமான கிருபையுடைய தெய்வ மனேகமுண்டும்.

எங்கள் மனையெல்லாம் புத்துகான்க ளிருக்குந் தெய்வங்க ளனேகமாகும்
சங்கை யாகவே வணங்கிவாரோம் தப்பிதம்வரு மோசமென்றார்
திங்கள் முஹியித்தீ னிதுசொற்கேட்டு செப்பினா ரப்போ தவர்கட்கெல்லா
முங்களுட புத்து கானையெல்லா முரிமை யுடன்கொண்டு வாருங்களென்றார்.

அந்தநேரமே தீவாரெல்லா மவரவர் தெய்வந் தனையெடுத்தே
வந்தார் சகலோர் முஹியித்தீன்பால் வைத்தா ரவரவர் புத்துகானைப்
பந்தி யாகவே வைத்தாரிரு பத்தாயிரங் கணக்காகவே
சந்திப் பானதிற் பெரும்புத்துகள் தயங்கு மைந்நூறு தானாகுமே. (391)

புத்துகான் சண்டை செய்த காரணம்.

ஈது படிநிற்கச் சகலோர்களு மியம்வா ரப்போ முஹியித்தீனும்
ஏதுவா யுள்ள சிறுபுத்துகா னிருபத் தையாயி ரங்களுடன்
சாது வாகிய ஐந்நூறோடும் சண்டைக்கு விட்டே பார்ப்போ மென்றார்
நாத ருடமொழி தன்னைக்கேட்டு நவிலுவா ரப்போ மஹல்லதீவார். (392)

உங்கள் மனம்போலே சண்டையிட்டே யொருக்காலு நாங்கள் பார்த்தறியோம்
எங்கள் புத்துகான் சண்டைபார்க்க வின்ப மிகவானோம் நாங்களென்றார்
திங்கள் வதனத்தா ரிதனைகேட்டுச் செப்புவா ரப்போ திரையருளாற்
சங்க மாகிய புத்துகானே சல்தியாய் சண்டை செய்மினென்றார். (393)

இருபத்தி ஐயாயி ரம்புத்துட னெதிர்த்ததே சண்டை யைந்நூறுபுத்தும்
திருப்தி யாகவே யொன்றுக்கொன்று சினந்தங் கடித்ததே பொறிபறக்க
வருத்த மிகவாகி மஹல்லதீவார் வழுத்துவாரப்போ தவரவர்க
ளுகுத்தா யுயிர்பெற்றார் தெய்வமெல்லா முடைந்தாரே யிந்தச் சண்டைமீதில். (394)

என்ன செய்குவோம் நாங்களென்று மிடைந்து மனம்வாடி யிருக்கும்போது
தன்னாலே புத்துமொன்றுக்கொன்று சண்டை யதனாலே தூளதாகி

முன்னாற்கிடப்பதை குதுபுநோக்கி முதலோன் குதறத்தாற் பார்க்கும்போதிற்
தன்னா லுடைந்தவை பொடியானதைத் தராதிபன் கண்டு சொல்லலானான்.

எந்தன் மகனுக்கு வயற்றுவலி யிங்கு பனிரண்டு வருஷமாகத்
தந்தை தாரையாய்க் கண்ணீர்விட்டுத் தளம்புறா னெங்கள் குலதெய்வமே
இந்தா விருக்கின்ற மகனாருக்கே யிருக்கும் வலிதீர்ப்பீர் புவியிலென்றான்
அந்த மொழிகேட்டு முஹியித்தீனும் மருமையுட நல்ல புகறினையே (396)

எடுத்து நுனிக்கியே மவனுக்கிய வின்பமாயதை யருந்து நேரங்
கடுத்த வலியது கதறிச்சொல்லும் ஹக்க னவனுட குதறத்தாலே
யெடுத்தேனா னேட்ட மிவனைவிட்டே யிறையோன் முஹியித்தீன் மருந்தினாலே
அடுத்த பேர்களே யறிவீரென்றே யகவல் முளங்கியே யஃதேகிட. (397)

கிஸ்தியி லேழுகட லுண்டாக்கிய காரணம்.

சரிதான் குலதெய்வ மணிவிளக்கே சாற்றக் கேளுங்க ளொருகாரணம்
முரிமையா யுள்ள புத்துகான்க ளுடைந்து பற்பமாய் நீற்றுப்போனா
ரருமை மகனார்தான் வயற்றுவலி யதுவுந் தீர்ந்ததே மகிழ்ச்சியானோம்
தரையின் மீதினி லொருகாரணஞ் சங்கையுடன் காண்க வேணுமென்றார்.

கிஸ்தி யதனுள்ளே கடலுண்டாகிக் கீர்த்தி யாகவே முத்தெடுத்தால்
விஸ்தீரன முள்ள தீவாரெல்லாம் விளம்புவோங் கலிமா வென்றோத
பஸ்கார மான வசனங்கேட்டுப் பண்பார் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
றஸ்கார முள்ள கிஸ்திமீதி லடித்தா ராஸாவினாற் கடலெழுந்தே. (399)

கண்டகாரணம் புதுமையென்றே கடலிற் கிஸ்தியை யசைத்துப்பார்க்க
அண்டவர் புகழ்ந்திடு முஹியித்தீனா மவர்களுட கிஸ்தி யசைந்திடாமற்
கொண்டே ஈமானும் தீவாரெல்லாம் குதுபே மணிமுத்தைக் காணோமென்றார்
தென்றல் மலக்குழ லரசமாது தேங்காய் போலாக வெடுத்தாள் முத்தை.

அன்னகாலையிற் கிஸ்திமீதி லைந்நூறு பாகக் கயிற்றைவிட்டார்
முன்னுங் கடலிலே கயிறண்டாதால் முஹியித் தீனொலி பாதம்போற்றி
தன்னா ராசனும் கலிமாச்சொல்லச் சகல ஜனங்களு மிஸ்லாமானா
ரென்னும் பெரியவன் கிருபையாலே யில்மு போதித்தே சகலோருக்கும்.

மார்க்க நெறிநீதம் ஹலாலானது மதிகள் போதித்தே புவிமீதினி
லேர்க்கை யுடனல்ல தொழுகைகளு மிலங்கு மிருறுபும் குத்பாவும்
தீர்க்க மிகவாகித் தீவாரெல்லாம் சிறந்த பெரியோனை மிகப்போற்றியே
சூர்க்க மாகிய குபிரைநீக்கி முஹம்ம திறஸூலைப் போற்றிசெய்தார். (402)

வருஷம் ரண்டாக முஹியித்தீனு மஹல்ல தீவினி லிருந்தூநாதர்
குறானும் ஆயத்து மறிவுகளும் குதாயி னருளாலே யவர்கட்கோதி
தமஜா வரிசையு மிகவோங்கவே தணித்த வணக்கமா யிருக்கும்போதிற்
பெரியோ னுரைசெய்தான் கனியேநீவிர் பிரயாண மாகு பகுதாதென்றே.

அந்த நேரமே முஹியித்தீனு மருளினா ரப்போ சகலபேர்க்கும்
எந்தன் பகுதா துத்தேசமேக யானும் பயணமுந் தானேனென்றார்
சுந்தர வதனத்தா ருரைகேட்டுச் சகல பேருடன் சுல்தான்சொல்வார்
மந்த ரம்புயத் திரஸூலுல்லா வள்ளல் முஹம்மதின் பேரனாரே. (404)

எங்கள் தனக்கெல்லாந் தங்கமேரே யிலங்கு மதியான முஹியித்தீனே
தங்கள் பகுதாது தானேகினாற் சார்ந்த முஸ்லிம்க ளென்செய்குவோம்
உங்கள் பாதத்தை நாங்கள் காணவுலகி லெவ்வளவு நாட்செல்லுமோ
சங்கை பொருந்திய தயாபரரே தாங்க ளமுதவா திறந்துசொல்வீர். (405)

ஈதுமொழிகேட்டு முஹியித்தீனு மியம்புவா ரப்போ சகலபேர்க்கும்
ஆதி பெரியவன் கிருபையாலு மருமை யாகிய இபாதத்திலுஞ்
சோதி துலங்குமே யெனைநினைத்தாற் றுலங்கம் பிறையிற் காண்பீரென்றும்
பூதலந் தனிற் பறக்கத்தாகப் புதியோன் தொழு கையும் நோன்பானதும்.

ஈமானுடனேதா னிபாதத்தாகி யிலங்கும் ஸதக்காவும்கொடுத்துவாழ்மின்
கோமான் கிருபைதான் செய்வானென்றே குதுபு முஹியித்தீன் வாக்கோதியே
சீமான் தனத்துட னிருங்களென்று செல்வ ராயுத மெடுத்தணிந்தே
தாமா யிருக்கின்ற தேவின்கூசாத் தன்னை யெடுத்துதா மெழுந்தாரப்போ.

அறுபத்துநாலு தீவார்களு மருமை யாகவே பாதம்போற்றித்
திருவி னிரையவன் குதுபொலிமுன் சிறந்த காணிக்கை மிகவும்வைத்தார்
பெருகும் அஷறபி யிருலட்சங்கள் பெரியோன் குதுபுபா லினிலிருக்கும்
முரிமை யாகவே குமராளிக்கு மொழுங்காய் வருகின்ற மிஸ்கீன்கட்கும்.

கரத்தால் மிகவள்ளிக் கொடுத்துநாதர் காசும் சரியாய் முடிந்தபின்னர்
வரத்தோ ரேழைகள் மிகவந்தார் வள்ளல் பெரியவ னருளினாலே
அறத்தி னுசாவால் மணல்மீதிலே யடித்தா ரோரடி பிஸ்மிற்சொல்லித்
தரத்தி லொருலட்சங் காசுண்டாக தங்கள் மனம்போலே யெளியோர்க்கீந்தே. (409)

மலரின் பாதத்தின் குறட்டிலேறி வள்ளல் முஹியித்தீன் பயணமானார்
நலத்தோர் யாவரும் வாரிபோலே நாதர் சமூகத்திற் போற்றிவாழ்த்தத்
தலத்தி லிறையவன் குதறத்தாலே சந்தன மாரி கமகமென்னக்
குளத்தோர் யாவரும் புதுமையாகக் குதுபு திரைகட லிறங்கினாரே. (410)

மதிபோ லழகான முசல்லாவையும் வாசர் விரித்துத்தா னதின்மேலாகக்
கதறி னுசாக்கோற் பாய்மரமாய்க் கம்ப ளிக்கயி றமருக்கட்டி
விதியின் மணிசுக்கான் சக்கரமாய் விளங்கு கோடாலி நங்கூரமாய்
அதிபனுட கற்பற் றானேரியே யண்ணல் முஹியித்தீனி ருந்தாரப்போ.

ஆதியருளாலே கப்பலோட அறுபத்து நாலுதீவுநீங்கி
மோது மதுசுக்குருக் கடலிலாக முழங்கி மலைகளோ மலைபோலாக
வாது மிகவான தேவின்கூசை வாயாகக் கப்ப லணியத்திலே
நாதரும் வைத்தே யிருந்தாலும் நளின மிகவுள்ள மலைத்தேவுதான். (412)

சக்கிக் கடலிலே அவதியாகச் சண்டை மாறுத மிகவாகிட
ஹக்கு பெரியவன் தன்னைக்கூவிக் கருத்தங் குறையாம லவனிருந்தான்
மிக்க அவதியா யிருக்குதென்றே மீறான் முஹியித்தீனப்துல்காதிர்
தக்க மிகச்செய்யுந் தேவானதைச் சக்கிக்கடலிலே யெறிந்தாரப்போ. (413)

மேலோன் கிருபையாற் கப்பலோடி விளங்கும் பதிமூன்றாம் நாளானதி
லாலமரக் கன்றார் கரையிலாக வடைத்த சன்னாசை யெடுப்போமென்றே
மாலா விருதெல்லா மெடுத்தணைந்தே வந்து சோலையி லிருக்கும்போது
மேலோன் முஹம்மது மகளார்வந்து விளம்புவாரப்போ குதுபுபாவில் (414)

எந்தன் மகனாரே யென்கனியே யிஸ்லா மாக்கியா வந்தீரென்றா
ரந்த நேரத்திற் குதுபோதுவா ரருமைதா னுள்ள வென் தாயாரே
யெந்தன் பகுதாதுத் தேசமீதில் யானு மிருக்கையி லிறையோன் சொன்னா
னுந்த மனம்போல் கேட்டகேள்வி யுலகந்தனிலியான் கொடுத்தேனென்றான்.

தந்தா னுரைசெய்து மஹல்லதீவைத் தனித்துற் றிஸ்லாத்தி லாக்குமென்றான்
வந்தேன் மிசுறுமா நகரமீதில் வயிற்றுப் பசியுட னிருக்கும்போது
விந்தையாய் வந்த முஸ்லிம்களை விசாரி யாமலும் போகச்சொன்னா
னந்த நேரத்தில் நகரம்பார்த்தே னழுகக் கிருந்தாளே யொருகிழவி. (416)

சவன மிகுதென்றே நானுமேகித் தண்ணீர் ரவளிடம் கேட்கும்போது
கவனி யாமலு மழுகச்சே நான் கப்பலுடன்ஜனங் கேட்பேனென்றும்
புவன மீதுள்ள மிசுறுபதிற் புழுங்கி யழுதார்கள் குமாரர்நால்வர்
கவன மாகநா னிருக்கும்போதிற்கடிதிற் கிழவனா ருயிர் வாங்கென்றான்,

சோலை மீதுள்ள மஹல்லதீவிற் றுலங்கு மொருமடந் தனிலிருந்தேன்
மேலோ னுரைசெய்தான் வீதிபார்க்க விரும்பி யெழுந்துநா னேகும்போது
வாலத்திற் போலே கொய்யாக்கனி விளையும்படி செய்தா னென்முன்னாலே
யேலாக் கனிகொய்தே னென்னையிறை யெஹூதி தனையேவியடிக்கச்சொன்னார்.

சக்கிக் கடலிலே வருகும்போது தனித்த அவுதிக ளானதினால்
மிக்க பெரியோனென் றுகூவி விளம்ப வேதொன்றும் சொன்னானில்லை
ஹக்க னெனைச்செய்த கோலங்களைக் கவலக் கூடுமோ மாதாவென்றார்
தக்க பெரியவன் சொல்வானப்போ சங்கை பொருந்திய நாச்சியாரே. (419)

எந்த னாயுஷிலே முஹியித்தீனே யெழுப தாயிரம் வருடம்மட்டும்
சிந்தை யுவப்புடன் தாலாட்டினேன் செல்வ ரெனதுட குதுபொலியே
மந்தவித மறிந்துமென்மே லநேக முரைத்தனர் கோபமாக
வெந்த னுத்தாரந் தானில்லாமலெடுத்தே னெறிந்தனர் தேவையென்றார்.

ஆகையா லந்த னபிமகளே யதனா லவரிடம் பேசவில்லை
பாக மாகிய வொடுக்கானதைப் பசிதா னாறிடச் சொல்மினென்றா
னேக னுரைபோலே மாதாவோத விறையோன் குதுபொலி பசியாறினார்
பூக மாகிய நாச்சியாரு மும்பர் வானத்தி லேகினாரே. (421)

மறைகளுண்டாகிய காரணம்.

அந்தமிலி ஹக்கன் முஹியித்தீனு மகிமையுள்ள வணக்கமீதில்
வந்த வொருவேங்கை பாதம்போற்றி மவுலும் குதுபுதம் பாலில்நீவி
எந்தன் முகம்பாரு மணிவிளக்கே யெனக்கு வயிற்றிலோர் வலிதானுண்டுஞ்
சந்த்ர வதனரே தீர்த்தருள்வீர் சங்கை மிகவுள்ள குதுபென்றோத. (422)

சுபத்தரிதுகேட்டு வேங்கைபாலிற் சொல்லுவா ரப்போ விலங்கினமே
வயிற்று வலியான மருமந்தனை வழுத்துமெனக் கேட்டார் முஹியித்தீனும்
பயமு மிகவாகி நடுநடுங்கிப் பகருமவ் வேங்கை வணக்கமாகச்
ஜெயங்கள் பொருந்திய நவமணியே சிறந்த வொலிமார்க்கு மேலொலியே.

உங்கள் தமக்காக வொருவிடைய னொருமறை நேர்ந்து காட்டில்விட்டா
னெங்கள் ஜாதியார் கண்டோமானு லிறையோன் முஹியித்தீன் மறையிதென்றே
சங்கையுடன் போற்றி யிருந்தோம் நாங்கள் ஸெய்யிதி றஸூலின் பேரனாரே
தின்கும் படியான தீனில்லாமற் ஜெகத்தில் நாற்பது நாளிருந்தோம். (424)

ஆதி பெரிய னுத்தாரத்தா லண்ணலே யுங்கள் மறையானதைப்
பூதலந்தனிற் றின்றநாளாய்ப் புன்மை மிகவாக வயிற்றுவலி
நாதரே யென்று வேங்கையோத நல்லோர் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
பாத மதிலே தடவும்போது பாங்காய் வலிதீர்ந்து வேங்கையேக. (425)

அந்த நேரத்தில் முஹியித்தீனு மருளுவா ரப்போ தாதிபாலி
லெந்தன் றஹ்மானே யாகுதாயே யெனது மறைக்கானவகை சொல்லென்றார்
சந்த்ர வதனத்தின் தயாபரரே தாரே னொருமுறையதனையென்றான்
சொந்த மறையுட தலைமுறையைத் துலங்கியான பார்த்து கணக்கிடவே.

வருகுங் கணக்கது மூன்றுலட்சம் வல்ல பெரியோனே கொடுவென்றோத
பெரியோ னுரைசெய்தா னென்குதுபே பிசலுங் காற்றிலும் கொப்பத்திலு
மிறந்து போவதை கணக்குநீக்கி யிருலட் சமறை தருவேனென்றான்
கறந்த பால்போலே கொடுவென்றோத ஹக்கன் குதறத்தால் மறைமுன்னாக. (427)

வாரிபோல் நிற்கும் மறையைக்கண்டு முஹியித் தீனொலி யுறைசெய்குவார்
பாரில் பகுதாது வந்துசேரப் படைத்த வாவுந்தன் காவலென்றார்
நேரா யமரோனை யிறைவனேவ நிகழ்த்தின ரப்போ வானோர்களும்
மாறுப் புகழோங்கு மாலமீனே வல்ல பெரியோனே யாகுதாயே. (428)

வானத்தில் மறைமேய்த்தே யேகும்போது வழியி லொருமறை தவறிவிட்டால்
மனம்போ விருலட்ச மறையுங்கேட்பார் வள்ளல் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
உனது பொறுப்பாக விருந்ததனை லுப்பரேகிறோம் றஹ்மானென்று
ரெனது பொறுப்பென்றங் கிறைவனோத விலங்கும் சமகாயில் புவியில்வந்தே.

ஆயர் குலாம்போலே வடிவெடுத்தே யழகா மறையெல்லாம் மருங்கில்விட்டே
தூய னுதவியா லவரேகையிற் றூய்யோன் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
தேயந் தனிலுள்ள சன்னுசான சிறந்த குடுக்கையும் தானெடுத்தே
நாய னருளாலே விருதணிந்து நல்லோர் பாதத்தின் குறட்டிலேறி. (430)

மிசுறார்ப்பதிவந்த காரணம்.

வந்தார் முஹியித்தீ னப்துல்காதிர் வானத் தமரோர்கள் மிகப்போற்றியே
மந்த ரம்வளர் சோலைகளு மலைகள் காடுகள் மிக நீங்கியே
சந்த்ர வதனத்தார் மிசுறாரேகச் சந்தனமாரி கமகமென்ன
அந்த நேரத்தில் சுல்தானுட னனேக ஜனங்களும் வந்துகண்டார். (431)

சங்கையாகிய மலர்பாதத்தைச் சகலபேர்களு முத்தியிட்டே
திங்க ளழகான முஹியித்தீனைச் சிறந்த பெருக்கமா யழைத்துவந்தார்
பங்கயக் கத்தரசர் வாழ்த்தத் துய்யோன் குதுபொலி நாயகமும்
எங்கும் வாசனை கமகமென்ன விளங்குந் தெருவீதி வருகும்போதில். (432)

சுவனத் தாரம்பைய ருவந்துவாழ்த்தத் துய்யோன் குதுபொலி நாயகமுந்
தவ்ன மாகவே தண்ணீர்கேட்ட தையல் கிழவியார் வீதிவந்தார்
மவுனந் தனிலேதான் மிகப்பூரித்து வந்தாள் கிழவியு மகனுடனே
புவனந் தனக்கெல்லா மணிவிளக்கைப் போற்றி யிருபாத முத்யிட்டே.

அந்த மிலியுட குதுபொலியே யருமை மிகவுள்ள நவமணியே
யெந்த னுயிர்காத்துப் புவியின்மீதி லெனது மகனையும் வரவழைத்தே
சிந்தை யுவப்பாக மணமுடிக்கச் செய்த நாதரே கண்மணியே
சந்த்ர வதனத்தின் தயாபரரே தனியோன் முஹியித்தீ னாண்டகையே.

உங்கள் பாதத்தை யானுங்காண வுடையோ னிடத்திலே துவாவிரந்தேன்
தங்கமக மேரே யென்றுபோற்றிச் சார்ந்தாள் கிழவியு மனைமீதினில்
றிங்கள் வதனத்தார் முஹியித்தீனும் சிறந்த தவசில்வந் திருக்குநேர
மிங்கு மிருக்கின்ற பிணியாளிக ளேகமாய் வந்து பாதம்பணிந்தார். (435)

சந்த்ர வதனத்தா ரிராஜாவானாற் றடவச் சகலோர்க்கும் பிணிதீரவே
வந்து சுலுத்தானு முவந்துபோற்றி வாசர் தலையுமே யழைத்தேகியே
மந்த ரக்கதிர் விரிப்பில்லாத வணக்கமாய் நின்றே பசியாறினா
ரந்தநேரத்தில் முஹியித்தீனை யழைத்துக் கதிர்ச்சிம்மாசனத்தில் வைத்தார்.

ஈதுபடி நிற்க விறையவனு மியம்புவா னப்போ குதுபைநோக்கி
நாதர் பகுதாதுத் தேசமெங்கும் நல்லோ ரெனதுட கனியேயென்று
னோது மொழிகேட்டு முஹியித்தீனு முரைத்தார் பகுதாதுள் பயணமென்றே
பூதல முள்ள மிஸுருரெல்லாம் போற்றி மிகவைத்தார் காணிக்கைகள்.

சுல்தா னவர்களு மனம்பூரித்தே துலங்குமுன் வைத்த அஷறபிகள்
குலத்தார் மிகவைத்த பொருள்களுடன் குவிந்தே நாலு லெட்சமாகும்
நலத்தில் வருமான முஹியித்தீ னாட்டம் போலவே குமராளுக்குந்
தலத்தி லிருக்கின்ற மிஸுக்கீன்கட்குஞ் சங்கை யாகவே கொடுத்தாரப்போ.

கொடுத்து முடிந்தபின் னிறையைப்போற்றிக் குணரத்தினமான தஸ்தக்கீர்தா
மெடுத்தே வீருதெல்லா மணிந்துபின்ன ரிலங்கும் பாதத்தைக் குறட்டிலேற்றிப்
படைத்த பெரியவன் கிருபையாலே பயணந்தான் கூறிச் சகலபேர்க்கும்
நடத்த லாயினான் பலமரங்க ணண்ணுஞ் சோலைக டன்னை நீக்கி. (439)

பகுதாதில் அபுஸாலிஹு ரலியல்லாஹு அன்ஹும் பாத்திமாவும் முஹியித்தீனுண்டைகளை நினைத்து அல்லாஹுத் தஆலாவிடம் கூறியது.

வருமந்நேரத்தில் பகுதாதினில் வாழ்ந்த தந்தையர் தாயாருமே
பெருகுந் தவமுள்ள குதுபைநாடிப் பெரியோ னிடஞ் சொல்லிக் கரமேந்தியே
யருமை மகனாரே யெங்கனியே யாதி யருள்பெற்ற முஹியித்தீனே
பொறுமை மிகவுள்ள தயாபரரே பூமி தனில்வந்த மணிவிளக்கே. (440)

பதம்.

எந்தம் பாலரையு மவாருமையு மிறையவ னறிவா னருள்புரிவோன்
திருவருளே மகனே நாங்களெவ்வித எவ்விதனிமைக் காண்போம் புவியி
லறுபதாண்டிலும் பிள்ளையில்லாமல் நாங்களாதியை நினைத்து தினமும்வந்து.

உமைச்சுமந்து மகனே யிந்த ஆலத்திலுமையின்றேம் பாலரே
எங்குந் துலங்கிய தங்கத்தின்மேருவை எப்போது நாங்கள் காண்போம்
துயர் தீர்ப்போம் மனதார்வோ மிறையே யெங்கள் யாரஹீம்யாரஹீமே.
இறையவனே றஹ்மானே

அஞ்சி மனங்களு மின்சொற் வணக்கமா யாதியைக் கெஞ்சிறேம்

மனமஞ்சுறேம் கனாஞ்சித மகனே யெங்க வருமையி

லருமையி லுவந்த கண்ணே குதுபே.

தொங்கல்.

இந்த விதமாகத் தந்தைதாயா ரிலங்கு முகம்வாடி யழுகும்போது
வந்தார் மறைவாகச் சம்ஹாயிலும் பகுதா தென்னுஞ்சோலைக் கருகாமையி
லந்த நேரத்தி லபுஸாலிகங் கருளுவார் வந்தோர் தம்மை நோக்கி
யெந்த வூர்காணு மரைக்கோனுரே யாரு மரையிஃ தென்று கேட்டார்.

அன்னகாணுயிற் சம்காயினு மருளுவார் நல்ல வமுதம்போலே
மன்னர்கள் போற்று முஹியித்தீனும் வருகி ரூரவர் மரைகளீதே
யென்னுந் தவத்தோரே மரையைப்பாரு மென்றே தானவர் ககனிலானுர்
தன்னின் மனதுள்ள விசனந்தீர்ந்தே சங்கையாகவே யிருக்கும்போதில்.

மறுநாட் காலையில் முஹியித்தீனும் வந்தார் பகுதாதுத் தேசத்திலே
தறஜா மிகவர விறையருளாற் சந்தன மாரி ஜொலித்திடவே
வரிசையாய் வந்தே தீனோரெல்லாம் வள்ளல் முஹியித்தீன் பாதம்போற்றிப்
பெரியோன் பறக்கத்தென் றனைவோர்களும் பிரிய முடனழைத்தவர்களே.

சங்கை யாகவே மனையில்வந்து தகுத்தீ லிருந்தாரே முஹியித்தீனுந்
திங்கள் வதனத்தின் மாதாபிதா சிறந்த மகனாரே மிகவும் போற்றி
யெங்கள் கனியான நவமணியே யிறையோ னருள்பெற்ற தயாபரரே
யுங்கள்தீதாறைக்கண்டபோதேயுடையோன் பறக்கத்தும் பெற்றேமென்றார்,

ஈதுபடி நிற்கச் சகலபேர்க்கு மியம்புவா ரப்போ முஹியித்தீனும்
பூதலமுள்ள மஹல்லதீவிற் புதுமையாகிய சேதியெல்லா
மோதினா ரப்போ குதுபுநாத ருடையோன் குதறத்தென் றவருங்கேட்கக்
கீதம் பொருந்திய குடுக்கைதனைத் திறந்தார் சன்னாசும் வெளியிலானார்.

வாசர் முஹியித்தீன் பாதம்போற்றி வழுத்தினா ரப்போ கலிமாத்தன்னை
நேசர் பகுதாது மிசுறுபுக்கே நேர்மை யுளமோதி னாகவைத்துத்
தேசந் தனக்கெல்லா மணிவிளக்காய் சிறந்த முஹியித்தீ னப்துல்காதிர்
ஹாஷிம் குலத்திலே வளர்மதிபோல் ஹபீபு முஹம்மது தீன்வளர்ந்தார்.

பகுதாதினி லேதா னிருக்கும்நாளிற் படைத்த பெரியவன் கிருபையாலே
மிகுந்த பறக்கத் மேன்மைகளும் விளக்கு மதிபோல வளர்ந்தேறவே
யுகந்த தொழுகையு நோன்பானதுமுடையோன் சதக்காவு மிகவோதியே
முஹம்மதிறஸூலின் பேரான முஹியித்தீ னொலி மனந்துளங்க. (447)

அந்த மிலிஹக்கன் கிருபையாலே ஆதி முஹம்மது நபியும் வாழி
சந்த்ர வதனத்தின் நாலுயார்கள் தவத்தி னஸ்ஹாபி மார்கள் வாழி
இந்த மணிமாலை படித்தபேரு மின்ப மாகவே கேட்டோர்வாழி
யெந்த நாளிலுந் தீன்துலங்க விறையோன் தனையுமே யுவந்தோர் வாழி.

ஆமீன் ஆமீன் யாறப்பில் ஆலமீன்.

முஹியித்தீன் மாலை முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்துமுனாஜாத்தும் முஹியித்தீன் மாலையும் சேர்ந்தது. அ. 8.

அறபுத்தமிழ் முஹியித்தீன் மாலை. ரூ. 1-4-0.

பெற்றுக்கொள்ளுமிடம்:—

ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்,

ஹமீதிய்யா பில்டிங்ஸ், நெ. 20, ஹைரோட்,

திருவல்லிக்சேணி, மதறாஸ்.

Printed at S. H. Press, Madras. P. [illegible] C. No. MS 178, D. 23-10-4[illegible]—2000 Copies.

வெகு காலமாக ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த

குர்ஆனுடைய தமிழ் "தப்ஸீர்"

இரண்டு பாகங்கள்

வெளிவந்து விட்டது! تبصير الحميد في تفسير القرآن المجيد வெளிவந்து விட்டது!!

தப்ஸீறுல் ஹமீத், பீ தப்ஸீரில் குர்ஆனில் மஜீத்

இந்த தப்ஸீர் நம் தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம்களுக்காக தமிழ்பாஷையில் மிகவும் விளக்கமாக சங்கை பொருந்திய சுன்னத்து வல்ஜமாஅத்தின் உலமாக்களாலும் இமாம்களாலும் எழுதப்பட்ட ரூஹுல் பயானையும் பல தப்ஸீர்களையும் ஆதாரமாக கொண்டு, குருஆன் ஆயத்துகளை அறபியில் அழகாக எழுதி போட்டோ பிளாக்கு செய்யப்பட்டு ஆங்காங்கமைத்தும் அதன் கீழ் தமிழில் சரியான மொழிப்புரையும் (தப்ஸீர்) விரிவுரையும் வியாக்யானமும் (ஷஃனு நுஸூலில்) ஒவ்வொரு ஆயத்தும் இறங்கிய அவசியமும் அதற்கேற்ப ஹதீது, ரிவாயத்து, ஹிகமத்து, பாயிதா, கிஸ்ஸா, அஜீபா முதலிய அரும்பெரும் ஆதாரங்களும் ஒருங்கே சேர்த்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

முதற்பாகம் சூறத்துல் பக்றா முதல் சூறத்துன்னிஸா முடிய $5\frac{1}{4}$ ஜுஸுவின் தப்ஸீர் 800 பக்கம் கொண்டது. விலை ரூ. 5—0—0.

சூறத்துல் மாயிதா முதல் சூறத்துத் தௌபா முடிய 5 ஜுஸு எழுதி இரண்டாம் பாகமாக வெளிவந்திருக்கிறது. வெண்மையான உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் 740 பக்கத்தில் அச்சிட்டு அழகான பைண்டிங் செய்யப்பட்டது. விலை ரூ. 5—0—0.
(போஸ்ட் சார்ஜ் வேறு.

சொற்ப காப்பிகளே அச்சிட்டு வெளிவந்திருப்பதால் முந்திக் கொள்ளுங்கள்.

இன்ஷா அல்லா. அடுத்த வெளியீடும் சீக்கிரத்தில் வெளிவரும்.

ஹாஜி எம். எ. ஷாஹுல் ஹமீது அண்டு ஸன்ஸ்,
நெ. 20, ஹைரோட், திருவல்லிக்கேணி, மதறாஸ்.